

சேதுபந்தனம்

தமிழாக்கம்:
த. கனகரத்தினம்

Tk
Rs 200/-

சேதுபஞ்சகம்

சேதுபஞ்சகம் என்பது சேதுபுரம்
செய்துள்ளது.

சேதுபஞ்சகம்

செய்துள்ளது.

சேதுபஞ்சகம் - ந. சேதுபஞ்சகம்

1954 (செய்து)

சேதுபஞ்சகம் (ந. சேதுபஞ்சகம்) நி.

சேதுபஞ்சகம் நி. சேதுபஞ்சகம் நி.

சேதுபஞ்சகம் - 600 000.

३१

१९२३

சேதுபந்தனம்

சிறந்த சிங்களச் சிறுகதை ஆசிரியர்களின்

12 சிறுகதைகள்

மொழி பெயர்ப்பு:

பன்மொழிப்புலவர்

மயிலங்கூடலூர் - த. கனகரத்தினம்

பி.ஏ. (இலண்டன்)

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லீட்.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,

அம்பத்தூர், சென்னை- 600 098.

Setubhandhanam

Translation of Sinhalese Short Stories (Collection)

Translated by : *T. Kanagarathnam*

தொகுப்பு : திலகவதி கனகரத்தினம்

முன்பதிப்பு : நவம்பர், 1979 கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம்

© ஆசிரியருக்கு

NCBH முதல் பதிப்பு : செப்டம்பர், 2003

Code No : A 1216

ISBN : 81-234-0803-X

விலை : ரூ.200.00

ஒளி அச்ச : **NCBH Computers**

அச்சிட்டோர் : சொந்தம் பிரிண்டர்ஸ் & பப்ளிஷர்ஸ்,
எண்: 64, மதுரைசாமிமடம் தெரு, பெரம்பூர்,
செ-11. போன்: 25570401

பதிப்புரை

ஓர் ஒளிச்சுடரைக்கொண்டு பற்பல ஒளிச்சுடர்களை ஏற்றுவதைப்போல் ஒரு மொழியில் ஆக்கப்பட்ட நூலைக்கொண்டு பற்பல மொழிகளில் நூல்கள் உருவாக்கப்பெற்று வருகின்றன. இந்த நூற்றாண்டுக்குள் திருக்குறள் நிச்சயமாக நூறுமொழிகளுக்கு மேல் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டுவிடும்.

“சிங்களத் தீவினுக்கோர் பாலம் அமைப்போம்” என்ற பாரதியின் பாடல் வரிகளைக் கருத்தில்கொண்டு தமிழுக்கும் சிங்களத்துக்குமிடையே பாலம் அமைத்து “சேதுபந்தனம்” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு நூலைப் பன்மொழிப் புலவர் மயிலங்கூடலூர்த். கனகரத்தினம் அவர்கள் தமிழில் தந்துள்ளார். இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள 12 சிங்களத்துச் சிறுகதைகளை, மொழிபெயர்ப்பாசிரியர் அவர்கள் சுவைகுன்றாது தமிழாக்கம் செய்துள்ளார்.

மொழியாக்கம் செய்யும்போது மூலத்தின் மெருகு குறையாமல் கவனித்துக்கொள்வது தனிக்கலை. அக்கலையில் மொழிபெயர்ப்பாசிரியர் மிகவும் கைதேர்ந்தவர் என்பது இக்கதைகளைப் படிப்பதன் வாயிலாக அறிந்துகொள்ளலாம். இதேபோல் அவர் பல தமிழ்ச் சிறுகதைகளைச் சிங்களத்திலும் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

இந்நூலில் தந்துள்ள ஒவ்வொரு கதையிலும் மனித மன உணர்வு அலைகள் வெளிப்படுகின்றன. புகழ்பெற்ற சிங்கள எழுத்தாளர்களின் எழுத்தோவியங்கள் தமிழ் வாசகர்களின் கருத்துக்கு விருந்து படைக்கின்றன.

“பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ்மொழியில் பெயர்த்தல் வேண்டும்” என்ற பாரதியின் பரந்த நோக்கத்திற்கேற்ப கார்ல் மார்க்ஸ் எழுதிய “மூலதனம்” போன்ற பல அரிய நூல்களைத் தமிழாக்கம் செய்து வெளியிட்டுவரும் எமது நியூ செஞ்சுரி புத்தக நிறுவனம், சேதுபந்தனம் சிறுகதைத் தொகுப்பு நூலையும் வெளியிட்டு வாசகர்களின் ஆதரவை வேண்டுகிறது.

—பதிப்பகத்தார்

சமர்ப்பணம்

நாளைபகர்ந்தோர் அப்பெருநாளைபகர்ந்தோர்
 நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு
 நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு
 நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு
 நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு

நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு
 நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு
 நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு
 நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு
 நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு

சமர்ப்பணம்

நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு
 நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு
 நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு
 நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு
 நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு

அன்புடன் எம்மை அணைத்து அமுதாட்டிப்
 பண்புடன் பன்மொழியின் பான்மை பயில்வித்து
 இன்புடன் ஊக்கியெம் உள்ளத் துறைதெய்வம்
 துன்பமெலாந் தீர்த்தவன்னை சின்னாச்சிப்பிள்ளைக்கு
 நன்கலமாய் ஈழநாட்டில் நிற்குமுயர் தாய்மொழியாம்
 சிங்களமும் செந்தமிழும் சேர்ந்த இலக்கியத்தில்
 இங்கிதோர் பாலமாய் ஆக்கிடும் சேதுபந்தனம்
 எந்தன் சமர்ப்பணம் ஏற்பீர்.

நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு
 நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு
 நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு
 நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு
 நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு நாளாகிவிடுவதற்கு முன்பு

வாழ்த்துரை

“தன்னைத்தான் காதல னாயின் எனைத்தொன்றும்
துன்னற்க தீவினைப் பால்”

என்பது தமிழ் வேதம்.

தன் நன்மையில் நாட்டமுடையோன் பிற உயிர்க்குத்
தீங்கிழைக்கமாட்டான். பிற உயிர்க்குச் செய்யுந்
தீமை தன்னுயிர்க்குத் தான் செய்து வைக்குந்
தீமையேயாம்.

‘தாந்தாம் செய்தவினை
தாமே அநுபவிப்பர்’

என்பது அன்னை வாக்கு

நினைப்பும் சொல்லும் செயலோடொக்கும் ஆதலின்,
மனம் வாக்கு காயங்களால் பிற உயிர்க்கு இன்னல்
விளையாதவாறு பேணுபவர்களே வையத்து வாழ்வாங்கு
வாழ்பவர்கள்; எடுத்த பிறப்பைப் பயன்செய்பவர்கள்.

திரிகரணங்களையும் பேணுவதாகிய இவ்வாழ்க்கை
நெறியின் உயர்வை, அவதாரப் புருஷர்களாகிய மகான்களின்
உபதேசங்களிற் பரக்கக்காணலாம்.

இவ்வாறாக உயர் நெறிக்கு வழிப்படுத்தும் முறையில்,
இனம், மதம், மொழி பற்றிய பேதந் தலைதூக்காது. ஆன்மநேய
ஒருமைப்பாடொன்றே தலைக்கீடாக மொழிதோறும்
பேரறிஞர்கள் ஆக்கிய கதைகளுக்கு அளவே இல்லை.

சிங்கள மொழியில் பேரறிஞர்கள் ஆக்கிய அருமந்த
கதைகளில் பன்னிரண்டு சிறுகதைகளின் தமிழாக்கம் ஆகிய

இத்தொகுதி, “சிங்களம் தமிழ்ச் சேதுபந்தனம்” ஆகி ஒருமைப்பாடு என்கின்ற தேனைச் சொட்டும் இனிய இலக்கியமாய் அமையுமென்பது எனது நம்பிக்கை. இவ்வாறே “தமிழ் சிங்கள சேதுபந்தனம்” செய்து வருகின்றார்கள் திருவாளர் டி.டி. நாணயக்கார அவர்கள்.

திரு. நாணயக்கார அவர்களின் தமிழ் ஆசிரியரே இத்தொகுதியின் ஆசிரியராயிருப்பது பெருமகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. இவ்வாசிரியரின் பன்மொழிப்புலமை, தூய குழந்தை உள்ளம் பெரிதும் பாராட்டுக்குரியவை; வசீகரிப்பவை.

அவ்வாறே ஆசிரியரின் தமிழாக்கமும் பாராட்டுக் குரியதாய், வசீகரிப்பதாய், ஆன்மநேய ஒருமையைச் சுரப்பதாய் நிலைத்து வழங்குவதாக என்று வாழ்த்துவோமாக.

கலாநிதி, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

கலாசாலை வீதி,
திருநெல்வேலி,
யாழ்ப்பாணம்.

மொழிபெயர்ப்பாசிரியர் உரை

பாட்டி கதைகளைப் பாலர்கள் வாயைப் பிளந்தவாறே கேட்டு மகிழ்கிறார்கள். அன்றுதொட்டு இன்றுவரை நீதிகள், ஒழுக்கம், சமயக் கருத்துக்கள் முதலியவற்றைப் பரப்புவதற்கு மக்கள் கதைகளைக் கையாண்டு வருகிறார்கள். சிறுகதைகளைச் சிறுவர்களும் வளர்ந்தவர்களும் விரும்பிப் படிக்கிறார்கள். இதனால், பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் சிறுகதைகளுக்கு முக்கிய இடம் அளிக்கப்படுகிறது. கடந்த சில ஆண்டுகளில் சிறுகதை சிறந்த இலக்கியமாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது, சிறுகதைகள் செல்வாக்குப் பெற்ற காலம் இது என்று குறிப்பிட்டாலும் மிகையாகாது.

இன்றைய சிறுகதைகள் மக்கள் மத்தியில் நிலவிவரும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு, தொழிலாளர் முதலாளிகள் பிரச்சினை, சாதிப்பிரச்சினைகள், சமூக ஊழல்கள் போன்றவற்றையும் பிரதிபலிக்கப் பயன்பட்டு வருகின்றன. இந்த முறையிலே தமிழிலே சிறந்த சிறுகதைகளின் தொகுப்புக்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. இவற்றைவிடப்பல வெளிநாட்டுக்கதைகள் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகள் எமது சிறுகதை வளர்ச்சியைப் பிரதிபலித்து நிற்கின்றனவென்று கூறின் மிகையாகாது.

வெளிநாட்டார் இலக்கியங்களைப்பற்றி நிறைய அறிந்திருக்கிறோம். அவர்களுடைய பண்பாடு, நாகரிகம் என்பன எம்மிடையே செல்வாக்குப் பெற்று விளங்குகின்றன. அவற்றிற்கு நீண்ட கால அந்நியரின் ஆட்சி எங்களை அடிமைப்படுத்திவிட்டது.

“சுதந்திரம் பெற்றோம்; குடியரசு பெற்றோம்; இலக்கிய மறுமலர்ச்சி கண்டோம். ஆனால் பிறநாட்டு இலக்கியங்களையும், பண்பாடு, நாகரிகம் என்பனவற்றையும் அறிந்துகொண்ட அளவுக்கு இலங்கையில் வாழும் சகோதரர்களாகிய இரு பெரும் சாகியத்தினரான தமிழர்-சிங்களவர் ஒருவரையொருவர் பூரணமாக அறிந்து கொள்ளவில்லை. ஒருவர் பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தையும் இன்னொருவர் பூரணமாக அறிந்து கொள்ளவில்லை. அவ்வாறு அறிந்துகொள்வதற்கு வாய்ப்பான இலக்கியங்கள் போதியளவு வெளிவரவில்லை. ஆக்கபூர்வமான முயற்சிகள் நடைபெறவில்லை, என்று பரவலாகப் பேசப்பட்டு வருகின்றது. எனவே ஈழத்து இலக்கியங்களும் சிறுகதைகளும் தாம் இக்குறைபாட்டை நிறைவு செய்யவேண்டும்.

ஈழத்து இலக்கியம் என்னும்போது அது தமிழ் இலக்கியத்தை மட்டும் கருதுவதாக அமையாது. இருபகுதி இலக்கியங்களையும் சுட்டுவதாகவே அமையும். அந்த வகையில் இந்நாட்டிலுள்ள தமிழர்களும் சிங்களவர்களும் ஒருவர் இலக்கியங்களை மற்றவர் அறிந்திருத்தல் அவசியம். அதற்கு மொழி குறுக்கே நில்லாது. இரு மொழி வல்லாரும் துணை செய்யலாம். இதற்காகச் சிங்கள நூல்கள் தமிழிலும் தமிழ் நூல்கள் சிங்களத்திலும் மொழிபெயர்க்கப்படலாம்; இது இலக்கியப் பரிவர்த்தனையாக மிளிரும். இவ்விலக்கியப் பரிவர்த்தனை மூலம் வாழ்வு, உணர்வு, பண்பாடு, நாகரிகம், சிந்தனை என்பனவற்றில் பல ஒற்றுமைகள் இருப்பதைக் காணலாம். அதனால் இன ஒற்றுமை, தேசிய ஒற்றுமை என்பனவற்றை நிலைநாட்ட முடியும். இதனைப் பல அறிஞர்

குழாங்களும், சங்கங்களும் உணர்ந்து வலியுறுத்தி வருகின்றன. எதிர்காலத்தையிட்டு ஏங்கும் மக்களுக்கு இது ஒரு நல்ல அறிகுறியாகும்.

இலக்கியப் பரிவர்த்தனையை நோக்காகக்கொண்டு சிறந்த சிங்கள எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளைத் தமிழிலே ஒரு நூலாகவும் சிறந்த தமிழ் எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளைச் சிங்களத்தில் ஒரு நூலாகவும் வெளியிடத் தீர்மானித்தேன். மொழியறிவோடு சிங்கள, தமிழ் மரபுகளை அறிந்த இருவர் கூட்டாகச் சேர்ந்து செயற்பட்டால் நல்லதென எண்ணினேன். இம் முயற்சிக்கு நண்பர் டி.டி. நாணயக்காரர் உறுதுணையாய் நின்று உதவினார். எமது முயற்சிக்குச் சிங்கள தமிழ் அன்பர்களும் எழுத்தாள நண்பர்களும், ஊக்கமும் உற்சாகமும் அளித்தார்கள். அதனைத் தொடர்ந்து சிறுகதை ஆசிரியர்களுடன் கடிதமூலம் தொடர்புகொண்டு எனது எண்ணத்தை வெளியிட்டேன். எதிர்பாராத அளவிற்கு அவர்களிடமிருந்து உதவியும் ஒத்துழைப்பும் கிடைத்தன; தத்தம் கதைகளை மொழிபெயர்க்குமாறு நூல்களை அனுப்பி வைத்தார்கள். மொழிபெயர்ப்பைப் பத்திரிகைகளிலும், நூல் வடிவிலும் வெளியிட அனுமதி அளித்தார்கள். அவர்கள் யாபேருக்கும் நாம் மிகவும் கடப்பாடுடையோம்.

தமிழிலே பெயர்த்த கதைகள் சிலவற்றை 'வீரகேசரி' ஞாயிறு இதழ்களில் மனமுவந்து வெளியிட்டுவந்தது. மொழிபெயர்ப்புக் கதைகளை ஒப்பிட்டு வாசித்த அன்பர்கள் பாராட்டுக் கடிதங்களை அனுப்பிவைத்தார்கள். மேன்மேலும் இம்முயற்சிக்கு ஆக்கபூர்வமான யோசனைகளைக்கூறி

ஊக்கமும் அளித்தார்கள். இக்கதைகள் தொகுப்பு நூலாக விரைவில் வெளிவரல் வேண்டுமென வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

இந்நூல் சிறந்த 12 சிங்களச் சிறுகதை ஆசிரியர்களின் கதைகளைக்கொண்டது. இத்தகைய தொகுப்பு நூல் இதுவரை வெளிவரவில்லையென்றே கருதுகின்றேன். தமிழிலே வெளியிடப்பட்ட சிங்களச் சிறுகதைகளின் முதலாவது தொகுப்புநூல் இதுவாக அமையலாம். இந்நூலிலுள்ள முதல் 11 சிறுகதைகளும் சிங்கள மொழியிலிருந்து பெயர்க்கப்பட்டவை. கடைசியில் இடம் பெற்றுள்ள ஒரு கதை (ஏன் முதலாளி) நண்பர் டி. டி. நாணயக்காரவினால் எழுதப்பட்டு ஈழநாடு பத்திரிகையில் வெளிவந்தது.

இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள சிறுகதைகளின் ஆசிரியர்கள் 12 பேரும் சிங்கள இலக்கிய உலகில் மிகப் பிரபலமானவர்கள், அவர்களின் கதைகள் சாகித்திய மண்டலம் போன்ற தாபனங்களின் பரிசில் பெற்றவை; மக்களின் பாராட்டுக்கள் பெற்றவை.

பெரும்பாலும் கதைகள் சிங்கள ஆசிரியர்களின் சிறுகதைத் தொகுப்பு நூல்களிலிருந்து தெரிந்தெடுத்துத் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன. 'ஒரு பாளை சோற்றுக்கு ஒரு அவிழ் பதம்' என்றவாறு நூல்களிலுள்ள மற்றைய கதைகளையோ, ஆசிரியர்களின் வேறு கதைகளையோ

சுவைக்க இவை துணைபுரியலாம். மேலும் சிங்களச் சிறுகதை வளர்ச்சியை அறிய இவை வழிகாட்டலாம்; சிங்கள மக்களின் வாழ்க்கை, சிந்தனை, பண்பாடு, நாகரிகம், பழக்க வழக்கம் என்பனவற்றைக் கண்டுகொள்ளத் துணைபுரியலாம்; கல்வி அமைச்சின் சிங்கள தமிழ் இணைப்பு மொழி முக்கியத்துவம் பெற்றுவரும் இந்நாளில் மாணவர்க்கு ஏற்ற துணைநூலாக அமையலாம்.

சிங்கள ஆசிரியர்கள் பற்றியும் அவர்களது பிற ஆக்கங்கள் பற்றியும் சிறு குறிப்புக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது ஒருவகையில் அவர்களையும் அவர்களது பணியையும் அறிந்துகொள்ள உதவலாம்; அல்லது அவர்களைப்பற்றி மேலும் அறிய ஆசையைத் தூண்டலாம். வாசகர்களது ஆதரவைப் பொறுத்து இவ்வரிசையின் இரண்டாவது தொகுதி வெளிவரும்.

இந்நூலுக்கு எமது மதிப்பிற்குரிய குரு, கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் ஆசியுரை வழங்கியுள்ளார்கள். இத்தொகுதியின் மொழிபெயர்ப்பிற்கு உதவிய எமது நண்பரும், சிங்கள ஆசிரியருமாகிய டி.ஐ. நாணயக்கார அவர்கள் அறிமுகவுரை வழங்கியுள்ளார். அவர்களுக்கு எமது மனமார்ந்த நன்றி. கதைகளைத் தொகுத்தல், தட்டச்சுப்பிரதிகளைத் திருத்தஞ்செய்தல் ஆகியவற்றிற்கு உதவிய அருமை மனைவி திலகவதி. கனகரத்தினத்தின் சேவையும் பாராட்டுக்குரியது.

இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ள சிறுகதைகளைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட எழுத்து மூலம், அனுமதியளித்த சிறுகதையாசிரியர்களுக்கும், அக்கதைகளின் மொழிபெயர்ப்பை அவ்வப்போது வாசித்து ஆலோசனை வழங்கிய எழுத்தாள நண்பர்களுக்கும் நூலை வெளியிட்ட பதிப்பகத்தாருக்கும் எமது மனநிறைந்த நன்றிகள்

10A, 42 ஆவது ஒழுங்கை,

வெள்ளவத்தை,

கொழும்பு-6

த. கனகரத்தினம்

மொழி பெயர்ப்பாசிரியர்

සිංහල කෙටිකතා

සේතු බන්ධනම්

ඔබ හමුවට එන සිංහල ලේඛකයෝ

1. වහල්ලු	- මාර්ටින් වික්‍රමසිංහ
2. අපුරු සිඬයක්	- ගුණදාස අමරසේකර
3. මුදුන් මලේ රා	- ඔස්ටින් ද අල්විස්
4. සඳුවහි	- මඩවල එස්. රත්නායක
5. දඬුවම	- කේ. ජයතිලක
6. කාලයාගේ අවමෙත්	- ඊ ආර්. සරච්චන්ද්‍ර
7. දුකට ඉඩම	- ගුණසේන. විතාන
8. අපිටත් දවසක ඉරපායාදෝ	- ඒ. ඩී. සුරවිර
9. පුනරුත්ථත්තිය	- ලිල් ගුණසේකර
10. ගල්	- ජයලත් මනෝරත්න
11. මල් අම්මා	- ලක්ෂ්මි බෝච්චල
12. ඇයි මුදලාලි	ඩී.ඩී. නානායක්කාර

உள்ளடக்கம்

பக்கம்

1. அடிமைகள் 1
— மார்ட்டின் விக்ரமசிங்ஹ
2. அபூர்வ சம்பவம் 15
— குணதாச அமரசேகர
3. இளம்பாளையின் கள் 31
— ஒஸ்வின் த. அல்விஸ்
4. சந்தவதி 47
— மடவளை எஸ். ரத்னாயக்க
5. தண்டனை 59
— கே. ஜயதிலகா
6. காலங் கடந்த பிறகு 69
— எதிரிவீர-சரத்சந்திர
7. துயர ஏணிகள் 105
— குணசேன விதான
8. எங்களுக்கு ஒருநாள்
பொழுது விடியாதா? 123
— ஏ.வி. சுரவீர
9. மறுபிறப்பு 143
— லீல் குணசேகர
10. கல் 153
— ஜயலத் மனோரத்ன
11. பூக்காரி 167
— லக்ஷ்மி போம்புவல
12. ஏன் முதலாளி 183
— டி. டி. நாணயக்கார

மார்ட்டின் வீக்ரமசிங்ஹ

காலி மாவட்டத்திலுள்ள 'மலலகம' என்ற இடத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்.

'தினமின' 'லக்மின' 'சிலுமின' ஆகிய பத்திரிகைகளின் பதிப்பாசிரியராகவும் விளங்கியவர்.

இவர் மிகப் பிரபலமான முற்போக்கு எழுத்தாளராகவும் பழம்பெரும் எழுத்தாளராகவும் விளங்கினார். இவர் ஒப்பற்ற சிறந்த எழுத்தாளர். கலைஞர், இலக்கிய கர்த்தா; உயிரியல் விஞ்ஞானி; இலக்கியத் திறனாய்வாளர்; சமூகச் சிந்தனையாளர்.

1920-ல் 'லீலா' என்ற பெயருடைய நூல் மூலம் நாவல் இலக்கியத்தில் நுழைந்தார். 'ரோகினி' அப்பேகமவஹல்லு, கம்பெரலிய, யுகந்தய, கலியுகய, உப்பன்தாசிட்ட, 'விராகய' 'சித்ரா' பவதரணய ஆகியன இவரது சிறந்த படைப்புக்கள்.

இவரது 'கம்பெரலிய' (கிராமப் பிறழ்வு) தமிழில் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

'கம்பெரலிய', 'மடோல் தூவ' ஆகிய கதைகள் திரைப்படமாக்கப்பட்டுள்ளன.

இவரது நூல்கள் ஆங்கிலம், சீனம், ருசியா, ருமேனியா, ஜெர்மன் ஆகிய மொழிகளிலும் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இவரது 'விராகய' என்ற நூலுக்கு புரோலிஸ், பெர்ணாந்துப் பரிசு கிடைத்துள்ளது.

இவர் தமது 85 வயது வரை - 1976-ல் இறக்கும் வரை பல இலக்கிய நூல்களைப் படைத்துள்ளார்.

இக்கதை இவரது *வஹல்லு (அடிமைகள்) என்ற சிறுகதைத் தொகுதியிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

அடிமைகள்

சுட்டியன் உபாலிஸினுடைய கால்களை நக்கியது. கண்விழித்த அவன் கால்மாட்டைப் பார்த்தான். அவனுக்குக் கோபம்தான் வந்தது. அது மீண்டும் அவனுடைய கால்களை நக்கியது. அதனுடைய நீர்வடியும் கண்கள் ஒரு முதியோனின் கண்களை நினைவூட்டின. அதன் கன்னத்தசைகள் தளர்ந்து தோன்றின. இவற்றைப் பார்த்ததும் உபாலிஸின் கோபம் தணிந்தது. இரக்கம் எழுந்தது.

“வாடா வாடா, இங்கே வாடா” என்று அவன் மெதுவாகச் சொன்னான். சுட்டியன் தனது முன்னங்கால் ஒன்றைத் தூக்கி மெதுவாக வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில் வைத்தது. பின்பு, மற்றக் காலையும் வைத்தது. பிறகு வெகு சிரமத்துடன் பின்னங்காலில் ஒன்றினையும் தூக்கி வைத்தது. சிரமப்பட்டு மலையிலேறும் ஒருவனைப்போல, வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில் ஏறியது.

உபாலிஸ் தனக்குக் கிட்ட வந்த கிழட்டு எருதின் முகத்தைத் தடவிக்கொடுத்தான். அது தன் எசமானனின் தலையையும் கையையும் நக்கியது. பின்குடுமியாய் முடித்திருந்த முரட்டு மயிர்களுக்கு எண்ணெய் தடவிச் சீவிவிட்டதுபோல, அவனுடைய தலையை நாவினால் நக்கி வாரிவிட்டது.

“சரி போதும்.....”

சுட்டியன் மீண்டும் உபாலிஸினுடைய புறங்கையை நக்கியது. பின்பு, கதவு நிலைப் பக்கமாகப் பார்த்தது.

கதவைத் திறந்துகொண்டு விறாந்தைக்கு வந்த உபாலிஸினுடைய மனைவி. “இறங்கடா, இறங்கடா கீழே” என்று சொல்லிக்கொண்டு சுட்டியனுடைய தலையிலே கையை வைத்து அதைத் தள்ளினாள். கீழ்ப்படிவுள்ள ஒரு பிள்ளை போல அது திரும்பி, முற்றத்தில் இறங்கி, உபாலிஸினுடைய சுட்டிலின் பக்கம் கொஞ்ச நேரம் பார்த்துக்கொண்டு நின்றுவிட்டுப் போகத் தொடங்கியது.

கொஞ்ச தூரம் போய், தலையைப் பின்னுக்குத் திருப்பி ‘கிஸ்’ என்று சத்தத்துடன் வாலை அசைத்தது. அதனுடைய ஏரியிலும் முதுகிலும் இருந்து கொசுக்கள். காற்றில் எழும்புகின்ற தூசிப் படலம்போல் மேலே எழுந்தன.

“சுட்டியன் இவரை நித்திரை கொள்ளவும் விடுவதில்லை. எப்பொழுதும் காலையில் வந்து எழுப்புகிறது” என்று மனைவி சொன்னாள்.

“இப்பொழுது என்ன நேரம் இருக்கும்?”

“இன்னும் காகங்கள் கரைகின்றன. இப்போது ஆறு மணி வரை இருக்கும்” என்று சொல்லி மனைவி சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். குருவியொன்று “குவோ. . . . குவோ. . . .” என்று எழுப்பிய குரல் அவருக்குக் கேட்டது. இரண்டு மூன்று வகைக் குழல்கள் சேர்ந்து ஒலிப்பது போன்று பல்வகைப் பறவைகள் எழுப்பிய இனியவோசை அவள் காதுகளில் விழுந்தது.

“சுட்டியன் எப்பொழுதும் காலையிலே எழுந்து இவருடைய கால்களை நக்கி இவரை நித்திரையிலிருந்து எழுப்புகிறது. அதை யாருக்கேனும் விற்றுப்போட வேணும்.....”

“இல்லை . . . . . இல்லை. . . . . அதை நான் விற்கப் போவதில்லை” என்று உபாலிஸ் சொன்னான்.

தன்னுடைய சீவியமும் சுட்டியனுடைய சீவியமும் ஒன்றோடொன்று கைகோத்து வந்திருப்பது “உபாலிஸிற்குத் தெரியும்” வண்டிக்காரனான அவன் விலைக்கு வாங்கிய இரண்டாவது எருதுதான் சுட்டியன். இரண்டு பிள்ளைகளுடனும் தன் மனைவியுடனும் கடைசி வரை உண்டு குடித்துச் சீவனஞ் செய்வதற்கு அவனுக்கு உதவி செய்தது சுட்டியன்.

உபாலிஸ் காலையில் எழுந்து சுட்டியனைத் தனது கூடாரத்திருக்கல் வண்டியிலே பூட்டி ‘பொல் ஓயா’ பாலப் பக்கம் போவான். காலியிலுள்ள ‘கோட்’ டிற்கோ வேறு கருமங்களுக்கோ போகிற மூன்று பேரைத் திருக்கல் வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு அவன் ஒன்பது மணிக்கு முன் கடவத்தை வரைக்கும் போவான். அவன் கடவத்தைப் பாலத்திற்கு அப்பாற் போவதில்லை. நகர எல்லைக்குள் வண்டியைக்கொண்டு போவதற்கு வேண்டிய உத்தரவுப் பத்திரம் அவனிடம் இல்லாமைதான் அதற்குக் காரணம். அதிக பணம் கொடுத்துப் பெற வேண்டிய அந்த உத்தரவுப் பத்திரம் உபாலிஸுக்கு அதிகம் பயன்படாது. காலை தொடக்கம் மாலை வரை காலி நகரத்திலேயே ஓட்டித் திரிகிற வண்டிக்காரர்களுக்குத்தான் அதனாற் பயன் உண்டு.

இருபது வருடங்களுக்கு மேல் சனிக்கிழமையும் ஞாயிற்றுக் கிழமையும் தவிர்ந்த பெரும்பாலான நாட்களில், காலையில் கடவத்தைப் பக்கத்திற்கு வண்டியோட்டிச் சென்ற உபாலிஸினுடைய நாளாந்த வருமானம் இரண்டு ரூபாவை மிஞ்சுவது வெகு அருமை. அவன் கடவத்தைக்குப் போகாத நாட்களில், பூரணை ஞாயிறு தவிர்ந்த அநேகமான ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிற் கூடாரமில்லாத அரைத் திருக்கல் வண்டியிற் சுட்டியனைப் பூட்டி, அதனைக்கொண்டு ஊரவர்களின்

தேய்காய் மட்டைகளை ஏற்றுவான். சில வேளைகளில், சுண்ணாம்புக்கல் ஏற்றுவான்.

உபாலிஸ் தன்னுடைய பிள்ளைகளை விடச் சுட்டியனிடத்திலேதான் அன்பு வைத்திருந்தான். மாதத்தில் ஒரு முறை எண்ணெய் தடவித் தூசி துடைக்கப்படும். அதனுடைய உடலிலே உண்ணிகள் பிடிக்க இடமில்லை. சுட்டியனின் உடலிலே ஒரு கொசுவையேனும் கண்டுவிட்டால், காட்டுப் புகுந்த மானைத் துரத்தும் வேடனைப் போல, அவன் தேடிப் பிடித்துவிடுவான். பிள்ளைகளைச் சீராட்டிப் பாராட்டும் தாய் போலச் சுட்டியனைப் பராமரித்த அவன் அதனை ஒருபோதுமே அடித்ததில்லை. வண்டியிற் பூட்டிய சுட்டியன் மெதுவாகப் போனால், அவன் அதனுடைய பின்னங்கால்கள் இரண்டின் இடையேயும் தடியை விட்டு “தூ, மகனே போடா” என்று சொல்லிக் கூச்சல் காட்டுவதுடன் நிறுத்திக்கொள்வான்.

“ஏய், கொஞ்சம் வேகமாக ஓட்டு” என்று யாரேனும் அவசரப்படுத்தினாலும் உபாலிஸ் அதையெல்லாம் காதிலே போட்டுக்கொள்வதில்லை.

வண்டியில் ஏறிய யாரேனும் சில வேளையில் உபாலிஸை ஏசுவர். உபாலிஸ் சிரித்துக்கொண்டே சுட்டியனுடைய முதுகிலே கையாலே தடவி, மற்றக் கையிலே உள்ள தடியை அதனுடைய பின்னங்கால்களுக்கிடையில் விட்டு “ஹேய் - மகனே போடா” என்று சொல்லுவான். பயணத்தைத் துரிதப்படுத்தும் பொருட்டுக் கோபத்தோடு பேசும் பிரயாணியினுடைய பேச்சை விளங்கிக்கொண்டது போலச் சுட்டியன் மிக வேகமாக ஓடும்.

“முதலாளி போவது கோட்'டுக்கா?” என்று உபாலிஸ் கேட்பான்.

“ஓமப்பா, இன்று ஒரு வழக்கு இருக்கிறது.”

“நேரம் தாராளமாக உண்டு; நான் எட்டு மணிக்கு முன் முதலாளியைக் கடவத்தையில் இறக்கிவிடுகிறேன்” என்று

சொல்லி அவன் கிழக்குத் திக்கைப் பார்ப்பான். “இன்னும் ஆறரை மணி ஆகவில்லையே”.

இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக, குறித்த நேரத்திற்கு வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு காலிக்குப் போய்ப் பழக்கப்பட்ட உபாலிஸ், கிழக்கு வாளைப் பார்த்து நேரத்தைப் பிழையில்லாமற் சொல்வதிலே சமர்த்தன். அவன் ஆகாயத்தைப் பார்த்து நேரம் சொன்ன சில வேளைகளில், பிரயாணிகள் தங்களது சட்டைப் பையில் வைத்திருந்த கடிகாரத்தை எடுத்து நேரத்தைப் பார்ப்பார்கள். உபாலிஸ் சொன்ன நேரம், கடிகார நேரத்தினின்றும் வித்தியாசப்பட்டது மிக அருமையாகத்தான்.

இன்று உபாலிஸினுடைய முற்றத்திலிருந்து புறப்பட்டுப் போன சுட்டியன் அடிக்கடி வாலை உயர்த்தித் தன்னுடைய முதுகை வளைத்து நின்றதைப் பார்த்த உபாலிஸின் மனைவி மீண்டும் இவ்வாறு சொன்னாள்.

“இப்பொழுது அது கிழடு. முதுகு முழுதும் இலையான்கள் மொய்க்கின்றன. நன்றாகத் தின்னவும் அதனால் முடியாது. யார் யாரோ அதைப் பிடித்துக் கட்டி வேலை வாங்குகிறார்கள். சிறிதளவு பிண்ணாக்கேனும் வைப்பதில்லை. நாள் முழுவதும் புல்லை நன்னி நன்னித் தின்றாலும் அதனால் வயிற்றை நிரப்ப முடிவதில்லை. இப்பொழுது அதனுடைய எலும்புகள் தெரிகின்றன. வரிச்சுக்கட்டைபோல விலா எலும்புகள் தள்ளிக்கொண்டு நிற்கின்றன.”

“பாவம், அதை நான் விற்கப் போவதில்லை” என்று உபாலிஸ் சொன்னான்.” அது பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாகப் பாடுபட்டு உழைத்துத் தந்தது. நாங்கள் இப்படியேனும் வாழ்க்கையை ஓட்டுவது அதனாலே.....”

உபாலிஸ் இப்பொழுது இரண்டு கால்களும் விளங்காத நிலையிலே கட்டிலில் முடங்கினான். தான் மரணத்தின்

பிடியினின்றும் தப்பிய சம்பவத்தை அவன் எண்ணிப் பார்த்தான். எட்டு மாதங்களுக்கு முன் ஒரு நாள், கடவத்தையை நோக்கித் தன் வண்டியை ஒட்டிக்கொண்டு போன அவன், வண்டியின் ஏர்க்கால் முறிந்து கால்கள் சறுக்கிப் பாதை நடுவில் விழுந்தான். திடீரென அந்த நேரத்தில் வண்டி நின்றிராவிட்டால், அந்த வண்டி அவனது நெஞ்சின் மேலேதான் ஏறியிருக்கும். தான் விழுகையில் “ஐயோ” என்று கத்திய சத்தத்தைக் கேட்ட சுட்டியன் அப்படியே அந்த இடத்தில் நின்றுவிட்டது. அதனாலேதான் வண்டியும் நின்றது என்பது உபாலிஸிற்கு நன்றாகத் தெரியும். நிலத்தில் விழுந்ததால் முதுகு முறிந்து உபாலிஸ் ஆறுமாதம் பெரும்பாடு பட்டான். அவன் இப்பொழுது மலசலங் கழிப்பதற்கு மட்டுமே படுக்கையிலிருந்து எழும்புவான்.

ஊன்றுகோலை ஊன்றிக்கொண்டு முதுகை வளைத்து இரண்டு கால்களையும் இழுத்துக்கொண்டு நடப்பது வெகு சிரமமானாலும் அவன் அவ்வாறு செய்வதை நிறுத்தவில்லை. மலசலங் கழிப்பதற்குத் தனது மனைவியினுடைய அல்லது வேறொருவருடைய உதவியை நாடுவதிலும் பார்க்கச் செத்துப் போவது நல்லது என்று நினைப்பவர்களுக்கு அந்த ஊரிலே பஞ்சம் இல்லை. உபாலிஸும் அவர்களுள் ஒருவன்.

வீட்டு முற்றத்தினின்றும் புறப்பட்டு, கிராமச் சங்கப் பாதையில் இறங்கிய சுட்டியன் அந்தப் பாதையின் ஓரங்களில் இருந்த புற்களை மேயப் போனது.

“சுட்டியன் மேய்வதற்குப் பாதை ஓரங்களிலே புற்கள் இல்லை. புற்கள் கோடை வெயிலாற் காய்ந்து போய்விட்டன” என்று சுட்டியனைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற உபாலிஸின் மனைவி சொன்னாள்.

“அது சாப்பிடுவது காய்ந்த புல். அதைப் பொறுக்கித் தின்னத்தானும் மனிதர்கள் விடுவதில்லை. அதோ! ஒருவன் அங்கே வந்து அதைப் பிடித்துக்கொண்டு போக ஆயத்தம் பண்ணுகிறான்.

“நீ போய், ‘கொண்டு போக வேண்டாம்’ என்று சொல்” என்றான் உபாலிஸ். அவனுடைய சின்ன மகள் கிராமச் சங்கப் பாதைக்கு ஓடிப்போனாள். “சுட்டியனை இன்று கொண்டு போக வேண்டும்” என்று அப்பா சொல்கிறார்.

“ஏன்?”

“அதைப் புல் மேய விடுங்கள்”. பிண்ணாக்கு வாங்கக் காச இல்லாதபடியால் நான்கு நாட்களாக அதற்குப் பிண்ணாக்கே வைக்க முடியவில்லை.”

“நான் இன்று அதற்குக் கொஞ்சம் பிண்ணாக்குத் தருகிறேன். தேங்காய் மட்டைகள் கொஞ்சம் இன்றைக்கு இறங்கு துறைக்குக் கொண்டு போக வேண்டியிருக்கிறது.” என்று நடுவயதுள்ள அக்கிராமவாசி சொன்னான்.

“ஐயோ, அண்ணா, உங்கள் தேங்காய் மட்டைகளை ஏற்ற வேறொரு மாட்டைப் பாருங்கள். சுட்டியனைக் கொண்டு போக வேண்டாம்”.

“நான் இந்த மாசத்தில் இன்றைக்குத்தான் சுட்டியனைக் கொண்டு வேலை வாங்க நினைத்தேன். தெபானிஸ் கிழமையில் இரண்டு மூன்று நாட்கள் சுட்டியனைப் பூட்டிச் சென்று தேங்காய் மட்டை இழுப்பான். வேறு பலர் கிழமையில் ஓரிருமுறை அதைக் கொண்டு வேலை வாங்குவார்கள். அவர்கள் பிண்ணாக்குத்தவிர ஒரு சொட்டுத் தண்ணீராவது அதற்கு வைக்க மாட்டார்கள்” என்று சொல்லிக்கொண்டு அவன் சுட்டியனின் கழுத்தைச் சுற்றிக் கயிற்றைக் கட்டினான்.

“ஏன், நீங்கள் கூலி கொடுத்துத் தேங்காய் மட்டைகளை ஏற்ற முடியாதா? ‘சுட்டியனை விற்று விடுங்கள்’ என்று யுவானிஸ் எங்களை ஏசுகிறான். தனக்குத் தொழில் இல்லாமல் இருப்பது சுட்டியனாலேதான் என்று அவன் சொல்லுகிறான்.....

ஊரார் எல்லாம் சுட்டியனைத் தானமாடு ஆக்கியிருப்பது எங்களுடைய பிழையாலே தானாம்.”

“சுட்டியன் உபாலிஸின் மாடு என்று ஊரிலுள்ள எல்லாருக்கும் தெரியும் அல்லவா? . . . . . ஏழை மனிதர்கள் அதைக்கொண்டு வேலை வாங்கினால் அதிலிருந்து கிடைக்கின்ற புண்ணியம் உபாலிஸிற்குத்தானே.”

“மனிதர்கள் அதை வதைக்கிறார்கள். ஐயோ! அண்ணா, இன்று சுட்டியனைக் கொண்டு போக வேண்டாம்” என்று சிறுமி இரந்து கேட்டாள்.

“நான் ஒரு மணித்தியாலத்திற் சுட்டியனை விட்டுவிடுகிறேன். எனக்கு முந்நாறு தேங்காய் மட்டைகள் மாத்திரம் இன்று ஏற்ற வேண்டியிருக்கிறது. இதோ ஐந்து சதம்; ஓர் இறாத்தல் பிண்ணாக்கு வாங்கிக்கொண்டு வந்து இன்று இரவு அதற்கு வை”.

அவன் ஒரு மணித்தியாலத்தில் விட்டாலும் சுட்டியன் இன்னொருவன் கையிலே அகப்படும் என்பது சிறுமிக்குத் தெரியும். சில வேளைகளில் அது வண்டியிற் பூட்டி நிற்கும்போதுதான் புல்லைத் தின்னும். கிராமத்தவன் வண்டியைக் கொஞ்ச நேரம் நிறுத்தி வைப்பதற்கு இடையில் சுட்டியன் முஞ்சியை நிலத்தில் அழுத்திப் பாதை ஓரங்களிற் காட்டுப் புல் - பற்றைகளை மேயும், கிராமத்தவன் அதைக் கொண்டு வேலை வாங்காத நாளில் மட்டும் அது நிலத்திலே படுத்து வெற்றிலை பாக்குச் சப்பும் முதியவன் போல வாயை அசைத்து அசை போடும். அதனுடைய தாடைகள் திரிகைக் கற்களைப் போல அங்குமிங்கும் அசைய, அதனுடைய தலையில் நரம்புக்கொடிகள் புடைத்துச் சுருங்குவதைத் துரத்திலுள்ளவர்கள் கூட எளிதிற் பார்க்கக் கூடியதாயிருக்கும். அசைபோடும் அம் மாடு, சில வேளைகளில் வாலை விசுக்கிப் பின்னர் தலையைத் திருப்பும்போது ஒரு கொம்பினால், தனக்குத் தானே

குத்திக்கொள்ளும். அதனுடைய கொம்புக்கு அகப்படாமல் இருத்தற்பொருட்டு, கொசுக்கள், பறந்து போய், தோலின் மயிர்களுக்கு இடையில் வேறோர் இடத்தில் அமரும்.

இவ்வாறு இளைப்பாறும் சுட்டியன் சிலவேளை ஊர்ச் சிறுவர்களின் கையில் அகப்படும். ஊர்ச் சிறுவர்கள் ஒரு மணித்தியாலமாக முயற்சி பண்ணிச் சுட்டியனை எழுப்பி அதன் முதுகில் ஏறுவார்கள். அவர்களைச் சுட்டியனுக்கு நன்கு தெரியும். அவர்களின் கூச்சல், இழுவல், பிறழல் ஆகிய தொந்தரவுகளைப் பட்டபின்பு மட்டுமே படுத்திருக்கிற இடத்திலிருந்து எழும்பும். ஊர்ச் சிறுவன் ஒருவன் அதில் ஏறிச் சவாரி செய்தற்பொருட்டுக் கொம்புகள் இரண்டிலும் பிடித்துக் கொண்டு அதனுடைய தலையை அசைப்பான்; அதனுடைய முன்னங்கால்களைப் பிடித்து இழுத்து நீட்டுவான். இன்னொருவன் வாலை இழுப்பான். யாரேனும் வாலை இழுக்கும்போது மட்டுமே சுட்டியன் தனக்குக் கிட்ட நிற்கிற சிறுவனை இடிக்கும்.

அன்றைக்குச் சுட்டியன் மற்றைய நாள்களிலும் பார்க்க நேரத்துடன் வீட்டிற்கு வந்து முற்றத்திலே படுத்துத் தலையை ஆட்டி அசைபோட்டுக்கொண்டிருந்தது. ஆனந்தமாக வெற்றிலை பாக்குச் சப்பும் ஒரு முதியவன் போல மெல்ல தன் தாடைகளை அசைத்துக்கொண்டிருந்தது. அதைக் கண்ட உபாலிஸ் மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

முதுகு முறிந்து கட்டிலிலே பாடாகக் கிடக்க முன், உபாலிஸ் கிழமைக்கு ஒரு முறை சுட்டியனைக் கடல் நீரில் குளிப்பாட்டுவான். அதனுடைய உடம்பை உரோஞ்சி உண்ணிகளைப் பிடுங்கிக் கடலிலே போடுவான். உபாலிஸ் இவ்வாறு பராமரிக்கையிலே உடம்பை ஆட்டி அசைக்காமல் நிற்கப் பழகியிருந்த சுட்டியன், இடைக்கிடை தனது எசமானனின் பக்கம் பார்க்கும், நன்றி பாராட்டும் சிறுவனைப் போல.

“நான் இல்லாத காலத்தில் உன்னைப் பராமரிக்கிறவர யார்?” என்று கேட்டுக்கொண்டு உபாலிஸ் சிரிப்பான்.

உபாலிஸினுடைய மகள் பிண்ணாக்குத் தண்ணீர் சட்டியைக் கொண்டுவந்து சுட்டியனுக்குக் கிட்ட வைத்தாள். படுத்துக்கொண்டே அது, சுட்டியில் முஞ்சியை வைத்தது.

“ஸ்புறாஸ்.....ஸ்புறாஸ்.....உஸ்..” என்ற சத்தத்துடன் பிண்ணாக்கிற் சில மிடறுகளைக் குடித்துவிட்டு, அது தன் தலையைப் பின்னுக்குத் திரும்பி வேகமாக விசிறியது. முஞ்சியிலிருந்து அறுபடாத கொடியாக வழிந்துகொண்டிருக்கும் பிண்ணாக்குத் தண்ணீர், சிறுமியினுடைய சட்டையை இங்கும் அங்குமாக நனைத்துவிட்டது. ஒரு சிறங்கை பிழிந்த தேங்காய்ப்பூவை விசிறி எறிந்ததுபோல, சுட்டியனுடைய முதுகிலே அது, படிந்தது.

“உனக்குப் பிண்ணாக்கு வைத்த படியாலா என்னுடைய சட்டையை நனைத்தாய்?” என்று சொல்லிக்கொண்டு அவள் சுட்டியனுடைய கன்னத்திலே செல்லமாக அடித்தாள்.

சுட்டியன் மீண்டும் சுட்டியிலே தலையை வைத்து, வாயால் உறிஞ்சிக்கொண்டிருந்தது. அது இம்முறை அவசரமாகத் தலையை உயர்த்தி நீட்டிக்கொண்டு மூசியது. சிறுமியின் சட்டை மீண்டும் நனைந்தது. நீரால் நனைந்த தன்னுடைய சட்டையில் இங்கும் அங்கும் மிருதுவான பிழிந்த தேங்காய்ப்பூக் கறைகளைக் கண்டு சிறுமி சீற்றம் அடைந்தாள்.

“நீ என்னை இடிக்கவும் வருகிறாய் கோழைகளைக் கண்டாற்றான் ஆடும் தாடையை நீட்டும்” என்று சொல்லிக் கொண்டு அவள், ஓடிப் போய் ஒரு தடியை எடுத்துக்கொண்டு வந்து சுட்டியனுக்கு ஒரு தடவை அடித்தாள்.

“அதை அடிக்க வேண்டாம்” என்று உபாலிஸ் சொன்னான். “அது இடிக்க வந்தது அல்லவா? அதனுடைய முதுகிலே ஒரு

கொசு இருந்திருக்கலாம். கொசு கடித்த வேதனையால், சுட்டியன் இடிக்க வந்திருக்கலாம். இடிப்பதற்குத் தலையை நீட்டிய அது முன்னே இருப்பவள் நந்தாவதி என்பதை அறிந்தவுடன் தலையைக் குனிந்துகொண்டது.”

அன்று நடு இரவுக்கு முன், கடும் மழை பொழிந்தது. மனைவி கதவைத் திறந்துகொண்டு, தன்னுடைய கணவனுடன் பேசினாள்.

வாருங்கள் ..... வீட்டுக்குள்ளே ..... கடும் குளிர் அல்லவா? வாருங்கள். .... வீட்டுக்குள் வந்து நித்திரை கொள்ளுங்கள்.

“இல்லை .... குளிர் என்னை ஒன்றும் செய்துவிடாது. வெளியிலேயே படுத்துப் பழகிப் போய்விட்டது. இப்போதெல்லாம் வீட்டுக்குள்ளே படுத்தால் எனக்கு நித்திரை வருவதில்லை.”

“உங்களுக்கு காற்றுப்படுவது நல்லதில்லை. வாருங்கள். இன்றைக்கு மட்டுமாயினும் வீட்டுக்குள் வந்து படுங்கள். நித்திரை வராவிட்டாலும் பரவாயில்லை” என்று மனைவி மீண்டும் சொன்னாள்.

வீட்டுக்குப் போய் நித்திரைகொள்ள உபாலிஸ் சம்மதிக்கவில்லை. மனைவி தடித்த ஒரு போர்வையைக் கொண்டு வந்து கழுத்திலிருந்து கால்வரை மூடிப் போர்த்துவிட்டாள்.

“கடும் உபாதி குறைந்து மாசம் முன்றேனும் ஆகவில்லை. மலசல அடைப்பாக்கிவிடாமல் மிகச் சாவதானமாக இருக்க வேண்டுமென்று வைத்தியர் சொன்னது ஞாபகம் இல்லையா? எனக்கென்றால் வீட்டுக்குள் வந்து நித்திரை கொள்ளுவதுதான் விருப்பம்....”

“இல்லை..... வெளியிற் படுப்பதுதான் எனக்கு நல்லது. நீ போய் நித்திரையைக் கொள். போர்த்திருக்கிறபடியால் இப்போது குளிரே தெரியவில்லை” என்று உபாலிஸ் சொன்னான்.

இலை கிளைகளை அசைத்து “ஹோ” என்ற சத்தத்துடன் வீசிய கடுங்காற்று மாத்திரம் சிறிது நேரத்தில் நின்றது. நாய் ஒன்று உடலை உதறி, காதுகளை அடிக்கும் சத்தத்தைக் கேட்ட உபாலிஸ் அதைத் துரத்த எண்ணவில்லை. மழையில் நனையாது தப்புவதற்காக விறாந்தை மூலையில் ஒதுங்கிப் படுத்துக்கொண்ட நாயின் முனகல் உபாலிஸிற்குக் கேட்டது. கடுங்குளிரினின்றும் தன்னைக் காப்பாற்றுவதற்காகச் சுருட்டி வளைத்துக்கொண்ட உடலையும் முடக்கி மடக்கிக்கொண்ட கால்களையும் வாலையும் தலையையும் கொண்ட நாயினுடைய உருவம், அதனுடைய முனகலைக் கேட்ட உபாலிஸினுடைய மனத்திலே தெளிவாகத் தெரிந்தது.

இலட்சோப லட்சம் சவுக்குகள் கொண்டு மழைநீர் சாடியது. கூரை, சுவர், மரந்தடிகளின் இலைகள் என்பன மழைநீரால் அடிபட்டு அழும் ஓசை உபாலிஸின் காதுகளில் விழுந்தது.

முடங்கமுன் இதே விறாந்தையிலே இதே கட்டிலிற் படுத்திருந்துகொண்டு எல்லாவற்றையும் கண்டு பழகியவன் உபாலிஸ். புயல், பெருமழை, இருட்டு ஆகிய மூன்றும் பயங்கரமாக அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. வீட்டுக்கோடிக் கதவுப்பக்க முற்றத்திற்கிடந்த சுட்டியன் எழுந்து தாழ்வாரத்திற்குப் போய், பொழுது விடியும்வரை அப்படியே நிற்கொண்டிருந்தது. விடிந்ததும் அது மற்றைய நாள்களிற் போல மெதுவாக விறாந்தைப் பக்கம் போய் உபாலிஸினுடைய காலை நக்கியது. ஆனால், உபாலிஸ் எழும்பவில்லை. அது இரண்டு மூன்று முறை தனது எசமானனின் காலை நக்கிய பின்னர்

விறாந்தைக்குள் ஏறியது. ஏறி, கட்டிலுக்குக் கிட்டப் போய் அவனுடைய தலையை நக்கியது; ஆனால் மற்றைய நாள்களைப் போல உபாலிஸ் நித்திரைவிட்டு எழும்பவில்லை. பின்பு, அது அவனுடைய கையையும் கன்னத்தையும் நக்கியது.

கட்டிலிலே ஆடாமல் அசையாமற் படுத்திருந்த தனது எசமானனின் பக்கமாகக் கொஞ்ச நேரம் பார்த்துக்கொண்டே நின்ற சுட்டியன், பின்னர், வீட்டுக் கதவுப் பக்கமாகப் பார்த்தது.

சுட்டியன் தாழ்வாரத்தில் ஏறுகின்ற சத்தத்தைக் கேட்டு விழித்த வீட்டுக்காரி கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்தாள். தண்ணீரில் நனைந்த பருத்திப் பஞ்சுக் கூடையைப் போல நனைந்திருந்த தரையையும் மரங்களிற் படர்ந்திருந்த சிலிர் நீரையும் தடவித் துடைத்துக்கொண்டு வருகின்ற காற்றைச் சுவாசித்தபோது ஈரலிப்படைந்த அவளுடைய நாசியினின்றும் தும்மல் வெளிவந்தது. இடைக்கிடை வீசுகின்ற காற்றில் அசைகின்ற கிளை - சுள்ளிகளுடன் கூடிய மரங்களின் இலைகள் நனைந்த இறக்கைகளை விரித்த பறவைகளின் உடல்களைப்போல ஊதிப்பருத்திருந்தன. ஈரலிற் பாற் பாரமடைந்த வாயுப் படலத்தினிடையே வருகின்ற காகங்களின் சத்தமும் பறவைகளின் கீதங்களும் வீட்டுக்காரிக்கு வெறும் ஒலியாகவே கேட்டன. ஆபத்தை உணர்ந்த ஒரு விலங்குபோல அவள் தனது கணவன் படுத்திருந்த கட்டிலின் பக்கமாகப் பார்த்தாள். கட்டிலில் ஆடாமல் அசையாமற் படுத்திருந்த தனது கணவனுக்குக் கிட்டப்போன அவளுடைய கண்கள் வெளியே பிதுங்கிவிடுமோ என்ற அளவுக்கு அகல விரிந்தன.

“ஐ..... யோ!

-மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க.

குணதாச அமரசேகர

இவர் காலியிலிருந்து 16 மைல் தொலைவிலுள்ள 'யட்டலமத்த' என்ற இடத்திலே 1929-ம் ஆண்டிலே பிறந்தார்.

கொழும்பு பெரியாஸ்பத்திரியில் பல்சிகிச்சை ஆலோசகராகவும் சத்திரசிகிச்சைப் பொறுப்பாளராகவும் கடமையாற்றியவர்.

கவிதை, நாவல், சிறுகதை ஆகியவற்றிற்குப் புதிய ஒளியைக் கொடுத்தவர். சிங்களவாசகர்களுக்குப் புதிய சிந்தனையை ஊட்டியவர். இவரை 'நிசந்தஸ் கவி' என்று சிலர் கூறினாலும் இலக்கண வரம்பில் நின்று புதுக்கவிதைகள் புனைந்த 'சந்தஸ்கவி' என்றே அழைக்கப்படுகிறார்.

பாவகீத, அமல்பிளேபா உயனக, இந்த லிலுகவி குறுலுவத்த (கருடன் தோட்டம்) ஆவர்ஜனா (மீண்டும் மீண்டும் நினைத்துப் பார்த்தல்) ஆகியன இவரது கவிதை நூல்கள்.

'கறுமக்காறயோ' (கர்மஞ்செய்தவன்) யலிஉபன்னமி (மீண்டும் பிறந்தேன்) தெபாநோலத்தோ (இரண்டு கால்களும் பெறாதவர்கள்) என்பன இவரது பிரசித்தி பெற்ற நாவல்கள்.

கதாபஹக் (ஐந்து கதைகள்) ஜீவனசுவந்த (வாழ்க்கை மணம்) ரத்துறோசாமல் (சிவப்புரோசாப்பூ) எக்கம கத்தாவ (ஒரேயொரு கதை) ஆகியன இவரது சிறு கதை நூல்கள்.

'அபூர்வ சம்பவம்' என்ற இச்சிறுகதை இவரது 'ஜீவன சுவந்தய' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

அபூர்வ சம்பவம்

உளருக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த நான் இருள் கவியும் நேரம், காலி பஸ் தரிப்பிடத்திற்கு வந்துசேர்ந்தேன். அப்பொழுது ஆறு மணிக்குக் காலியிலிருந்து புறப்பட்டு நாகொட வரை ஓடுகிற பஸ் சென்றுவிட்டது. இரவு எட்டரை மணிக்குத்தான் அடுத்த பஸ். அதற்கு இன்னும் இரண்டு மணித்தியாலங்களுக்கு மேலாக இருந்தபடியால் பக்கத்திலிருந்த இளைப்பாறு மண்டபத்திற்குப் போகலாமா அல்லது இங்குமங்குமாக உலாவி நேரத்தைக் கழிக்கலாமா என்று யோசித்தேன்.

இருட்டும்போது நகரத்திலும் ஒருவித அமைதியான நிலைமை நிலவுகிறது. மனிதர்களைப் போல உலகமும் களைத்து ஓய்ந்துவிடுகிறது. தூர இடங்களுக்குப் போகிறவர்கள் இருட்ட முன்பு நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டு விடுவதால் பஸ் தரிப்பிடமும் அதன் சூழலும் அந்நேரத்தில் ஒருவித சூனிய நிலையில் இருக்கும். முழுநாளும் பிரயாணத்தில் ஈடுபட்டுக் களைத்திருந்த என்னுடைய இரண்டு கண்களுக்கும் இச்சூனியம் பளிச்சென்றுபட்டது. நான் அந்தப் பக்கமும் இந்தப் பக்கமும் உலாவுகையில் அந்தச் சூனியக் காட்சியை நீக்குவனபோலக்

கண்கள் சுழன்றன. ஆயினும் ஒரு கணநேரம் அந்தச் சூனியம் மனதுள் நுழைந்து ஏதோ விடுவிக்க முடியாத சோகத்திலிருந்து மனதை விடுவிக்க முயல்கிறது.

பஸ் தரிப்பிடத்திற்கு முன்னால் உள்ள பாதையில் ஓடுகிற ஒரு மோட்டார்க்காரைத் தெளிவாக அடையாளம் கண்டு கொள்வதற்குள் அது மறைந்துவிடுகிறது. மாலையில் சூனியமாக இருக்கிற நகரத்தை வளைத்து பெரிய கோட்டைச் சுவர் வீதியின் ஒரு பக்கத்தில் நிற்கிறது. இரும்புச் சங்கிலிகள் மாட்டப்பட்ட தூண்கள், பஸ் தரிப்பிடத்தைப் பல்வேறு கூறுகளாகப் பிரித்து நிற்கின்றன. நான் ஒரு மரத்தூணில் சாய்ந்தவாறே தூரத்திலிருந்து கோட்டைச்சுவரையும் அதற்கு அப்பாற் காணப்படுகிற சமுத்திரத்தையும் பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன். சமுத்திரத்தில் எழுகின்ற ஒசை ஒரே ரீதியில் இடைவிடாமற்கேட்டது. அங்கு நிலவிய சூனியத்துடன் அது கலந்து பயங்கரத் தோற்றத்தை அளித்தது. அதனை அந்தப் பக்கமும் இந்தப் பக்கமும் ஓடுகிற மோட்டார் வண்டி அல்லது பஸ் வண்டியின் சத்தம் அடக்கியது. அங்கு நிலவிய சூனியத்திலும் சமுத்திர ஒலியிலும் எனது மனம் லயித்துவிட்டது.

நான் இறந்தகாலத்தைப் பற்றியும் வாழ்க்கையின் நிலையாமை பற்றியும் சிந்தனை செய்தேன். இவையெல்லா வற்றிலிருந்தும் விளங்குவது என்ன? வார்த்தைகளாற் சொல்லமுடியாத-கண்டுகொள்ள முடியாத அளவுக்குத் துன்பத்தால் எனது மனம் கனத்தது. என்னைச் சுற்றிலும் மின்சார விளக்குகள் நூற்றுக்கணக்காக ஏற்றி வைத்திருப்பதைக் கண்ட பின்புதான் நான் அந்த எண்ணங்களிலிருந்து விடுபட்டேன்.

புது உலகத்திலிருந்து வெளியில் வந்தவன் போல நான் மின்சார வெளிச்சத்தில் மூழ்கிக்கிடந்த சுற்றாடலைப் பார்த்தேன். கோட்டைச்சுவரில் அமைந்திருந்த மணிக்கூட்டுக்

கோபுரத்திலும் மின்சார வெளிச்சம் ஏற்றப்பட்டிருந்தது. மணிக்கூட்டில் நேரம் ஏழு மணி ஐந்து நிமிஷம் என அறிந்து கொண்டேன். சிறிது நேரத்திற்கு முன் எனது மனதிலே தோன்றிய எண்ணங்களைப் பற்றி நான் ஆச்சரியப்பட்டேன். அவையெல்லாம் இப்போது மறைந்துவிட்டன. நான் மீண்டும் பஸ் தரிப்பிடத்தில் அங்குமிங்குமாக உலாவிக்கொண்டிருந்தேன்.

மணிக்கூட்டுக் கோபுரத்தில் இரவு ஏழரை மணியாகும் வரை நான் அவ்வாறே அங்குமிங்குமாக உலாவிக்கொண்டிருந்தேன். அதுவரை சில பஸ்கள் புறப்பட்டுப் போய்க்கொண்டிருந்தன. பக்கத்திலிருந்த கடைகளின் வானொலிப்பெட்டிகள் ஒன்றுடனொன்று போட்டிபோடுகிற சத்தம் செவிகளுக்கு நாராசமாயிருந்தது. சாதாரணமாக இரவு ஏழரை மணிவரை ஆகும்போது பஸ் தரிப்பிடத்தில் ஒரு சிலரைத்தான் காணக்கூடியதாக இருக்கும். அவர்களும் பிற இடங்களிலிருந்து வந்தவர்களே. நான் சிறிது குழப்பம் அடைந்தேன். நான் ஊருக்குப் போகவிருந்த பஸ் பிந்தக்கூடும் என்று நினைத்தேன். அது காலியிலிருந்து எட்டரை மணிக்குப் புறப்படுவதானால் நாகொடவிலிருந்து குறைந்தளவு ஏழரை மணிக்காவது புறப்பட்டு வரவேண்டும். பஸ் ஏழுமணி நாற்பத்தைந்து நிமிஷம்வரை வராதபடியால் நான் இளைப்பாறு மண்டபத்தில் ஒரு பக்கத்தில் இருந்த அலுவலக அறைக்குப்போய் விசாரித்தேன். பஸ் பிந்திப் போனதால் அது திரும்பிவர நேரஞ் செல்லலாம் என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். அப்படியானால் 'நான் ஊருக்கு ஒன்பது மணிக்குப் பின்தான் புறப்படத்தக்கதாகவிருக்கும். அப்போது இராச் சாப்பாட்டிற்கும் பிந்தக்கூடும். நான் அன்றைய தினம் மாலைப்பொழுதில் வருவதாக அறிவித்து ஒருகடிதம் அனுப்பாதது மடத்தனம் என்று நினைத்தேன்'. அங்கும் இங்கும் உலாவி

அலுத்தபடியால் இளைப்பாறு மண்டபத்திற்குப்போய், சிறிது நேரம் குந்தியிருக்க வேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டேன்.

இளைப்பாறு மண்டபத்தில் கதவுநிலையில் பொருத்தப்பட்டிருந்த சிறிய மின்சார விளக்கு மட்டும் எரிந்தது. அது ஏறும் படிகள் சிலவற்றிற்கு மாத்திரம் வெளிச்சம் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தது. மண்டபத்தில் மரச்சலாகை அடித்துச் செய்யப்பட்ட சில வாங்குகள் மாத்திரம் இருந்தன.

நான் அந்த வாங்குகளில் ஒன்றின்மேல் உட்கார்ந்தேன். முழுமண்டபத்திலும் என்னைத்தவிர நாலுபேருக்கு மேல் இல்லை. வாங்கிலே உட்கார்ந்த நான் இரண்டு கால்களையும் நீட்டி வாங்குப் படுக்கையில் சாய்ந்தேன். சிறிது நேரத்தில் ஒரு பஸ் திரும்புவதைக்கண்டு எழுந்தேன். அது நாகொடவிலிருந்து வருகிற பஸ் ஆகவிருக்கலா மென்று நினைத்தேன். இளைப்பாறு மண்டபத்தின் கதவை நோக்கி வந்த எனக்கு பஸ் வண்டியின் இலக்கம் தெரிந்தது. அது எங்களது பஸ் அன்று; வத்தேகமவிற்குப் போகிற பஸ். எங்களது பஸ்ஸின் இலக்கம் 160, நேரமும் எட்டு மணியை எட்டிக்கொண்டிருந்தது. பஸ் நிற்பாட்டியதும் இளைப்பாறு மண்டபத்திலிருந்த நால்வரில் மூவர் எழுந்து சென்றார்கள். அவர்கள் அந்த பஸ் வண்டியில் போயிருக்கவேண்டும். மண்டபத்தில் நான், இன்னொருவர் மட்டும் எஞ்சியிருந்தோம். நான் மண்டபத்திற்கு வெளியே பக்கத்தில் இருந்த ஒரு கடையில் தேநீர் குடிக்க எண்ணினேன். பஸ் இன்னும் பிந்தி வந்தால் எனக்கு இரவுச் சாப்பாடும் இல்லாமற் போகக்கூடும். தேநீர் குடித்துவிட்டுத் திரும்பவும் கொஞ்ச நேரம் அங்கும் இங்கும் உலாவ வேண்டுமென்று நினைத்தபடி மெல்ல எழுந்தேன்.

நான் எழும்புவதைக்கண்டு அங்கே வாங்கின் மேல் உட்கார்ந்திருந்த மற்றவரும் எழுந்தார்.

“என்ன மஹத்தயா, நீங்கள் போவது வத்தேகம பஸ்ஸிலா?” என்னுடன் வெளியே வந்துகொண்டிருந்தபோது அவர் என்னிடம் கேட்டார்.

“இல்லை நாகொடைபஸ் வரும்வரை காத்திருக்கிறேன்” என்று சொன்னேன்.

“அப்படியானால் மிகவும் காலதாமதமாகுமே” என்றார் அவர். “நீங்களும் அதிலா போகிறீர்கள்?” அவரிடம் கேட்டேன்.

“இல்லை. நான் சமீபத்திற்குத்தான் போகிறேன். ஒரு ஆள் வருவதாகச் சொன்னபடியால் இங்கே பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறேன்” என்று இளைப்பாறு மண்டபத்திலிருந்து அவன் என்னுடன் வெளியே வந்தான்.

அந்தப் பாதையில் அவன் விரைந்து செல்வதை நான் கவனித்தேன். சிறிது நேரத்தில் அவனது உருவம் மின்சாரத் தம்பத்தின் மற்றப் பக்கமாகச்சென்று இருட்டில் மறைந்தது.

தேநீர் குடித்தபின் நான் சோர்வுடன் மீண்டும் அந்தப் பக்கமும் இந்தப் பக்கமுமாக நடந்தேன். அப்போது எட்டரை மணிக்குக்கிட்ட இருக்கலாம். நாகொடவிலிருந்து பஸ் வந்து சேர்ந்தது. அது அங்கிருந்து புறப்பட ஒன்பதரை மணிக்கும் பிந்தலாம். அதுவரை எப்படி நேரத்தைப் போக்குவது? தூரத்தில் எரிந்து கொண்டிருந்த மின்சார விளக்குகளில் அநேகமானவை இப்போது அணைக்கப்பட்டுவிட்டன. முழு பஸ்தரிப்பிடத்திலும் ஒரேபஸ் மாத்திரம் நின்றது. இதுவரை காதுகளைப் பிளந்து கொண்டிருந்த வானொலிகளின் சத்தமும் இப்போது குறைந்துவிட்டது. அவற்றுள் ஒன்று மாத்திரம் ஏதோ இனிய இராகத்தை ஒலிபரப்பிக்கொண்டிருந்தது. அதைச் செவிமடுத்து அங்குமிங்குமாக நடந்துகொண்டிருந்த நான்

மீண்டும் மண்டபத்திற்குச் சென்று உட்கார நினைத்தேன். மண்டபத்திற்குள் நுழைந்து கதவருகில் கிடந்த வாங்கில் உட்கார்ந்தேன். முழுமண்டபமும் மந்தமான இருளில் மூழ்கிக்கிடந்தது. ஒரு மூலையில் வாங்கின் கீழே சிறிய போத்தல்விளக்கு போன்ற ஒன்றுமட்டும் எரிந்துகொண்டிருந்தது. முன்பு நான் மண்டபத்துள் இருந்தபோது அது அங்கேயிருந்ததா என்பது எனக்கு ஞாபகமில்லை.

நான் உட்கார்ந்திருந்த வாங்கின் மறுமூலையில் உட்கார்ந்திருந்த பேர்வழி இரண்டு கால்களையும் வாங்கின் மேல் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு முழங்கால்களில் தலையைச் சரித்தபடி இருந்தான். அவன் நித்திரையில் இருப்பது போலிருந்தது. அவன் அணிந்திருந்த காக்கிநிறக் கோட்டின் செப்புத்தகடு பளிச்சிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதிலிருந்து அவன் இளைப்பாறு மண்டபக் காவற்காரன் என்பதை அறிந்து கொண்டேன். அங்கே மூலையில் எரிந்து கொண்டிருந்த போத்தல் விளக்குக்குப் பக்கத்தில் சாக்குக்குவியல் போன்ற ஏதோவொன்று இருப்பது அந்த மங்கிய வெளிச்சத்தில் எனக்குத் தெரிந்தது. அது இருந்த திசையில் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். சிறிது நேரத்தில் அந்தச் சாக்குக்குவியல் அசைவது போலவிருந்தது. நான் மிகவும் ஆவலோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். சாக்குக் குவியல் மீண்டும் அசைந்தது. அதுமட்டுமல்ல, ஒரு நாயின் இரண்டு கண்களைப் போல் ஏதோவொன்று சாக்குக் குவியலிடையே பிரகாசித்தது. இதைக்கண்டு முதலில் நான் சிறிது பயந்துவிட்டேன். எப்படியும் அது என்னவென்று ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் மௌனமாக அதனை நோக்கிச் சென்றேன்.

சில அடிதூரம் போன எனக்கு, சாக்குக்கு வெளியே நீட்டிக்கொண்டிருந்த ஒருகாலும் அதற்குப் பக்கத்தில்

படுத்திருந்த ஒரு நாயின் முஞ்சியும் தென்பட்டன. அந்த நாய் அங்கே என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறதென்று எனக்குப் புரியவில்லை. நான் மிகவும் ஆவலோடு அதைப் பார்த்தேன். அந்த நாய் சாக்கிற்கு வெளியே நீண்டிருந்த காலை நக்கிக் கொண்டிருந்தது. சாக்கிற்கு வெளியே தென்படும் காலைத்தவிர வேறொன்றும் எனக்கும் தெரியவில்லை. நான் மௌனமாக மேலும் சில அடிகள் முன்னோக்கிச் சென்றேன். முடங்கிக் கிடந்த நாய் இருந்தபடியே விரைவாகக் குரைத்துவிட்டு வெளியே பாய்ந்தது. என்னால் ஒன்றும் செய்துகொள்ள முடியவில்லை. என்னுடைய இரண்டு கால்களும் 'கிடுகிடு'வென நடுங்கின. அந்த இடத்திலேயே நான் கல்லாகி நின்றேன்.

“ஹா. . . ஹா. . . சும்மா இரடாமோனே. அது பஸ்ஸில் போகவிருக்கிற மஹத்தயா. நீ சும்மாகிட” என்று சாக்கை நீக்கியபடி வெளியே வருகிற பேர்வழி கூறுவது என்காதில் விழுந்தது.

“ஹா மோனே நீ சும்மாகிட”.

பயத்தால் நடுங்குகிற உள்ளத்தோடு, சத்தம் வந்த திசையை நோக்கினேன். முடங்கிக் கிடந்த பேர்வழி இரண்டு கைத்தடிகளை ஊன்றியபடி எழுந்து தலையை உயர்த்தி நாயோடு பேசினான். அவனுடைய முகத்தை முதன் முதலில் கண்டது அப்போதுதான். கலைந்து தொங்குகின்ற மயிர்க்கற்றையும், தாடியால் மறைந்த முகமும் - ஒரு பேய்போல அந்த உருவம் இருந்தது. அவனின் ஒரு கன்னத்தில் காய் போன்ற ஒரு கறுப்புத் தழும்புமிருந்தது. நாயின் குரைப்பு நின்றதும் அவன் மீண்டும் சாய்ந்து முகத்தை மறைத்துக் கொண்டான். சிறிது நேரம் அப்படியே நின்ற நான் அவனை அணுகி, நன்றாகப் பார்க்கவேண்டுமென்று நினைத்தேன். அந்நாயின் செய்கையும்

அவனுடைய தோற்றமும் எனக்கு இவ்வாறு ஆவலை எழுப்பின.

ஆனால், இரண்டு அடிதானும் முன்செல்ல முடியாமற் போய்விட்டது. நாய் மீண்டும் வெடுக்கென்று என்மேல் பாய்ந்தது.

“என்ரை கண்ணிற் படாமலே இது இன்றைக்கு ஒன்பது மணியானதும் இதற்குள் புகுந்திருக்கு” என்று இதுவரை வாங்கின் மேல் தூங்கிக்கொண்டிருந்த காவற்காரன் என்னை நோக்கி வந்துகொண்டே உரத்த குரலில் கத்தினான்.

“ஏய், என்ன உந்த வாங்கை எரிக்கப் போறியா? அதை அணை; அல்லது எடுத்து எறிஞ்சு போடுவன்” என்று சொன்ன அவன் நான் இருந்த இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான்.

“என்ன மஹத்தயா பயந்து போனியளா?

“இல்லை, நான் சும்மா பார்க்க வந்தேன்,” என்று பதிலளித்துவிட்டு அவனுடன் இளைப்பாறு மண்டபத்தின் வாசலை அடைந்தேன்.

“இந்தப் பிசாசினால் ஒருகணமேனும் கண்மூட முடியாது. யாரேனும் இங்கே வந்ததுதான் தாமதம் அந்த நாய் வெடுக்கென்று பாயுது. அவன்ரை உடைமைகளை யாரும் எடுத்துக்கொண்டுபோக வாறார்களென்று நினைக்குதாக்கும்.

காவற்காரன் கதவிற்குப் பக்கத்தில் நின்று இரண்டு கண்களையும் கசக்கிக்கொண்டான். நித்திரை குழம்பியதால் அவனுடைய முகத்தில் கோபக்குறி காணப்பட்டது. “உந்த நாய்க்கு நான் ஒரு நல்லவேலை செய்யவேணும்”. மண்டபத்திலிருந்து வெளியே வந்துகொண்டிருந்த என்னிடம்

அவன் முக்கிய ஒரு விடயத்தைக் கூறுபவன்போல மெல்லமாகச் சொன்னான்.

உந்த ஆளின் கண்ணில் படாமல் எப்படியாவது அதற்கு வெடி வைக்கவேணும்; மிகவும் அபத்தமான சத்தம், நேற்றுப் பின்னேரம் என்னால் ஒருகண் நித்திரைகொள்ள முடியவில்லை. உது சரியான ஒரு நன்றியுள்ள மிருகம். உந்தமனிதன் பகல் வேளையிலே பிச்சையெடுக்கப் போய் ஏதாவது உழைச்சுக்கொண்டு வருவான். அப்படி வந்து அந்த நாய்க்கு ஒரு விஸ்கோத்தோ என்னமோ கொடுத்து அத்தோடு இங்கே ஒரு வாங்கின் கீழே முடக்கிக்கொள்கிறான். மஹத்தயா, அவன்ரை கால் கிடக்கிற நிலையைக் கண்டீர்களா?

“இல்லையென” தலையாட்டினேன்.

“அது அப்படியே வெளியில் அழுகிப்போய்க் கிடக்கிறது,” இரா முழுதும் நித்திரையாகும்வரை நாயைக் கூப்பிட்டு அந்தப் புண்ணை நக்குவிப்பது மாத்திரந்தான் அவன்ரைவேலை. எங்களுக்கோ இங்கே ஒருகண் நித்திரை கொள்ள வசதி கிடையாது. வருகிற சனங்கள் என்ன அவன்ரை உடமைகளையா கொண்டுபோகப் போறார்கள். “அந்த மனிசன் இல்லாத நேரம் பார்த்து நான் அதற்கு வேலை வைப்பேன்” என்று சொல்லிய அவன் தனது சட்டையின் மேற்பைக்குள் கையைவிட்டு ஒரு சுருட்டைக் கஷ்டப்பட்டு எடுத்து அதைப் பற்றவைத்தான்.

“மஹத்தயா, நாகொட பஸ்ஸிலா போறது?” பின்பு கேட்டான். அப்போதுதான் நித்திரைத் தூக்கமும் கோபமும் ஆறி இந்த உலகத்திற்கு வந்துவிட்டானென்று எனக்குப்பட்டது.

“மஹத்தயா ‘யட்டலமத்த’ ஊர்தானே?

“ஆம்” என்றேன்.

“அந்த லேடிஸ் கொலிஜ்ஜுக்குப் பக்கத்திலேதானே” சந்தேகத்துடன் இழுத்துப் பேசினான். அவன் சொன்னதை உறுதிப்படுத்துபவன் போல நான் தலையை ஆட்டினேன்.

“மஹத்தயாவின் அப்பாவையென்றால் எனக்கு நல்லாய்த் தெரியும். பொல்லாத அகால மரணம் அல்லவா அவருக்குச் சம்பவித்தது” என்று சொல்லி, மீண்டும் மௌனமானான்.

“இந்த ஆள் கிட்டடியில்தானா இங்கே வந்திருக்கிறான்?” என்று பிச்சைக்காரனைப்பற்றி அவன் சொன்ன விடயத்தில் விடுப்பூக்கம் கொண்ட நான் அதை அவனிடம் கேட்டேன்.

“இல்லை. இப்போ எட்டு மாதங்கள் ஆகின்றன. கடவுளே! உந்த மனிசன் ‘குடகம்பானப்’ பகுதியிலோ எங்கேயோ ஒரு நல்ல அந்தஸ்தில் இருந்தவன், வழக்குப்பேசி இருந்த காணி பூமி வீடு வாசல் எல்லாவற்றையும் இழந்துவிட்டான். அதன் பிறகுதான் உந்த நாயையும் கட்டிக்கொண்டு பிச்சை எடுக்க இறங்கியிருக்கிறான். மனிசன்ரை இனசனம் அவனுக்குச் சூனியம் செய்திருக்கிறார்கள். அதன் வெக்கையால்தான் அவனின் உடம்பு முழுவதும் அழுகியிருக்கு.

“மஹத்தயாவின் பஸ் ஒன்று இந்தநேரம் வரவேணும். இந்த மாதிரி சீர்கெட்ட பஸ் சேவையை நான் பார்த்ததில்லை” என்று கூறிவிட்டு அவன் கடையை நோக்கிச் சென்றான்.

நான் மீண்டும் மண்டபத்திற்குள் சென்று வாங்குப் பக்கமாகக் கூர்ந்து கவனித்தேன். அப்பொழுது போத்தல் விளக்கு அணைக்கப்பட்டிருந்தது. அதனால் ஒன்றும் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. நான் அங்கும் இங்குமாக

உலாவத் தொடங்கினேன். தூரத்திலே வருகிற ஒரு பஸ் சடுதியாகத் தரிப்பிடத்திற்குள் திரும்பியது. மின்சார விளக்கில் அதன் இலக்கம் எனக்குத் தெரிந்தது. 160 என்று கண்டதும் எனது மனத்துள்ளே ஒருவித மகிழ்ச்சி உண்டானது.

நாட்கள் மெதுவாகக் கழிந்தன. நான் ஒரு முறையோ இரு முறையோதான் வீட்டுக்கு வந்தேன். ஆனால், ஓர் இரவிலேயேனும் வீட்டில் தரிக்கவில்லை. ஒவ்வொரு பயணத்தின்போதும் காலி பஸ்தரிப்பிடத்தைத் தாண்டும்போது அந்த அபூர்வ பிச்சைக்காரனின் நினைவு எனக்கு வரும். அவன் இருக்கிறானா என்று நன்றாகச் சுற்று முற்றும் பார்ப்பேன். ஆயினும், ஓரிடத்திலேனும் நான் அவனைக் காணவில்லை.

தந்தையார் மரணமடைந்து ஒரு வருடம் கழிந்ததால் பிக்குகளுக்குத் தானம் கொடுக்கும் 'திவசம்' எங்கள் வீட்டில் நடைபெற்றது. அதற்காகச் சில நாள் லீவு எடுத்துக்கொண்டு நான் வீட்டுக்கு வந்திருந்தேன்.

பிக்குச் சங்கத்திற்குத் தானம் கொடுப்பதில் நாங்கள் ஓடியாடி வேலைசெய்து களைத்துவிட்டோம். தானம் முடிந்ததும் கட்டிலிற் சரிந்து மாலைவரை தூங்க வேண்டுமென்று எண்ணிப்படுத்தேன். மாலை ஐந்து மணிக்குப் பின்புதான் நான் எழுந்திருந்தேன். இவ்வாறு சிலமணித்தியாலங்கள் நித்திரை செய்த பின்பு உடலும் உள்ளமும் ஒரே முகமாகச் சோர்வுற்ற நிலையில் இருந்தது. பகல் முழுவதும் சனங்கள் நிறைந்திருந்த வீடும் முற்றமும் பிசாசுகள் நடமாடி முடித்த மயான பூமியைப் போன்று வெறுமையாக எனக்குக் காட்சியளித்தது. நான் வீட்டுத் தலைவாசற்படியில் உட்கார்ந்திருந்து சோம்பலுடன் கற்பனையில் ஆழ்ந்திருந்தேன். காற்றிலே போல மனத்திலும் ஏதோ ஒரு பாரம் அழுத்தும் உணர்ச்சி உண்டானது.

எங்களுடைய வீடு ஒரு சிறு குன்றின் உச்சியில் இருந்தது. வீட்டுத் தலைவாசலுக்கு வந்து பார்க்கும்போது மலைச்சாரலும் அருகிலுள்ள வயல்களும், இரண்டிற்கும் இடையேயுள்ள ஒரு பாதையும் காட்சிதரும். பாதையை நீண்ட தூரத்திற்கு, பாஞ்சாலைக்குக்கிட்ட அது வளைந்து மறையும் வரை பார்க்க முடியும். நான் தலைவாசல் தூணில் தலையைச் சாய்த்தபடி வீதியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

வீதியில் மிகவும் தூரத்தே ஒருவன் சயிக்கினில் விரைவாகச் சென்று வளைவில் மறைந்தான். போத்தலைத் தூக்கிச் சென்ற ஒருபெண் கிராமச்சங்கப் பாதைவழியே நெடுக வந்து பெருவீதியில் ஏறினாள். இவை எல்லாவற்றையும் தூக்கம் நிறைந்த கண்களால் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

நான் அவ்வாறு ஒரு மணித்தியாலம்வரை இருந்திருக்கக்கூடும். தனிமை உணர்ச்சி அதிகரிப்பதை உணர்ந்தேன். என்னைச்சுற்றிக் கிணுகிணுத்துக் கொண்டிருந்த ஒரு நுளம்பு கனநேரமாக என்னை அணுக முயன்று கொண்டிருந்தது. அதனுடைய கிணுகிணுப்புச் சத்தம் பெரிய கரைச்சலாக இருந்தது. திடீரென எவருடையதோ ஒரு தலைக்கறுப்பு மலைச்சாரலின் மேல் கிளம்புவது என் கண்களிற்பட்டது. அவன் ஒற்றையடிப்பாதை வழியே எங்களுடைய வீட்டைநோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான். இந்த நேரத்தில் வருகிற பேர்வழி யாராயிருக்கலாமென்று நான் தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தேன். ஆனால், எனக்கு அவனை அடையாளங் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. வீட்டு முற்றத்திற்கு வந்துவிட்ட அவன் எதையோ தேடுபவன் போலச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். அவனுடைய தோற்றத்தைக்கண்டு நான் திகைத்துப் போனேன்.

“யாரைத் தேடுகிறீர்கள்?” என்று நான் இருந்த இடத்தைவிட்டு எழுந்தவாறு கேட்டேன். அவன் பேசவில்லை.

அவன் ஒரு விசரனாக இருக்கலாமென்று நான் எண்ணினேன். கிழிந்த 'கோட்' போல எதையோ அணிந்திருந்த அவனுடைய கையில் கயிறுபோன்ற ஏதோ ஒன்று இருந்தது. அவன் வந்திருந்தது ஏதோ ஒரு பெரிய தேவைக்காக என்பது அவனுடைய பார்வையிலும் முகத்திலும் பிரதிபலித்தன. அவன் ஒன்றும் பேசாது என்னைநோக்கி வந்தான்.

“முதுகிலே கறுத்த புள்ளியும் சாம்பல் நிறமும் உள்ள ஒருநாயை இந்தப் பக்கத்தில் கண்டியளா?” என்று அவன் என்னருகில் வந்ததும் மெள்ளமாகக் கேட்டான்.

“இல்லை” என்று மறுமொழி கூறிவிட்டு முன்னிலும் மிக உன்னிப்பாக அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்தேன். இருந்தாற்போல் ஏதோ ஒன்று நினைவுக்கு வந்ததுபோல ஓர் உணர்ச்சி என்னிடம் உண்டானது. இவனை ஆரம்பத்திலேயே நான் அடையாளங் கண்டுகொள்ள முடியாமற் போனது ஏன்? அன்று நான் அவனுடைய முகத்தை இருட்டிலேதான் பார்த்திருந்தேன். அன்றியும் அவனுடைய முகம் இன்று மிகவும் வாடியிருக்கிறது. ஆயினும், அவன் எனக்கு அறிமுகமானவன், என்பதைத் தெரியப்படுத்தத் தேவையில்லை. அவனுடைய காலில் உள்ள புண் இன்னமும் கட்டப்பட்டிருந்தது.

“இல்லை” என்று எனது மறுமொழியைக் கேட்டு அவனுடைய முகத்தில் உண்டான ஏமாற்றக்குறி எனக்குப் பளிச்சிட்டது.

“என்ன நாயைக் காணவில்லையா?”

“ஆம்” என்று கூறிய அவன் பேசாமல் நின்றான், பின்னர்

“என்னுடன் இருந்த நாயைக் காணவில்லை. இந்தக் கால் சுவீனத்திற்காக நான் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனபோது அந்த நாயைக் கவனமாய்ப் பார்த்துக்கொள்ளும்படி ஒருவனிடம்

சொல்லிவிட்டுச் சென்றேன். நான் இல்லாத வேளையில் அது ஓடிப்போய்விட்டதாம். என்னைக் காணாத வாஞ்சையால் அது என்னைத் தேடித்தேடி அலையுதாக்கும் என்று நினைக்கிறேன். இந்தப்பக்கத்தில் அந்த மாதிரி ஒரு நாய் நிற்கிறதென்று ‘தந்துறம்பதியில்’ செய்தி கிடைச்சது. அதனாலேதான் அதைத்தேடி நான் வந்தேன்” என்றான்.

“இங்கே கறுத்தை நாயொன்றுதான் நிற்கிறது” என்று அவனைக் கொல்லைப் பக்கத்திற்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் அங்கே கட்டியிருந்த எங்களுடைய நாயைக் காட்டினேன்.

“உது அல்ல. அதுபோல் அவ்வளவு நல்லநாய் ஒன்றைத் தேடிக்கொள்ள முடியாது. ஆஸ்பத்திரிக்கு நான் போனதாலேதான் இது எல்லாம் நடந்துபோச்சு’.

அவன் நீண்ட பெருமூச்சொன்றை விட்டுச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். அதற்குப் பிறகு அவன், “எனக்குக் கொஞ்சம் தண்ணீர் குடிக்கத் தந்தால் . . . . .” என்று கேட்டான். “தங்கச்சி, தேநீர் இருந்தால் கொஞ்சம் வார்த்துக்கொடு என்று தங்கையைக் கூப்பிட்டுச் சொன்னேன்.

“வேண்டாம். அதுவரை கால தாமதம் பண்ண முடியாது பச்சைத்தண்ணி நல்லது”

நான் தண்ணீர் கொஞ்சம் கொண்டுவரச்செய்து அவனுக்குக் கொடுத்தேன். இரண்டு மிடறில் அதனைக்குடித்த அவன் காலிலிருந்த சீலைத்துண்டை இன்னும் இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு திரும்பிப்போனான். அவன் வேறொன்றும் பேசவில்லை.

இது நடந்தபோது அந்திநேரமாய்விட்டது. அவன் மெதுவாகப் போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த நான் பிறகு கற்கவருக்குப் பக்கத்தில்வந்து அவன் செல்லும் திசையைப்

பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இருட்டும் நேரம் அண்மியது. அவனது கூனிய சத்தியற்ற தேகம் ஆகாயப் பின்னணியிலே தோன்றிய விதம் எனது கண்களுக்கும் புலப்பட்டது.

அன்று காவற்காரன் சொன்ன விடயம் எனக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

“உந்த மனிதன் இல்லாத நேரம் பார்த்து நான் உதுக்கு வெடிவைத்துப் போடவேண்டும்.”

“நாய்க்கு வெடி வைக்கப்பட்டுவிட்டது. அதனைத் தேடுவதில் ஒருபலனும் இல்லையென்று அவனுக்குச் சொல்லவேணும்” என்று எனக்கு ஒரு யோசனை எழுந்தது. ஆயினும் அதை எப்படிச் சொல்ல முடியும்? அதைக்கேட்டு அவனது நெஞ்சு வெடித்துப் போகலாம்.

அவனுடைய கூனல் தேகம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறையும்வரை நான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். முடிவில்லாத உலகத்திலே அவன் எதற்காக இதைத் தேடுகிறான்? அவன் மட்டுமல்லாமல் நாங்களும் இராப்பகலாக அதைத் தேடிப்போவோம். அவனுடைய தேகம், நாலு திசைகளிலிருந்து பரந்துவருகிற இருட்டில் மறைந்துபோனது. எனது மனத்துள்ளேயுள்ள துக்கமும் பயமும் கூடிக்கொண்டே வந்தன.

யாரோ இருட்டில் உரத்துச் சிரிப்பதுபோல எனக்குக் கேட்டது. முற்றத்திற்போல வீட்டுக்குள்ளும் இருள் பரவியது. நான் பயந்த வேளைகளில் நடந்துகொள்வது போல வீட்டுக்குள் ஓடிப்போய் ஒரு நெருப்புக்குச்சியைத் தட்டி விளக்கை ஏற்றினேன்.

—(1956)

ஓஸ்வின் த. அல்வீஸ்

கழுத்துறை மாவட்டத்திலே பயாகலை என்ற ஊரிலே பிறந்தவர். கழுத்துறை பரிசுத்த சிலுவைக் கல்லூரியிலே ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்றவர். 1939ஆம் ஆண்டில் எழுத்துத் துறையுள் புகுந்தார்.

பல சிறுகதைகளை சிலுமின, தினமின, ஜனதா, நவயுக்ய ஆகிய பத்திரிகைகளுக்கு எழுதியிருக்கிறார்.

இவரது ஆக்க வேலையாக “மாகலபாபய” (நான்செய்த பாபம்) ‘மனஸ்காதய’ (கருத்தில்லாத வேலை) ஆகிய இரு சிறுகதைத்தொகுப்புகள் வெளிவந்திருக்கின்றன.

‘அந்துறுஜீவிதய’ (இருள் வாழ்க்கை) ‘புதுபய’ (ஆச்சரியபயம்) ஆகிய மொழிபெயர்ப்பு நூல்களையும் செய்திருக்கிறார்.

‘இளம்பாளையின் கள்’ என்ற இவரது கதை மனஸ்காதே என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பிலிருந்து தெரிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது.

இளம்பாளையின் கள்

பள்ளிக்கூட ஆசிரியர் சைமன் விஜயவீராவிற்குப் பெரிய தொந்திவயிறு. ஒடுங்கிய முகம். நில நத்தையளவு குடுமி. அவருடைய தலைமயிர் இரும்பு நிறம். கொஞ்சம் நரை. விஜயவீராவிற்குச் சமஸ்கிருத பாஷையும் தெரியும்; பாளிபாஷையும் தெரியும்; சிங்களம் மிக நன்றாகத் தெரியும். அவர் பாட்டுப் படிக்கும்போது கேட்டுக்கொண்டிருப்பது நல்லதோர் விருந்து, அழகாகத் தாளநயத்தோடு பாடுவதில் அவர் சமர்த்தர். அவருக்கு இளம் பெண்பிள்ளைகளும் ஆண்பிள்ளைகளும் மனைவியும் இருப்பதாகச் சொல்லிக் கொள்ளப்பட்டாலும் அவர் ஒருநாளென்றாலும் அவர்களைப் பார்க்கப் போனதும் கிடையாது; அவர்கள் அவரைப்பார்க்க வந்ததும் கிடையாது. தன்னுடைய தலைமயிர் நரைத்தது வயதால் அல்ல என்று அவர் சொல்வதை நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். விஜயசிறி அவர்கள் அப்பொழுது எங்கள் பாடசாலையின் தலைமையாசிரியர்.

நானும் தந்திரிஸ் என்பவனும் விஜயவீர அவர்களின் பாடசாலையிலேயே எழுத்துக்களைப் படித்தோம். இந்தப் பாடசாலைக் கட்டடத்திற்கும் ஒரு மாட்டுக் கொட்டிலுக்கும் இடையே ஏதும் வித்தியாசம் இருப்பின் அது மிகவும்

சிறிதாகத்தான் இருக்கும். தற்காலிகமாகத் தங்குவதற்குத் தகுந்த இடமென்று மாடுகளால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இப்பாடசாலையில் சில காலை வேளைகளில் சாணம் போன்ற அழுக்குகள் கிடக்கும்.

அப்பாடசாலையில் இன்னும் இருஆசிரியர்களும் இருஆசிரியைகளும் படிப்பித்தார்கள். அவர்கள் நால்வரும் வாலிபவயதினர். அந்த நால்வரும் தலைமையாசிரியருக்குக் கீழ்ப்படிவும், மரியாதை கலந்த அடக்கமும் காட்டினார்கள். அதற்கு ஒரு காரணம்; அவருடைய தலைமைப்பதவி; மற்றக் காரணம் அவருடைய அறிவுமுதிர்ச்சி அவர்களுடைய அறிவிலும் பார்க்க மேலானது. கன்னிப்பெண்ணாசிரியைகளிடம் அக்கறைகாட்டிய விஜயவீரா ஆண்வாலிப ஆசிரியர்களிடம் அடிமனத்தில் பகைமை கொண்டிருந்தாரென்று நினைக்கிறேன். ஆசிரியைகள் இருவரும் வாலிப ஆசிரியர்களுடன் சரசம்பண்ணி சிரித்துப்பேசி சல்லாபம் புரியும் இனிமை தலைமையாசிரியருக்கும் அவர்களிடமிருந்து கிட்டவில்லை. உடம்பு முதிர்ச்சியடைந்தாலும் மனம் முதிர்ச்சியடையாத விஜயவீரனின் மனவேதனைக்கு இது காரணமாக இருந்ததென்பது அவருடைய நடைமுறைகளிலிருந்து தெரிந்தது.

தந்திரிஸும் நானும் விஜயவீரனின் பாடசாலையில் சிங்களம் படிக்கப்போனதாக முன்னரே சொன்னேன். தந்திரிஸ் என்னிலும் பார்க்க வறியவனானாலும் அவனுடைய பெற்றோர் மிகவும் நல்லவர்கள். அவர்களுக்கு ஒரேயொரு மகன் அவன். இதுவும் கவனிக்கப்பட வேண்டிய விடயம். ஏழைகள் பலரைப் பெற்றெடுப்பது வறிய பெற்றோர்களின் வேலைபோலும்.

நான் கட்டைக் காற்சட்டையும், சேட்டும் அணிந்துகொண்டு பாடசாலைக்குச் செல்வேன். தந்திரிஸினுடைய உடை பழைய

காலத்து உரோமர் அணியும் டோக்கா போலக் கழுத்திலிருந்து கணுக்கால்வரை நீண்டு இருக்கும். தந்திரிஸ் என்னிலும் பார்க்க மூன்று வயது மூத்தவன். ஆயினும் நாங்கள் இரண்டு பேரும் மூன்றாந்தரத்திற் படித்தோம். பாதையிற் போகும்போது குறும்பு செய்வதில் விருப்பமுள்ள என்னைப் பாடசாலைக்குப் போகும்போது எனதுதாய் தந்திரிஸிடம் பொறுப்பித்தாள்.

“தந்திரிஸ், நல்லபிள்ளைபோல் நீ அவனைக் கவனித்துக்கொள்; குழப்படி பண்ண இடங் கொடுக்காதே” என்று எனதுதாய் அவனிடம் எப்பொழுதும் சொல்லுவாள். அதற்குப்பிறகு தந்திரிஸ் எனது கையைப் பிடித்துக்கொண்டு குழப்படி பண்ணவிடாது பாடசாலைவரையும் என்னைக் கூட்டிக்கொண்டுபோனான்.

“தந்திரிஸ், நாங்கள் ஏன் நத்தைபோலச் சும்மா ஒரு குறும்பும் செய்யாமல் போகவேண்டும்? போகும்போது பையன்களோடு கொஞ்சம் அடிபிடிப்படவேண்டும்.....” என்று நான் சொல்லுவேன்.

“மற்றைப் பிள்ளைகளோடு சண்டை பிடிப்பது நல்லாயில்லை. ஒழுக்கமில்லாத பிள்ளைகள்தான் அடிபிடிப்படுவார்கள் என்று எங்களுடைய அம்மா சொன்னார்” என்று தந்திரிஸ் எனக்குப் பதிலளிப்பான்.

“அப்படியானால் இன்றைக்கு நாங்கள் பாடசாலைக்குப் போகாமல் பதிவான மரக்காட்டிலுள்ள குருவிக் கூடுகளுக்குக் கல்லெறிந்து பற்றைக் குஞ்சுகளைப் பிடிக்கப்போவோம்” என்று நான் ஆலோசனை கூறுவேன்.

“பிராணிகளை வருத்துவது பாவமென்று எங்களுடைய அம்மா சொன்னா” என்று தந்திரிஸ் தடுத்துவிடுவான்.

“உம். . . உங்கடை அம்மாவுக்கு எங்கடை பள்ளிக்கூடத் தலைமை உபாத்தியாயரிலும் பார்க்கக்கூடத் தெரியுமா? நான் ஒருநாள் மாமி வீட்டுக்குப் போய்வரும்போது உபாத்தியாயர் பேதொறிஸ் அண்ணனின் கோழிக்குஞ்சு இரண்டைப்பிடித்துக் கழுத்தைத் திருகி, தனது சாரத்தின் மடியில் ஒளித்துக்கொண்டு போனாரே?”

“உபாத்தியாயருக்குப் பாவம் இல்லை. அவர்கள் பெரிய மனிதர்கள் அல்லவா?; நாங்கள் சின்னப்பிள்ளைகள்” என்று தந்திரிஸ் மிக்க விசுவாசத்துடன் பதிலளித்தான். நானும் அதை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டேன்.

ஒருநாள் நாங்கள் இரண்டு பேரும் பாடசாலையை அடைந்த சிறிது நேரத்தில் தலைமை உபாத்தியாயரும் ஒரு சுருட்டைப் புகைத்துக்கொண்டு பாடசாலையுள் நுழைந்தார். ‘ரூவிட்’ துணியும் வெள்ளைக்கோட்டும் அணிந்திருந்தார். அவருடைய நனைந்த குடுமியின் மயிர்கள் அவரது கழுத்தடியில் விரித்திருந்த லேஞ்சிமேல் குலைந்தபடி கிடந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் அதிகாலையிலே தலையிற் குளிப்பது விஜயவீர அவர்களின் வழக்கம்.

“நீங்கள் காலையிலே குளிக்கமாட்டீர்களா?” என்று உபாத்தியாயர் கன்னி ஆசிரியைகளிடம் கேட்டார்.

“ஐயோ, காலையில் பொல்லாத குளிரல்லவா” என்று ஒருத்தி வேறுபக்கம் பார்த்துக்கொண்டே கூறினாள்.

இதற்கு விஜயவீரா,

“என்ன குளிரும் கூதலும்? காலையில் கிணற்று நீரில் குளிக்கவேண்டும்.”

“கூபோதகங் வடச்சாயா
 சியாம் யா ஸ்திரீ இஷ்டகா கிறுகம்
 சீதம் காலே பவேதுஷ்ணங்
 உஷ்ண காலேவ சீதலம்”

“இதன் பொருள் விளங்குகிறதா? கிணற்று நீர், ஆலமர நிழல், உருக்கிய பொன்னிறப்பெண், செங்கட்டியால் கட்டிய வீடு என்பன குளிர்காலத்திலே சூட்டையும் உஷ்ண காலத்திலே குளிரையும் தரும்”.

“உருக்கிய பொன்னிறப் பெண்கள் குளிர்காலத்திற்குச் சூடு, உஷ்ண காலத்திற்கு குளிர் என்று விஜயவீர இன்னொரு முறை சொல்லி அந்நிறமுள்ள ஒரு கன்னி ஆசிரியையைக் கடைக்கண்ணாற் பார்த்துச் சிரித்தார். அவள் தனது உதடுகளைக் கடித்துக்கொண்டு இடையை அசைத்தவாறே அங்கிருந்து விலகிப்போனாள். பின்புறம் காட்டிப்போகிற அவளின் அசைவைக் கமுகுப்பார்வையுடன் விஜயவீரா பார்த்தது எனக்கு இன்றும் ஞாபகம். நான் அக்காலத்தில் உலக விடயங்களையறியாத சிறுவனாயினும் இவ்வாறான சம்பவங்கள் மிகவும் தெளிவாக ஞாபகத்திலிருப்பது எனக்கே ஆச்சரியம்!

“தந்திரிஸ்!” என்று சுற்று முற்றும் பார்த்த உபாத்தியாயர் எனது நண்பனைக் கூப்பிட்டார்.

“வந்துவிட்டேன்” என்று எனது நண்பன் உபாத்தியாயரிடம் ஓடினான்.

“அதோ.... அங்கே போய்; கள் முட்டியையும் கோப்பையையும் எடுத்துக்கொண்டுவா: மற்றை நாட்களில் இருக்கிற இடத்திலேதான் அது இருக்கும்” என்று உபாத்தியாயர் சொன்னார்.

தந்திரிஸ் எழுந்துபோய், ‘முட்டியை’ கட்டியிருக்கிற கயிற்றில் பிடித்துத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தான்.

“உம், அவன் கொண்டு வருவது ‘பால்முட்டி’; கண்ணிற்படவேண்டாம், அந்த மரநாய்! என்று ஒரு ஆசிரியை மற்றவளிடம் முணுமுணுத்தாள்.

இவ்வளவு பெரிய முட்டியில் பால்குடிக்க இந்த உபாத்தியாயருடைய வயிற்றில் இடம் இருக்கிறதா என்று நான் ஆச்சரியப்பட்டேன்.

தலைமை உபாத்தியாயர் சுவருக்கு அருகில் மறைவான ஓர் இடத்திற்குப் போய்க் கோப்பையை நிரப்பிக் குடித்து இருமுறை காறித் துப்பியபின், புறங்கையால் வாயைத் துடைத்து உதட்டைச் சூப்பிக்கொண்டுவந்து, அணைத்து வைத்திருந்த குறைச் சுருட்டை மீண்டும் பற்றவைத்துக் கன்னங்களில் குழிவிழப் பொக்குப் பொக்கென்று புகையை இழுத்தார்.

“தந்திரிஸ், தலைமை உபாத்தியாயரால் அவ்வளவு பெரிய முட்டிப் பாலைக் குடிக்க முடியுமா?” என்று நான் அவனிடம் கேட்டேன்.

“பாலா?” தந்திரிஸ் கண்கள் பிதுங்க ஆச்சரியப்பட்டுக் கேட்டான்.

“ஆம், நீ இப்போது கொண்டுவந்த முட்டியில் என்ன...?”

“நீ சுத்த மடையன்; அதுபாலா? கித்துள் கள் அல்லவா” என்றான்.

“சுமணசேகரா,” என்று தலைமை உபாத்தியாயர் இரண்டாவது உபாத்தியாயரை அழைத்தார். “வேண்டுமென்றால் நீங்களும் கொஞ்சம் பாவியுங்கள். நதய்யாவின் இளம் பாளைச் சரக்கு; ஹா ஹா, எனக்கு இதனால் மிகவும் சுகம் உண்டு” என்றார்.

“இப்போது வேண்டாம். பிறகு” என்று சுமணசேகரா உபாத்தியாயர் வெட்கப்படுகிறவர் போலக்கூறி, கன்னி ஆசிரியையைக் கடைக்கண்ணாற் பார்த்தார்.

தலைமை உபாத்தியாயர் தம்மைச் சரிசெய்துகொண்டு கதிரையில் உட்கார்ந்து, “பிள்ளைகளே, நான் சொல்லுகிற பாட்டைக் கற்பலகையில் எழுதுங்கள்” என்று சொன்னார்.

நாங்கள் கற்பலகைகளையும் பென்சில்களையும் எடுத்துக்கொண்டு ஆயத்தமானோம். உபாத்தியாயர் பாட்டைச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“சுறா வெஹி அகயத்
எஹி அத்தி மஹாகுணயத்
பிவு அய மிச வெனத்
நொ பிவு அனுவன கொன்னு நொதனித்”.

“களளில் யாவையுங் காணலாம் மேலன
உள்ளி லாங்குள உத்தம நற்குணம்
கொள்ளை யின்பமும் குடித்தவர் கட்கலால்
இல்லை புத்தியும் ஈங்கிவர் மாடுகள்”

பாடசாலை முடிந்து நாங்கள் இருவரும் வீட்டுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தோம். “கள் குடிப்பது கூடாத வேலையல்லவா?” என்று நான், தந்திரிஸிடம் கேட்டேன்.

“இல்லை”-தந்திரிஸ் விசுவாசத்துடன் சொன்னான். “கூடாத வேலையென்றால் தலைமை உபாத்தியாயர் செய்வாரா? உபாத்தியாயருக்கு மிகவும் சுகம் கொடுப்பதாக அவர் சொல்வதை நீ கேட்டிருக்கவில்லையா?” என்னுடைய கற்பலகையில் எழுதப்பட்டிருந்த பாடல் அழிக்கப்படாம

லிருந்ததால் வீட்டிற்குப் போனபோது அதனை எனது தாய் கண்டாள். “மகனே.... இந்தப் பாட்டை எழுதியவர் யார்?” என்று என்னிடம் அவள் கேட்டாள்.

“பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயர் கூறியபடி நாங்கள் எழுதினோம்” என்று நான் சொன்னேன்.

“உபாத்தியாயர் சொன்னாரா?”

“ஆம்; நாங்கள் எழுதினோம். அம்மா அருமையான பாட்டல்லவா? தலைமை உபாத்தியாயர் பெரிய கோப்பையுள் நிறைத்துக் கித்துள் கள்ளைக் குடித்துவிட்டு உந்தப் பாட்டைச் சொன்னார்” என்றேன்.

அன்றிலிருந்து நான் அந்தப் பாடசாலைக்குப் போவது நிறுத்தப்பட்டது. தாயார் என்னைக் கிராமத்திலிருந்து தூரத்திலுள்ள பட்டினத்துக்குக் கொண்டுபோய் உறவினர் ஒருவர் வீட்டில் நிற்பாட்டி அங்குள்ள ஒரு பாடசாலைக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

பல வருடங்களுக்குப் பிறகு நான் வளர்ந்த வாலிபனாகியபோது எங்களுடைய கிராமத்தைப் பார்க்கும் ஆசையோடு அங்குச் சென்றேன். எங்களுடைய முழுக் குடும்பமுமே கிராமத்தை விட்டு நகருக்கு மாறியதால் தான் இந்த இடத்திற்கு வருவதற்கு இவ்வளவு கால இடைவெளி ஏற்பட்டது. நகரத்தில் வாழும் அரசாங்க உத்தியோகத்தனாகிய நான் காற்சட்டையும் கோட்டும் அணிந்து அதற்குரிய கர்வத்துடன் அல்லது, சேற்றில் பிறந்தும் சிறிது சேறும் படாத தாமரையென்ற உணர்ச்சியுடன் கிராமத்தின் உள்ளே நடந்து கொண்டிருந்தேன். கிராமத்தவர்கள் என்னை அடையாளங் கண்டுகொண்டு மிக மரியாதையுடன் பேசினார்கள்.. எல்லோரும் என்னை ‘மஹத்தயா’ என்று அழைத்தார்கள்.

வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டு ‘சிகறட்’டைப் புகைத்தவாறே மூக்கு நாசிகளின் வழியாகப் புகையை வெளியே தள்ளிக்கொண்டு, பக்கத்தில் நின்ற சனங்களோடு பேசிக்கொண்டிருந்த எனக்கு முன்னாலே கள்ளை மூக்குமுட்டக் குடித்த ஒரு வாலிபன் வந்துகொண்டிருந்தான். அவன் ஒரு நிமிடம்வரை என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இரண்டு சில்லுச் சைக்கிள் மாதிரி அவனால் ஓரிடத்தில் அசையாமல் நிற்கமுடியவில்லை என்பது எனக்குத் தோன்றியது. அவனுடைய வாயிலிருந்து கள் நாற்றம், வெங்காய நாற்றம், மாசிக்கருவாட்டு நாற்றம் ஆகியன வீசின. இரண்டு மாதம்வரை தாடி மீசை வெட்டாத அவனுடைய முகம் ஒரு சிறிய பற்றைக்காடு போலக் காட்சியளித்தது. அவன் தள்ளாடித் தள்ளாடி எனக்குக் கிட்ட வந்தான். எனக்குக் கொஞ்சம் பயமும் அருவருப்பும் உண்டாயின.

“மஹத்தயா, உங்களுக்கு இப்ப எங்களைத் தெரியாதல்லவா? நீங்கள் இப்ப லோஞ்சு போட்ட பெரிய மஹத்தயாக்கள். எங்கடை பள்ளிக்கூட வாத்தியாருக்குப் புண்ணியம் கிடைக்கவேணும். நாங்கள் சும்மா கள்ளுக்குடிக்கிற நாய்கள். நல்லது. . . . சொல்லுங்க பாப்பம். உங்களுக்கு என்னைத் தெரிகிறதா என்று” இப்படிச் சொல்லிய அவன் என்னுடைய தோளிற்பிடித்து அசைத்தான். அப்படி அசைத்து கள்வெறியால் ஓரளவு முற்றிப்பழுத்த ஜம்பு நாவற்பழம் மாதிரிச் சிவந்த கண்விழிகளைப் புரட்டி இருதயத்தைத் தொடுகின்ற அன்புடன் சிரித்தான்.

“எனக்குச் சரியாக ஞாபகம் இல்லை” என்று நான் நசியலாகச் சொன்னேன்.

“நான் சொன்னேனே? மனிசர் ஏழைகளாய்ப் போனால் உப்பிடித்தான்; உங்களுக்குத் தந்திரினை ஞாபகமிருக்கிறதா?

உங்களோடை ஒன்றாகக் கூட்டிக்கொண்டு பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போன அந்தத் தந்திரிஸ்தான்? அது இந்தப் பொடியன்தான் மஹத்தயா...! கடந்த காலம் என் கண்முன்னால் நிழற்படம்போல் விரிந்தது. இந்தப் பாவியைப் பார்த்ததும் துக்கமும் துன்பமுமான் நினைவுகள் என்னுள்ளே எழுந்தன. அன்று என்னுடன் பாடசாலைக்குச் சென்றவன் சாந்தமான பையன், இப்பொழுது என் எதிரிலேயே நிற்கின்ற பிசாசைப்போன்ற துரதிஷ்டமான குடிகாரனென்று நினைக்க நான் விரும்பவில்லை. கள் குடித்தல் செய்யக்கூடாத பாதகச்செயல் என்று நான் கருதாவிட்டாலும் அவனுடைய வாழ்க்கை மதுவினால் அழிந்துகொண்டேயிருப்பது உறுதியானபடியால் முன்சொன்ன மனவேதனை எனக்குண்டானது.

அவனுடைய பழைய உருவத்தை முன்னிறுத்தி நான் செய்துகொண்டிருந்த நிஷ்டை அவனுடைய குடிவெறிக் குரலால் கலைந்துபோனது. “ஓம் மஹத்தயா இப்ப உங்களுக்கு என்னைத் தெரியாதிருக்கும் அல்லவா? ஆனாலும் பரவாயில்லை எனக்கு எட்டுப்பணம் தாங்க...” என்றான்.

“எட்டுப்பணம் என்னத்திற்கு”? என்று நான் கேட்டேன்.

“ஒன்றிரண்டு போத்தல் கள்ளுகுடிக்க, இப்ப கொஞ்ச நாளாய்க் கள்ளுகுடிக்கவில்லை...” என்றான்.

“நீ நிறையக் குடித்திருக்கிறாய்? தந்திரிஸ். இன்னும் கள்ளுகுடிக்கப் பணம் தருவதற்கு எனக்கு விருப்பமில்லை” என்று நான் சொன்னேன்.

“கள்ளாலேதான் மஹத்தயா, என்றை உயிர்க் கூட்டைக் காப்பாத்துகிறேன். இல்லாட்டில் நான் செத்து என்னைப் புதைத்த இடத்தில் இதுவரை புல் முளைத்திருக்கும். தாருங்கோ, தாருங்கோ, எட்டுப்பணம். மஹத்தயாவிடம் காசு இல்லாமல் இருக்காதல்லவா...?”

நான் பணம் கொடுக்கவில்லை. அவனுடைய முகம் பயங்கரத் தோற்றம் எடுத்தது. அவன் எந்த நேரத்திலும் என்னை அடிப்பான் என்று நான் எண்ணினேன். ஆயின், மதுவால் வெறிகொண்டிருந்தவனாகையால் என்னை முறைத்துப்பார்த்துக் கொண்டு நின்ற தந்திரிஸ் தள்ளாடித் தள்ளாடிக் கொஞ்சதூரம் போய்த் திரும்பிவந்து தகாத ஊத்தைப் பேச்சுகளால் என்னை ஏசிவிட்டுப்போனான்.

விஜயவீர உபாத்தியாயர் இன்னும் எங்களுடைய ஊரில்தான் வசித்து வந்தார். ஆனால் அப்பொழுது அவர் வேலையிலிருந்து இளைப்பாறிப் பலகாலம் சென்றிருந்தது. நான் வீட்டுக்குள் போகும்போது விஜயவீர அவர்கள் கள்ளுக் கோப்பையை 'ரீப்போ'வின் மேல் வைத்துச் சாய்மணைக் கட்டிலில் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்திருந்து காதுக்கினிய கானத்தை மிகவும் இனிமையான தாளத்தில் பாடிக்கொண்டிருந்தார். நான் வீட்டுள் நுழைவதைப் பார்த்தும் பாட்டின் கடைசி "இழுப்பையும்" முறையான இராகத்தில் பாடியதல்லாமல் நிறுத்தவில்லை. அதன் சுவையை அவர் மட்டும் அனுபவிக்கவில்லை. நானும் மயங்கி ஆடாமல் அசையாமல் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். ஆசிரியர், அப்பொழுது எழுபத்தைந்தைத் தாண்டியிருந்தும் அவரின் இனிய குரல் கெட்டுப் போகவில்லை.

"ஐயா, உட்காருங்கள், எனக்குச் சரியாக அடையாளங் கண்டுகொள்வதென்றால் கொஞ்சம் கஷ்டம்" என்று கூறிய விஜயவீர பெருஞ்சிரிப்பு சிரித்தார். அவருடைய இரண்டு பல் வரிசைகள் இன்னும் நன்றாகவே இருந்தன.

நான் உட்கார்ந்திருந்து என்னைப்பற்றிச் சுருக்கமாக விவரித்தேன்"

"ஓ-ஹோ! எப்படி அறியலாம்? இப்போது பெரிய இளந்தாரியல்லவா!? மிச்சம் சந்தோசம். என்னுடைய மாணவன்

இப்படி நல்லாயிருக்கிறதைப் பார்க்க, எனக்குப் பெரிய பெருமை. இங்கு வந்ததற்கு மிகவும் நன்றி.”

விஜயவீர அவர்கள் இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டு இடைக்கிடை இரண்டு கைகளாலும் தான் உட்கார்ந்திருந்த சாய்மணைக்கதிரையில் இரண்டு சட்டங்களிலும் தாளம் தட்டினார்.

அவர், உடனே ‘ரிப்போ’வின் மீது அரைவாசிக்குக் கள்ளிருந்த கோப்பையைப் பார்த்து,

“சிறிசேனா! சிறிசேனா!” உரத்தகுரலில் வேலைக்காரனைக் கூப்பிட்டார்.

பெடியனிலும் பார்க்கப் பெட்டைபோன்று நல்ல நிறமுள்ள ஒரு பையன் ‘வருகிறேன்’ என்று சொல்லிக்கொண்டு வெளியே வந்தான்.

“சிறிசேனா, அந்தப் பெரிய தம்ளர் நிறையக் கொண்டுவா! அதைப் பீரிஸ் தட்டில் வைத்துக் கொண்டுவா ..” என்று விஜயவீர பையனிடம் சொன்னார்.

சிறிசேனா ஒருகணத்தில் வீட்டுக்குள் போய் ஒரு பைந்துத் தம்ளரில் புளிக்கிற கள்ளை நிரப்பிக்கொண்டு வந்தான். ‘எங்களுடைய மஹத்தயாவுக்குக் கொடு’ என்று முதியவர் சொன்னார்.

“நான் ஒருநாளும் கள் குடிப்பதில்லை” என்று சொன்னேன்.

“கொஞ்சம் கள் குடியுங்கள்! சை; மிச்சம் நல்ல பானமல்லவா? என்னுடைய உடம்பைப் பார்க்கத் தெரியவில்லையா? இப்போதும் இளந்தாரி போல்! அதன் குணம் பேசவேண்டுமா? நிறைய ‘விட்டமின்’ சத்து இருக்கிறது” என்றார்.

“உபாத்தியாயருக்கு இது நன்மை அளித்தாலும் அது கேடு விளைவித்த ஒருவனை எனக்குத் தெரியும்” என்று நான் சொன்னேன்.

“அவன் யார்?”

“தந்திரிஸ்”

“ஆம், அந்த அபாக்கியசாலி! அவன் கள்ளுக் குடிக்கிறமாதிரியா குடிக்கிறான்” கள்ளைக் குடிப்பதற்கும் ஒரு முறை இருக்கிறது.

“உபாத்தியாயர் அந்த முறையைத் தந்திரிஸுக்குப் படிப்பிக்கவில்லையா?” என்று கேட்டேன்.

“நான் அவனுக்குக் கள்ளுடிக்கக் கற்பித்தேனா?”

இத்தகைய கேள்விகளைக் கேட்கும்போது எனது முளை சரியான வேகத்தில் இயங்கவில்லை. இதில் உண்மை எது, பொய் எது என்று நான் மௌனமாகச் சிந்தித்தேன். நான் யோசிப்பதைப் பார்த்ததாலோ அல்லது தான் வென்றுவிட்டதாக எண்ணியதாலோ அந்த முதியவர் ஒரு பாடலைப் பாடிக்கொண்டிருந்தார். கதிரைச் சட்டங்களில் விரல்களால் தாளமிட்டார். கள் குடிப்பதைக் கற்பிக்க முடியுமா? முடியாதா என்று நான் என்னுள்ளே தர்க்கஞ் செய்தேன்.

அப்பொழுது ஒருவன் வீட்டின் பிற்பக்கத்திலிருந்து ஓடிவரும் சத்தம் கேட்டது. கணத்தில் எங்களுக்கு முன்னே தந்திரிஸ் தோன்றினான்.

அவனுடைய முகத்திலே பயங்கரம் மட்டுமின்றி மிகுந்த சோகத்தின் சாயலும் கலந்திருந்தது. அவனுடைய கையில் ஒரு கறுத்த கித்துள் பொல்லு இருந்தது. அவன் இடைக்கிடை, ஏதோ கூறுவதற்கு முயல்வது போல வாயைத் திறந்தும் மூடியும் கொண்டிருந்தான். ஆனால் வாயிலிருந்து ஒரு சொல்லும்

வெளிவரவில்லை. சிவந்திருந்த அவனின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வடிவதை நான் கண்டேன். ஒருகணத்தில், என்னுடைய கண்கள் தந்திரிஸினுடைய கையிலிருந்த கித்துள் பொல்லின்மேல் பதிந்தன. அதன் நுனியில் சிறிது கீழே சிவந்துபோய் இருந்தது. அந்த இடத்தில் மெல்லிய நீண்ட மயிர்கள் சில ஒட்டியிருப்பதையும் நான் கண்டேன். என்னுடைய உடல் குளிர்க் காற்றால் தாக்குண்டதுபோல் நடுநடுங்கியது. நான் உபாத்தியாயரைப் பார்த்தேன். அவருடைய முகம் தேங்காய் மட்டைச் சாம்பல் போல் வெளுத்து அசைவின்றி இருந்தது. அவருடைய இரண்டு கண்களும் தந்திரிஸினுடைய முகத்தின் மேல் பதிந்து இருந்தன. இப்பொழுது சுற்றுமுற்றிலும் சனங்கள் கத்திக் குழறிக்கொண்டு வருவது கேட்டது.

“தந்திரிஸ் எங்கே போனான்! தந்திரிஸ் இங்கே வந்தானா! தந்திரிஸ் எங்கே ஓடினான்! ஐயோ, ஐயோ அவன் செய்த அநியாயம்! அவனுக்கு இடிவிழ வேண்டாமோ!” என்று சனங்கள் கத்திக்கொண்டு வந்தார்கள்.

“நீ என்னைக் கெடுத்து விட்டாய்....!” வேகமாகத் தந்திரிஸ் அடிக்குரலில் கத்தினான். நான் என்னையறியாமலேயே கதிரையிலிருந்து எழுந்தேன். மீண்டும் அவனுடைய வாய் மனித இறைச்சியைத் தின்னும் பிசாசு மாதிரிப் பிளந்தது; மூடியது. மீண்டும் அவன் உபாத்தியாயருடைய முகத்தைப் பார்த்தவாறே கர்ச்சித்தான். அவனுடைய குரல் நரகத்திலிருந்து பூமியைப் பிளந்துகொண்டு எழும்புகிற சத்தம் மற்ற உலகத்திற்குரிய சத்தம் போலிருந்தது. “நீ என்னைக் கெடுத்துவிட்டாய்! நீ என்னைக் கெடுத்துவிட்டாய்! என்னைக் கள்ளுக்குடிக்கப் பழக்கி அதிர்ஷ்டம் கெட்ட பாபியாக்கினாய்! ஐயோ, நான் என்னுடைய மனைவியைக் கொன்று போட்டன்! இப்போ நான் உன்னையும் கொன்று சாப். . . . சாப். . . சாப்பிடுவேன்...”

இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டு தந்திரிஸ் கித்துள் பொல்லை ஓங்கிக்கொண்டு உபாத்தியாயரை நோக்கிப் பாய்ந்தான். முதியவர் நினைக்க முடியாத அளவு வேகத்தில் வீட்டுக்குள் பாய்ந்து கதவைச் சாத்திக்கொண்டார். தந்திரிஸினுடைய கித்துள் பொல்லின் ஓர் அடியோடு கதவு இரண்டாகப் பிளந்தது.

அப்பொழுதுதான் எனக்குச் சுயநினைவு திரும்பியது. எனக்குப் பின்புறம் காட்டிநிற்கும் தந்திரிஸினுடைய முதுகின் மேல் பாய்ந்தேன். அவன் என்னோடு நிலத்தில் விழுந்தான். அப்பொழுது பத்துப் பன்னிரண்டுபேர் பாய்ந்து தந்திரிஸை அழுக்கிப் பிடித்தார்கள்.

உபாத்தியாயர் வீட்டுக்குள்ளேயோ அல்லது அதன் சுற்றாடலிலேயோ நில்லாது மறைந்துவிட்டார்.

பின்பு ஒரு நாள், சொந்த மனைவியைக் கொலை செய்ததற்காக மரண தண்டனைத் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டுச் சிறையிலிருந்த தந்திரிஸைப் பார்க்க நான் சென்றேன். தான் மனைவியைத் தலையில் கித்துள் பொல்லால் அடித்துக் கொன்றது மதுபோதையில் இருந்தபோது இன்னும் கொஞ்சம் கள்ளைக் குடிக்க ஐம்பதுசதம் கேட்டுக் கிடையாத படியாற்றான், என்று அவன் கண்ணீர் உதிர்த்தவாறே சொன்னான். அன்று அவன் கண்ணீர் விட்டது சொந்த மனைவி இறந்த துக்கத்தினாலா அல்லது மரணதண்டனைப் பயத்தினாலா என்று நான் கேட்கவில்லை. ஆயினும், நான் அவனிலும் பார்க்கப் பாவி என்று உணர்ந்தேன். அவன் அன்று என்னிடம் கேட்ட “எட்டு பணத்தை”க் கொடுத்திருந்தால் சிலவேளை இரண்டு மனித உயிர்களை இழக்காமல் தவிர்த்திருக்கலாம் அல்லவா? எனது போலித் தர்மமும் இடத்துக்கு ஒவ்வாத சாந்தகுணமும் இந்த மனிதக் கொலைகளுக்குக் காரணமாகவிருந்தனவா?

—(1959)

மடவளை எஸ். ரத்னாயக்க

இவர் 1929-ம் ஆண்டிலே அளவையிலுள்ள மடவளையில் பிறந்தவர். இவர் ஒரு வானொலிக் கலைஞர், சிறந்த நாவலாசிரியர். தினமின பத்திரிகையில் மொழிபெயர்ப்பாளராகப் பணியாற்றினார். “லங்காதீப” என்ற பத்திரிகையிலும் சிறிதுகாலம் கடமையாற்றிய இவர் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனத்தில் கடமையாற்றினார்.

அக்கறபஹ, (ஐந்து ஏக்கர் காணி) பம்பலொவ (பிரம்மலோகம்) போன்ற பல பிரசித்தி பெற்ற நாவல்களை எழுதியுள்ளார். ‘அக்கறபஹ’ என்ற நாவல் திரைப்படமாக்கப் பட்டுள்ளது. ‘பெம் அமா’ (பிரேமை அமிர்தம்) என்பது இவரது கவிதை நூல்.

1952-ல் நடைபெற்ற உலகச் சிறுகதைப் போட்டியில் ‘பீற்றர்மாமா’ என்ற இவரது சிறுகதை இரண்டாவது இடத்தைப் பெற்றது.

4

சந்தவதி

“சேனாதுரை வந்திருந்த செய்தி எங்களுக்குக் கிடைத்தது. நாளஹாமியும் நானும் இன்று மாலை அந்தப்பக்கம் வரவென்றிருந்தோம்” என்று சொல்லிய சந்தவதி நான் இருப்பதற்கு ஓர் ஆசனத்தைக் காட்டினாள்.

பூப்போட்டுத் தைத்த உறையினால் மூடப்பட்டிருந்த சாய்மணைக்கதிரையில் நீட்டி நிமிர்ந்திருந்த நான் தலைவாசல் பக்கமாகப் பார்த்தேன். சுவரில் சந்தவதி டிங்கிரி பண்டா நாளஹாமியினுடைய திருமணப்படம் என் கண்களிற்பட்டது, தலை வாசலில் ஒரு ‘ரீப்போ’மேலே கடதாசிப் பூக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஒரு பூச்சாடி இருந்தது. ஓரளவு பூக்களின் உருவம் கொண்டு ஒழுங்கான முறையிற் செய்யப்படாத அச்சாடியைக் கண்டதும் எனக்கு ஊர்த்திருவிழாவில் இருக்கும் கடை, நினைவுக்கு வந்தது. இந்தப் பூச்சட்டியையும் அப்படிப்பட்ட ஒரு கடையில்தான் வாங்கியிருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

“இப்பொழுதென்றால் சேனாதுரையின் உடம்பிலே கொஞ்சம் சதை வைச்சிருக்கு. முன்பென்றால் எலும்புக்கூடு

அல்லவா? என்று எனது முகத்துக்கு நேரே அவள் சிரித்தபடி சொன்னாள். நான் பதில் சொல்ல வாயெடுக்குமுன் அவள் மீண்டும் “என்ன, ஊர்ச்சாப்பாடு உடம்புக்கு ஒத்துவரவில்லையா” என்று கேட்டாள்.

“இருக்கலாம். நான் இங்கே வந்த சிலநாட்களுக்குள் கொஞ்சம் நிறை குறைஞ்சுபோச்சு” என்றேன்.

“அப்படியானால் அங்கேயே இருக்கலாமே என்னத்திற்காக மீண்டும் ஊருக்கு வருவான்.”

“நாங்கள் ஊரைக் கைவிட்டுப் போய்விடவில்லையல்லவா? அடுத்தது ஊரிலை இருக்கிறபோது அதை விட்டுப்போகச் சரியான ஆசை. ஆனால், கொஞ்சகாலம் அங்கேயிருக்கிறபோது ஊர் எண்ணம் வருகிறது. அப்போ வர நினைக்கிறேன்.”

“இனி, திரும்பவும் வெளிக்கிளம்புவது எப்போ?”

“இல்லை. மீண்டும் வெளிக்கிளம்பப் போவதில்லை. வருகிற மாசத்திலிருந்து கொழும்பில் உத்தியோகத்திற்குப் போகிறேன்.

இதைக்கேட்டதும் அவளுடைய முகமும் உடலும் குழப்பமடைந்தது. விடுவிக்கமுடியாத பிரச்சினையை விடுவிக்க முயற்சி செய்பவரின் சஞ்சலமான தோற்றத்தை அவளுடைய முகத்தில் நான் கண்டேன். உட்கார்ந்திருந்த கதிரைக்குப் பக்கத்தில் அணைத்துப் போடப்பட்டிருந்த ஒரு நெருப்புக்குச்சியை எடுத்து இரண்டாக முறித்தாள். நெற்றியைச் சுருக்கி இன்னும் ஏதோ சிந்தித்த அவள், மீண்டுமொருமுறை என்னைப் பார்த்து புன்சிரிப்பை உதிர்த்து நிலத்தைப் பார்த்தாள்.

அவளது சிந்தனைக்குத் தடைபோட்டு, “லீவு கிடைத்தது எப்போ” என்று கேட்டேன்.

“எங்களுக்கு லீவு கிடைத்தது போனகிழமை. இன்னும் இரு கிழமையால் வேலைக்குப் போகிறேன்”

“மூன்று கிழமைகள் லீவு கிடைத்துள்ளது போதாதா” என்று நான் கேட்டேன்.

“வீட்டுக்கு வந்தால் என்ன விடுதலை? மகன்ரை கரைச்சல். வீட்டுவேலை செய்கிற கஷ்டம், எத்தினையென்று பார்க்கிறது? உங்களுக்குப்போலச் சுதந்திரம் எங்களுக்கு இருக்கிறதா?”

“எங்களுக்கு இருக்கிற சுதந்திரம் என்ன? உங்களைப் போல மாசக்கணக்கான விடுதலை எங்களுக்கு எங்கே?” பிள்ளைகுட்டிகளின் கரைச்சல் இல்லாமற் போனாற்றான் எங்களுக்கு ஒரே விடுதலை. ஆனால் குழந்தைகளை வளர்ப்பது கரைச்சல் என்று சொல்பவர் யார்?

“ஐயோ, நான் இவ்வளவு நேரமும் கதைத்ததேயொழிய புது வருடத்தில் வந்தவருக்கு ஒரு கோப்பை தேநீர்தானும் இன்னும் தரவில்லையல்லவா?” என்று சொல்லிய அவள், குசினிப் பக்கமாகப் போனாள். அவளைத் தடுக்க நான் முயன்றும் அதில் ஒரு பயனும் இல்லாமற் போய்விட்டது.

இராணுவ சேவையிற் சேர்ந்து வெளிநாடு சென்ற நான் ஊருக்கு வந்த இரண்டாவது முறை இது. சந்தவதியும் டிங்கிரிபண்டா றாளஹாமியும் என்னுடன் ஒருமித்துப் பாடசாலைக்குச் சென்றார்கள். சிரேஷ்ட வகுப்புவரை சிங்களத்திலேயே படித்த நான் ஆங்கிலக்கல்வி பெறுவதற்காக

கொழும்பிலுள்ள கல்லூரியொன்றிற் சேர்ந்தேன். இதற்கிடையில் டிங்கிரிபண்டா சிரேஷ்ட வகுப்பில் சித்தியடைந்து அவ்வளவோடு மேற்படிப்பை நிறுத்திக்கொண்டான். சந்தவதி ஆசிரியை கல்லூரியில் நுழைந்தாள். ஆங்கிலக்கல்வியை இடையில் முறியடித்துக்கொண்ட நான் இராணுவத்திற் சேர்ந்தேன். சிறுவயதிலிருந்தே சந்தவதி என்னோடு பாடசாலைக்குப் போனாள். அவள் பருவம் அடைந்த பின்பும் சில நாட்கள் என்னோடுதான் பாடசாலைக்குப் போனாள்.

நான் ஆங்கிலக்கல்லூரியில் நுழைந்தபின்பு எங்கள் இருவரிடையே இருந்த நெருக்கம் சிறிது சிறிதாக விலகிச் சென்றிருந்தது. விடுதலை காலத்தில் ஊருக்கு வந்தால் மட்டும் அரிதாகக் குளிக்கும் கிணற்றடியில் அல்லது போயா நாளன்று பாஞ்சலையில் அல்லது அரிவி வெட்டுகிற காலத்தில் வயலில் சந்தித்தாலும் நாம் இருவரும் சுதந்திரமாகப் பேசுவதற்கு அவ்விடங்கள் உகந்ததாக இருக்கவில்லை. எவ்விதப் பயமும் வெட்கமும் இல்லாமல் அவள் என்னுடன் கதைத்தாலும் அவளுடன் பேசுவதற்கு எனக்குச் சரியான பயமாயிருந்தது.

அவள் ஆசிரியப் பயிற்சிக் கல்லூரியில் நுழைந்தபின் இடைக்கிடை சந்திக்கும் சந்தர்ப்பமும் இல்லாமற் போனது. இராணுவ உத்தியோகத்தராகக் கடமையாற்றிய காலத்தில் மூன்று நாள் லீவு எடுத்து மீண்டும் ஊருக்கு வந்தேன். அப்பொழுது அவள் கிராமப் பாடசாலையில் ஓர் ஆசிரியையாகக் கடமையாற்றினாள்.

எண்ணங்கள் முதிர்ந்த நான் இந்த நாட்களில் அவளுடன் சுதந்திரமாகப் பேசினேன். அன்று நாங்கள் மணித்தியாலக்கணக்காக

வெளிநாட்டு யுத்தசேவையைப் பற்றியும் கிராமப் பாடசாலையைப் பற்றியும் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். கிராமச் சூழலில் வளர்ந்திருந்த அவளது பழக்க வழக்கங்கள் இன்னும் மாறாமல் இருப்பது எனது உறுதியான மகிழ்ச்சிக்குக் காரணமாயிருந்தது.

*

*

*

பழுத்த ஒரு சீப்புக் கப்பல் வாழைப்பழத்துடன் தேநீர்த் தட்டை எனக்கு முன்னால் வைத்த அவள் கதிரையை அருகில் இழுத்துப்போட்டு உட்கார்ந்து கொண்டாள். இந்த வாழைப்பழம் ருசியாவென்று பாருங்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டே தட்டை எனது பக்கமாக நீட்டினாள். நான் ஒரு பழத்தைப் பிடுங்கி எடுத்துக்கொண்டு,

“றாளுஹாமி எங்கே போய்விட்டார்” என்று கேட்டேன்.

“பையனையும் கூட்டிக்கொண்டு சேனைக்குப் போய்விட்டார்” என்றாள்.

“எங்கே கல்கத்தாவிற்கா?”

“இல்லை, கட்டுலந்தைக்கு”

“இப்போ அவர்கள் கட்டுலந்தையை எடுத்திருக்கிறார்களா?”

“ஆம். அதை நாங்கள் ஏலத்தில் வாங்கினோம். இவை அந்தச் சேனையின் வாழைப்பழம் அல்லவா?”

“உண்மை” கட்டுலந்தை வாழைப்பழமும் ருசியாக இருக்கிறது என்று சொன்ன நான் இன்னொரு பழத்தை உரித்துக்கொண்டு அவளுடைய முகத்தைப் பார்த்தேன்.

“முதன் முதலில் வெட்டியது உந்த வாழைக்குலைதான். ஐந்து சீப்புப் போட்டிருந்தது. ஒரு சீப்பைப் பாஞ்சாலைக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தோம். இனி, இந்தச்சீப்பு சேனாதுரைக்கு உரியது. எல்லாவற்றையும் நீங்கள் சாப்பிட வேணும்”.

“அது எப்படி என்ன உரிமையோ?” நான் ஆச்சரியத்தோடு கேட்டேன்.

“நாலு சீப்புகளல்லவா இருந்தன. அவற்றில் நாளஹாமிக்கு இரண்டு சீப்பு போனால் இரண்டு சீப்பு எனக்கு உரியது. அவற்றுள் ஒரு சீப்பு சேனாதுரைக்கு எடுத்து வைத்திருக்கிறேன்.

“என்ன, அது எப்படி?”

பீறிட்டு வெடிக்கும் சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்ட அவள் “ஏன், அந்தக் கட்டுலந்தையில் நாங்கள் இரண்டு பேரும் கல்யாணம் செய்துகொண்டது ஞாபகமில்லையா?” என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் சிரிக்கத்தொடங்கினாள். நானும் அவளைப் பின்பற்றிச் சிரித்தேன். ஆயினும் என்னுடைய மனம் கடந்த காலத்தைத் துருவித்தேடிக்கொண்டு பயணமாயிற்று.

அவளோடு நடந்த அந்த விவாகம் இப்போது எனக்கு ஞாபகம், தனியாவும், சனியாவும், லீலாவும், சோமாவும், சந்தவதியும் நானும் பாடசாலை முடிந்து வீட்டுக்கு வரும்போது கட்டுலந்தைக்குள் நுழைந்து மணிக்கணக்காக அங்குள்ள பலவிதக் காட்டுப்பழங்களைச் சாப்பிட்ட விதமும் ஈரியமுல்லை நீரில் குளித்த விதமும் எனது ஞாபகத்திற்கு வந்தன. நாங்கள் முதலாம் வகுப்பில் பாடம் படித்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே சந்தவதிக்கும் எனக்கும் விவாகம் நடந்தது. ஊரிலே ஒரு

விவாகம் நடந்த தினத்திற்கு மறுநாள் பாடசாலை முடியச் சென்ற நாங்கள் கட்டுலந்தைக்குள் நுழைந்து, பழங்களைப் பிடுங்கி விவாக மேசையை ஆயத்தம் செய்து சாப்பிட்ட முறையும் மணமகனாக நான் சந்தவதியினுடைய கையைப் பிடித்த சம்பவமும் எனக்கு ஞாபகம் வந்தன. சின்னக் குழந்தைகள் குரங்குகளைப் போல வளர்ந்தோர்கள் செய்வதைப் பின்பற்றும் முறையும் அத்தோடு நினைவுக்கு வந்தது. அன்று குரங்கு போன்று நடந்துகொண்ட நான் இப்பொழுது ஒரு தகப்பன் மாதிரி அல்லவா நினைக்கிறேன்.

கிராமத்து மங்கையர் தமது காதலைச் செய்கைகளில் அன்றி வேறுவழியாக வெளியிடுவது மிகவும் அருமையாகத் தான். சந்தவதி பெரியவளான பின்பு நாணம் நிறைந்த முகத்தோடு என்னிடம் கதைத்ததும் இக்காரணத்தினாலாயிருக்கவேண்டும். வெளிநாட்டு வெள்ளைக்காரப் பெண்களால் ஏமாற்றப்பட்டு விவாகஞ் செய்துகொள்ள வேண்டாமென்று அவள் ஓரிருமுறை எனக்கு எழுதியனுப்பியிருந்ததும் இக்காரணத்தினால் இருக்கலாம். என்னுடைய மனம் அவள்பால் இழுபடாமலிருக்க ஒருவித காரணமும் இருக்கவில்லை. ஆயினும், அவளுடைய கடிதங்களுக்கு மிகவும் அருமையாகத்தான் பதில் அளித்தேன். அவள் என்னை எதிர்பார்த்திருந்தால் டிங்கிரிபண்டா றாள்ஹாமியை விவாகஞ் செய்தது ஏன்?

எனது கடிதமொன்றில் ஏதாவது எதிர்பார்த்திருக்கலாம். ஆயினும், ஒருவிதப் பலனும் இல்லாததால் என்னிடம் எதிர்பார்த்ததைக் கைவிட்டிருக்கலாம். இல்லாவிட்டால் பெற்றோரின் வற்புறுத்தலினால் கிராம விதானையை விவாகஞ் செய்திருக்கலாம்.

“றாஹாமி வர நேரஞ் செல்லுமா?” என்று அவளுடைய சிந்தனையிற் குறுக்கிட்டு நான் கேட்டேன்.

“இல்லை. இப்போ வந்திடுவார்”.

“நான் வந்ததாகச் சொல்லுங்கோ. இப்போதே அதிக நேரம் பிந்திவிட்டது. அக்காவீட்டுக்குப் போய் அம்மாவையும் பார்க்கவேண்டியிருக்கிறது”.

“பைத்தியமா? இன்று இங்கேயே மத்தியான உணவைச் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகவேணும்”.

“சாப்பிட இன்னொரு நாளைக்கு வருகிறேன். இன்று அக்காவீட்டில் சாப்பாடு ஆயத்தம் செய்கிறார்கள்”.

“அப்படியென்றால், நாளை மத்தியானம் எங்கள் வீட்டில் சாப்பாடு” என்று சொன்னாள் அவள்.

*

*

*

அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்ட நான் மறுநாள் சந்தவதியினுடைய வீட்டுக்குப் போனேன். டிங்கிரிபண்டா றாஹாமியும் நானும் பல விடயங்களைப்பற்றிப் பேசினோம். நாங்கள் கட்டுலந்தையைப் பற்றித்தான் அதிகம் பேசினோம். கட்டுலந்தை ஞாபகத்திற்கு வந்தபோது முன்பு சிறு வயதில் நடந்த மகிழ்ச்சியான நல்ல சம்பவங்களாக இருந்தாலும் இப்பொழுது அவற்றை நினைத்தபோது, குனியநிலை உண்டாகிறது. பகல் போசனத்தின் பின்பு நாங்கள் பிரிந்தோம்.

*

*

*

எனக்கு லீவு கிடைத்த எல்லா நாட்களிலும் சந்தவதியையும் டிங்கிரிபண்டா றாஹாமியையும் சந்தித்துப் பேசுவதற்கு

அங்கே போவதை நான் மறந்தது கிடையாது. ஒரு நாள் அவள், என்னுடன் கதைத்துக்கொண்டிருந்தபோது அவர்களுடைய வீட்டிற்கு வருவதைக் குறைக்கும்படி சொன்னாள்.

“என்ன நான் வருகிறது நாளஹாமிக்கு விருப்ப மில்லையா?” என்று நான் கேட்டேன்.

“ஐயோ, இல்லை. நாளஹாமி அப்படியான மனிசன் அல்ல.”

“அப்படியென்றால், ஊரில் வேறு யாரும் ஏதாவது சொன்னார்களா?”

ஊரில் எங்களைப்பற்றிக் கதைகட்டுகிறது யார்?. அப்படி அவர்கள் சொன்னாலும் யார் பயப்படப்போகிறார்கள்.

“அப்படியென்றால், என்னுடைய வருகையைக் குறைக்கச் சொன்னது எதற்கு? என்னுடைய வருகையால் ஒரு விதக் கேடும் உண்டாகப் போவதில்லை?”

“அப்படியொன்றும் இல்லை. எனக்குக் கரைச்சல்”

“என்னுடன் கதைப்பது கரைச்சலா?”

“இல்லை. என்னுடைய மனத்திற்கு இடைஞ்சல்” என்று கூறிய அவள் நிலத்தைப் பார்த்தாள்.

*

*

*

அவள் ஏதாவது துன்பத்திற்குள் அகப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று நான் நினைத்தேன். அவளுடைய முகத்தில் அந்தத் துன்பவேதனையை நான் காண முடிந்தது. ரோசாப் பூப்போன்ற அவளது இரு கன்னங்களும் சிவப்பு நிறமடைந்தன.

இரண்டு கண்களும் கண்ணீரால் நிறைந்து குளமாயின. எனது மனம் சந்தேகத்திலே நடுநடுங்கிற்று. அவள் இன்னும் நிலத்தைப் பார்த்தபடியேதான் நின்றாள்.

*

*

*

சந்தவதி டிங்கிரிபண்டா றாளஹாமியினது திருமணப் படம் எனக்கு முன்னாலிருந்த சுவரில் இன்னும் தொங்கவிடப் பட்டேயிருந்தது. தொங்கியிருந்த கயிற்றில் சிலந்தி வலைகட்டியிருந்தது. கடதாசிப் பூச்சாடியும் அன்று நான் பார்த்த அதேயிடத்திலேயே இருந்தது. அது வைக்கப்பட்டிருந்த பழைய ரீப்போவின் பக்கத்தில் ஏதோ புத்தகங்கள் காணப்படுகின்றன. பிரம்புப் பின்னல் அறுந்த சாய்மணைக் கதிரை சாலையின் ஒரு மூலையில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதன்மேல் ஒரு சாரமும் பனியனும் இருந்தன. அவைகள் றாளஹாமியினுடைய உடையாக இருக்க வேண்டும்.

அவள் இன்னும் நிலத்தைப் பார்த்தவண்ணமே முடிவில்லாத சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்தாள். வெட்கத்தால், பயத்தால், மயக்கமடைந்த நேரத்தைப்போல் அவளுடைய முகம் அப்பாவித்தனத்தால் வாடியிருந்தது. திடீரென அவளுடைய இருதயத்துள் நுழைந்துவிட்ட நாணம் என்ன? சோகம் என்ன? அது என்னவென்று அறிவதற்கு ஒருவகையிலும் என்னால் முடியாமற் போய்விட்டது. நான் இந்தப் பக்கமும் அந்தப் பக்கமும் பார்த்தேன். முழு வீடும் மோசமாகப் பாழடைந்த நிலையில் காட்சியளித்தது. எனது மனமும் பாழ்பட்டுவிட்ட பிரமை. அவளுடைய இருதயத்துள்

கே. ஜயதிலகா

1926 ஆம் ஆண்டிலே பிறந்த இவர் ஒரு பி.ஏ. (சிறப்பு) பட்டதாரி.

இவர் சிறந்த சிறுகதை ஆசிரியர். நாவலாசிரியர். இலக்கியத்திறனாய்வாளர். சிறுவர்களுக்காகவும் இலக்கிய நூல்களைப் படைத்துள்ளார்.

புனருத்பத்திய (மறுபிறப்பு) ‘கட்டு சஹ மல்’ (முள்ளும் பூவும்) ‘வஜ்ஜிர பவ்வத்’ (வஜ்ஜிர மலை) முதலிய, சிறுகதை நூல்களையும் வெளியிட்டுள்ளார். பல நாவல்கள், விமர்சனங்கள், நாடகங்கள் ஆகியனவற்றையும் எழுதியுள்ளார்.

“சரித துணக்” (மூன்று நடத்தைகள்) என்ற இவரது நாவல் டொன் பேதிறிக் இலக்கியப் பரிசையும், சாகித்திய மண்டலப் பரிசையும் பெற்றுள்ளது. இவரது ‘பிதாமகா’ (பெரியவர்) ‘பஞ்சிறால’ (கடைக்குட்டி) ‘மிஹிவட்ட சுரபுர’ (பூமிக்கு வந்த தேவலோகம்) என்ற நூல்கள் சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றுள்ளன.

‘சரித துணக்’ என்ற நாவல் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வருகிறது.

தண்டனை என்ற சிறுகதை ‘வஜ்ஜிர பவ்வத்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

முன்மடி, கசு நிறைந்து பாரமாயிருப்பதைக் கண்டேன். வேறு நாட்களாயின் நான்தான் கூடியளவு 'பெதன்கசு' பொறுக்குவேன். பெரியதம்பி பெருமையோடு தன்னுடைய மடியைப் பார்த்து, மீண்டும் என்னைப் பார்த்தபோது அவனுக்கு ஓர் அடிகொடுத்துக் கொஞ்சம் கசுவைப் பறித்தெடுக்கவே எனக்கு எண்ணம் வந்தது. மற்றைய நாட்களிலே குறைய கசுப் பொறுக்கிக்கொண்டு முணுமுணுக்கிற அவன் இன்று மகிழ்ச்சியுடனும் முகமலர்ச்சியுடனும் இருப்பதைக்கண்டு பொறுமையாயிருக்குமளவுக்கு என்னால் முடியாமற் போய்விட்டது. நானும் உடனே சாரத்தை இரண்டாக மடித்துச் சண்டியன் கட்டைக் கட்டிக்கொண்டு இரண்டு மூன்று கசுப்பழங்களைப் பொறுக்கி அதற்குள்போட்டேன்.

அதற்குப்பிறகு நான் செடிகளுக்குள்ளிருந்த கசு மரப்பக்கமாக ஓடினேன். 'பெதன்கசு' காய்க்கும் நாள்களில் நான் அந்த மரப்பக்கமே போனதுகிடையாது. ஆயினும், இன்று பொறுக்கிய கசு கொஞ்சமாகையால் மற்றவர்கள் வீட்டுக்குக் கிட்டப் போகும்வரையும் நான் காலால் சருகுகளைப் புரட்டிப் புரட்டிக் கசு பொறுக்கினேன்.

கசு பொறுக்கிக்கொண்டு கொல்லைப்புறக் கதவால் வீட்டுக்கு வந்துசேர்ந்தபோது 'மேஸ்பனியன் எங்கே?', என்று தகப்பனார் அம்மாவிடம் விசாரிப்பது கேட்டது. 'நாளைக்குச் சந்தைக்குப்போகக் கட்டாடி வீட்டிலிருந்து மேஸ்பனியனை எடுத்துக்கொண்டு வந்து வை என்று தகப்பனார் முதனாள் பின்னேரமே எனக்குச் சொல்லியிருந்தார். அந்த நேரத்தில் 'தெஹி கெதற' வீட்டுப் பிள்ளைகளுடன், சடு குடு, விளையாடிக்கொண்டிருந்தேன். அது முடிந்ததும் சிறிசேனாவுடன் கட்டாடி வீட்டுக்குப் போகலாம் என்று நினைத்தாலும் விளையாட்டு முடிந்ததும் அதுபற்றிச் சிறிதளவும் ஞாபகமில்லாமற் போய்விட்டது.

பனியனைப்பற்றிச் சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த நான் கள்ளப் பூனைபோல மெள்ளமாக ஒடிப்போய் வீட்டின் ஒரு பக்கத்திலே சார்த்தியிருந்த கிடுகுக் கட்டுக்கும் சுவருக்குமிடையில் ஒளிந்திருந்தேன்.

‘அண்ணன் நேற்றுப் பின்னேரம் என்றை பனியனைக் கொண்டுவரவில்லையா?’ என்று தகப்பனார் எனது தம்பி ஒருவனிடம் கேட்பது பக்கத்திலிருந்த ஜன்னலுக்கூடாக எனக்குக் கேட்டது.

‘இல்லை’ என்று பெரியதம்பி பதில் சொன்னான்.

‘அவன் எங்கே?’ என்று அதன் பின்னர் தகப்பனார் கடுகடுப்பாகக் கேட்டபோது ‘சரசர’ என்று கிடுகும் சலசலக்கத் தக்கதாக நடுங்கினேன். நான் வந்து ஒளித்திருந்ததைத் தம்பி கண்டிருக்கலாமோவென்று எனக்குச் சந்தேகம் எழுந்தது.

‘அதோ! சிறிய மரத்தடியிலே கசப் பொறுக்குகிறான் என்றான் அவன். அம்மா முற்றத்திற்கு வந்து ‘பாலா...பாலா...’ என்று இரண்டுமுறை உரத்துக் கூப்பிட்டாள்.

‘நிச்சயமாய் ‘வதுவத்த’ப் பக்கம் கசப் பொறுக்கப் போயிருக்க வேணும்’ என்று அம்மா சொல்லிக்கொண்டே வீட்டுக்குள் போவதை அவளது குரல், வந்த திசையிலே படிப்படியாக வேறுபட்டதிலிருந்து நான் அறிந்துகொண்டேன்.

‘வீட்டை வரட்டும்! அவனிடம் சொல்லி இப்ப ஒரு வேலையும் செய்விக்க முடியாமலல்லவா இருக்கிறது’ என்று அம்மா கோபத்தோடு சொன்னாள்.

“அந்த ‘பிளிம்புல’-ஆச்சி வீட்டிற்குக்கொண்டுபோன இரண்டு கதிர்ப்பாய்களை வாங்கிக்கொண்டுவரச் சொல்லி ஒரு மாசத்துக்குமேல் இருக்கும். இன்னும் அதைக்கொண்டு வந்தபாடில்லை” என்று அம்மா சொன்னாள்.

சிறிது நேரம் கழிந்து, தகப்பனார் முற்பக்க முற்றத்தில் இறங்கிச் சந்தைக்குப் போவது எனக்குத் தெரிந்தது. அவர் பெட்டகத்திலிருந்து எடுத்து வெளுத்த சதுரக் கோட்டுச்சாரத்தை அணிந்து, துவாயை ஒரு தோளிலே போட்டிருந்தார். அவரிடம் வேறொரு மேஸ்பனியனும் இல்லாதபடியால் உடம்பின் மேற்பகுதியில் ஒன்றும் அணிந்திருக்கவில்லை.

தகப்பனார் ஓடையின்மேல் போடப்பட்டிருந்த ஒற்றையடிப்பாலத்தில் ஏறி வரம்பு வழியே கண்ணுக்குத் தெரியாத தூரம் போனபிறகே நான் வெளியே வந்தேன். அப்பாவைத் தவிர அம்மாவிடம் எங்களுக்கு ஒரு விதப் பயமும் இல்லை.

‘நீ எங்கே போயிருந்தாய்?’ என்று என்னைக் கண்டவுடனே அம்மா கேட்டாள்.

‘வதுவத்தைக்கு’

‘அப்பாவின் மேஸ்பனியனை நீ எடுத்துக்கொண்டு வந்தியா? நான் ஒன்றும் பேசாது முன்மடியிலே பிடுங்கிப்போட்டு வைத்திருந்த கசு கொஞ்சத்தைக் கீழே கொட்டினேன். தம்பிமாரினதும் தங்கையினதும் கண்கள் ஒரே நேரத்தில் அவற்றையே பார்த்தன.

‘நீ அந்த இரண்டு கதிர்பாய்களையும் கொண்டு வந்தியா?’ என்று அம்மா திரும்பவும் கேட்டாள்.

‘அதை நான் நாளைக்குக் கொண்டுவந்து தாறன்’.

“எப்பவும் எல்லாத்துக்கும் நாளை நாளை, அப்பா வந்தாரெண்டால் உனக்கு நல்ல அடிதான் விழும்” என்றாள் அம்மா.

நான் கசுவை எண்ணி, பரண் மூலையிலிருந்த என்னுடைய உமலைக் கொண்டுவந்து, கட்டை அவிழ்த்து அதற்குள்

அவற்றைப்போட்டு முன்பிருந்த இடத்திலேயே கொண்டுபோய் வைத்தேன்.

கசு உமலை வைத்துவிட்டு விறாந்தைக்கு வந்தபோது எனக்கு எருமையின் ஞாபகம் வந்தது. தகப்பனார் இல்லாத நேரத்தில் எருமையை வேறு மரங்களிற் கட்டுவது தகப்பனாருக்கு மனச்சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும் ஒரு வேலை. தகப்பனார் போவதற்குச் சிறிது நேரத்திற்கு முன்னராகத்தான் அது இப்போது நிற்கிற இடத்திலே கட்டப்பட்டிருந்தாலும் பிறகு நான் மறந்துபோகக்கூடுமென நினைத்துக் கெதியாகப் போய் அதை அவிழ்த்து நல்ல தீனியுள்ள வேறு இடத்திலே கட்டினேன்.

கொஞ்ச நேரத்தின் பின்னர் எனக்கு எல்லாமே மறந்துவிட்டது. எங்களுடைய தோட்டத்துச் சமபூமியில் மூன்று 'வரணிய' தடிகளை நட்புத் தயார்செய்யப்பட்ட திடலுக்குப் போய்த் தென்னமட்டை கடதாசிப் பந்து என்பன கொண்டு 'கிரிக்கெட்' அடித்தோம்.

நாங்கள் எவ்வளவு நேரம் விளையாடிக்கொண்டு நின்றோம் என்று என்னாற்சொல்ல முடியாது. பந்தை எறிந்து கொண்டிருந்த சின்னத்தம்பி திடீரென்று அதை வீசி எறிந்துவிட்டு 'அதோ அப்பா! அதோ அப்பா!!' என்று சொல்லிக்கொண்டே வீட்டை நோக்கி ஓடினான். அதன் பிறகு மற்றவர்களும் விளையாடுவதை நிறுத்திவிட்டு அவனைப் பின்பற்றி ஓடினார்கள்.

அப்பா சந்தைக்குப்போய் வருவதற்கிடையில் அதிக நேரம் விளையாடியிருக்கவேண்டுமென்று நான் நினைக்கிறேன். நானும் தென்னமட்டையை அந்த இடத்திலேயே போட்டுவிட்டு மெல்ல மெல்ல வீட்டை நோக்கிப் போனேன்.

நான் அங்கே போனபோது அப்பா, சாமான்கள் வாங்கி வந்த உமலைக் கீழே வைத்து அதற்குப் பக்கத்தே கதிரையை

இழுத்துப்போட்டு உட்கார்ந்துகொண்டு ஒவ்வொருவருக்கும் புது வருஷத்துக்கு உடுக்கக் கொண்டு வந்த உடுப்புக்களை வெளியே எடுத்துப் பகிர்ந்துகொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். நானும் அங்கே போய்க் கீழ்ப்படிவுள்ள பிள்ளை போலக் கும்பலிற் பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன்.

முதலில் அவர் தங்கைக்கு வாங்கிக்கொண்டுவந்த ‘கவுண்’ சட்டையை வெளியிலே எடுத்தார். அதைக்கண்ட தங்கையின் முகம் மலர்ந்தது. அவள் அப்பாவிடம்போய் மடித்திருந்த சீலையை இரண்டு கைகளாலும் வாங்கிக்கொண்டு ஒரு பக்கமாகப் போனாள்.

“இது சின்னவனுக்கு” என்று சொல்லிக்கொண்டு அப்பா ஒரு சின்னச் சாரத்தைக் கொண்டுவந்து சின்னத்தம்பிக்குக் கொடுத்தார். அதற்குப்பிறகு நடுவில் தம்பிக்கு ஒரு சாரத்தைக் கொடுத்தார். நானும் “எனக்குச் சாரம் இப்ப கிடைக்கும், இப்ப கிடைக்கும், என்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன். தம்பிமாரும் தங்கையும் தங்கள் தங்கள் உடைகளை உடனே எடுத்துக்கொண்டு போகாமல் எனக்குக் கிடைக்கப்போகும் உடுப்பைப் பார்ப்பதற்காக அந்தந்த இடங்களிலேயே நின்றார்கள்.

ஆயினும், அப்பா, அதற்குப்பிறகு ஒரு கம்பாயத்தை வெளியில் எடுத்தார். அது அம்மாவுக்கு, உமலில் சரக்குச் சாமான்களைவிட வேறு உடுப்பு இருக்கவில்லை.

“சொல்லுகிறதைக் கேளாதவர்களுக்கு உடுப்புக் கொண்டுவந்து கொடுப்பது என்னத்திற்கு?” என்று சொல்லிக்கொண்டு தகப்பனார் சாமான் உமலை ஒரு பக்கத்திலே தள்ளிவிட்டார்.

எனது கண்விழிகள் பிதுங்குவதுபோல எனக்குப் பட்டது. முகத்தின் தசைகளும் பொம்பி வருவதுபோலத் தோன்றியது. அதுவரை பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு தடுத்து வைத்திருந்த

கண்ணீர் தாரை தாரையாக இரு கண்களினின்றும் வழிந்தோடியது. நான் அந்த இடத்திலேயிருந்து இயலுமானவரை சத்தத்தை அடக்கிக்கொண்டு அழுதுகொண்டிருந்தேன். நாசித் துவாரங்களினூடாக மூச்சு வெளிவரமுடியாமல் வாயால் வெளிவந்துகொண்டிருந்தபோது கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டிருந்த என் கைகள் சூடேறிக்கொண்டிருந்தன. தம்பிமார் என்னுடன் எவ்வளவு சண்டை போட்டாலும் அவர்கள் எல்லாம் தங்கையும்கூட ஆழ்ந்த துக்கத்துடன் என்னையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

“அம்மா, அண்ணாவுக்குப் பெட்டியில் இருக்கிற என்றை வெளுத்த சாரத்தைக் கொடுங்கோ” என்று பெரியதம்பி இரக்கங் கலந்த குரலிலே சொன்னான்.

பெரியதம்பி என்னிடம் உள்ள பட்சம் காரணமாக அவனுடைய வெளுத்த சாரத்தைக் கொடுத்தாலும் அதை வாங்குவதில்லையென்று நான் உறுதிக்கொண்டேன். கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு, கொல்லைப்பக்கம் போய் நான் உடுத்திருந்த அழுக்குப் பிடித்த சாரத்திலே கிழிந்த பகுதி நல்லாய்த் தெரியத்தக்கதாய் உடுத்தேன். அது கடைசிமுறையாகக் கிழிந்ததும் இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு முன்பாக நான் அதற்கு முடிச்சுப் போட்டு ஒருவரும் காணாமல் அரைப்பக்கத்தில் நிற்கத்தக்கதாகக் கட்டியிருந்தேன்.

“அந்தப் பிள்ளைக்கு மட்டும் ஏன் உடுப்பு எடுத்துக்கொண்டு வரவில்லை?” என்று அம்மா, அப்பாவிடம் கேட்பதை நான் விராந்தைப் பக்கம் போகும்போது கேட்டேன்.

“காசம் இருக்கவில்லை” என்று அப்பா கொஞ்ச நேரம் சென்ற பிறகு தோல்வியடைந்தவர்போற் சொன்னார்.

“அப்படியெண்டால் எனக்குக் கம்பாயம் ஏன் வாங்கி வந்தியள்? எனக்கெண்டால் உது என்னவாகவிருந்தாலும் கட்டமுடியாமற்றான் போகும்”

அப்பா, இதற்கு ஒரு பதிலும் சொல்லாமற் சும்மா பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

“மற்றவர்கள் எல்லாரும் புது உடுப்பு உடுத்திருக்கிறதைக் காணும்போது பையனுக்கு எவ்வளவு துக்கம் உண்டாகும்” அம்மா மீண்டும் சொன்னாள்.

அதன்பிறகு நான் தம்பிமாருடனும், தங்கையுடனும் சேரவில்லை. நான் ஓர் ஒதுக்கப்பட்டவன் என்ற அளவுக்கு என்னிடம் ஓர் உணர்ச்சி தோன்றியது.

அப்பா வீட்டிலே உடுக்கிற சாரத்தைக் கட்டிக்கொண்டு புதிய மண்வெட்டிப் பிடியைக்கொண்டு வந்து அதைச் சீவத்தொடங்கினார். இடைக்கிடை வேலை செய்வதை நிற்பாட்டிவிட்டு அவர் யோசித்துக்கொண்டிருப்பதை நான் அவதானித்தேன். வேதனையால் வாடுபவர்போல அவருடைய முகம் மாறுபட்டிருந்தது. இரண்டு மூன்றுமுறை யோசித்த பிறகு, அப்பா எழுந்து மண்வெட்டிப்பிடியை ஒரு பக்கத்தில் வீசிவிட்டு, வீட்டுக்குப்போய் மீண்டும் உடுத்துக்கொண்டு முற்றத்தில் இறங்கினார்.

‘அப்பா எங்கே போகிறார்,’ என்ற எண்ணம் எனக்கு ஏற்படவில்லை. அவரிடத்தில் எனக்குப் பொல்லாத கோபந்தான் உண்டானது. அவர் கீழ்ப்பகுதியிலிருந்து தோட்டத்திற்குப் போகும்போது புரண்டு ஓடையில் விழுந்து இறந்தால் நல்லது என்று நான் நினைத்தேன். அப்பா இறந்தபின் குடும்பத்தில் மூத்தவன் நானாகையால் எனக்கு வேண்டியமாதிரி புதுச்சாரத்தை வாங்கமுடியும்.

கொஞ்ச நேரத்திற்குப்பின் தோட்டத்திற்குக் கீழே ஹறமானிஸ் சத்தம் போடுவது கேட்டது. கூக்குரலைத்தவிர அவன் சொன்னது ஒன்றும் விளங்கவில்லை. ஆயினும் மோப்பம் பிடித்தமாதிரி அம்மா வீட்டுக்கு வெளியே பாய்ந்து

பெரிய கூக்குரல் போட்டுக்கொண்டு தோட்டத்தின் கீழ்ப்பகுதிக்கு ஓடிப்போனாள். பயமடைந்த நாங்கள் அம்மாவின் பின்னாலேயே ஓடினோம். ஹறமானிசுவினதும், அம்மாவினதும் கூக்குரலைக் கேட்டுப் பலபேர் அந்த இடத்திற்கு ஓடிவந்தார்கள். அவர்கள் திடீரென்று ஓடையிலே குதித்து அப்பாவைத் தூக்கிக்கொண்டு மேலே தரைக்கு வந்தார்கள். அப்பாவினுடைய தலையில் ஒரே நீட்டுக்கு இரத்தம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அவருக்கு அறிவும் நினைவும் இல்லை.

அப்பாவை வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்து, மீண்டும் சனங்கள் அவரை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுசெல்லச் சாய்மனைக் கதிரைக்குத் தடிவைத்துக் கயிற்றாற் கட்டி ஆயத்தஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்பாவினுடைய தலை, ஓடை ஓரத்திலிருந்த கல்லில் மோதி அடிபட்டிராவிட்டால் ஒன்றும் நேர்ந்திராது என்று சனங்கள் பேசிக்கொண்டார்கள். “அப்பா எனக்கு ஒரு புதுச்சாரம் வாங்கிக்கொண்டு வாறதுக்குச் சந்தைக்குப் போனார்” என்று சொல்லிக்கொண்டு அம்மா அங்கும் இங்கும் ஓடி அலறிக்கொண்டே சொன்னாள். இதைக்கேட்க எனக்கு மிகவும் துக்கம் உண்டானது.

‘நான் நினைத்தபடியாற்றான் அப்பா பாலத்திலிருந்து விழவேண்டி வந்தது’ என்று நான் நினைத்தேன். அது சனங்களுக்குத் தெரிந்தால் என்னைப் பொலிசிற் பிடித்துக் கொடுத்துவிடுவார்கள் என்ற எண்ணம் எனக்கு உண்டானது. நான் வீட்டுப் பின்கோடிக்குப்போய் அழுது கொண்டிருந்தேன்.

ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோகையில் இடையில் அப்பா செத்துப்போனார்.

—(1961)

எதிரவீர-சரத்சந்திர

1914 ஆம் ஆண்டிலே காலி மாவட்டத்திலே பிறந்த இவர், சங்கீதத் துறையிலும் சித்தார் வீணைமீட்டுவதிலும் ஈடுபாடுடையவர். சாந்தி நிகேதனத்தில் சங்கீதம் தத்துவம் என்பவற்றைக் கற்றவர். எம்.ஏ, கலாநிதி ஆகிய பட்டங்களைப் பெற்றவர்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சிங்கள மொழித்துறைப் பேராசிரியராக விளங்கியவர். இலங்கைத் தூதுவராகப் பிரான்சு நாட்டில் கடமையாற்றியவர்.

இவர் சிறந்த இலக்கியத் திறனாய்வாளர்; நாவல் ஆசிரியர்; நாடக ஆசிரியர்; நாடகத் தயாரிப்பாளர்.

பிரான்சு, ருசிய நாட்டுச் சிறுகதைகளைச் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்ததோடு இருபதிற்கும் மேற்பட்ட நாடகங்களையும் எழுதியுள்ளார். ‘மனமே’ ‘சிங்கவாகு’ போன்ற நாடகங்கள் பல தடவை மேடையேற்றப்பட்டு புகழீட்டியவை.

இவரது ‘மலகிய அத்தோ’ (இறந்து போனவர்கள்) என்ற நாவல் 1962-ல் சிறந்த நாவலுக்குரிய பரிசைப்பெற்றது. சிங்கள நாவலைப்பற்றி ஆங்கிலத்தில் நூலொன்று எழுதியுள்ளார். காலயாகே அவாமென் (காலக்கழிவின் பின்) மாயாருபய (மாயா ரூபம்) ஆகியன இவரது சிறுகதைத் தொகுப்புகளாகும்.

இக்கதை அவரது காலயாகே அவாமென் என்ற நூலிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

காலங் கடந்த பிறகு

“சேர், திருமதி ஜயநெத்தி என்றொருத்தியை உங்களுக்குத் தெரியுமா? அவளுடைய முழுப்பெயர் கமலாவதி ஜயநெத்தி; முன்பு அவளுடைய பெயர் விஜய திலக; உங்களோடு பல்கலைக்கழகத்தில் ஒன்றாகப் படித்ததாக அவள் சொன்னாள்.”

பல்கலைக்கழகப் புகழுக வகுப்பிலிருந்த தன்னுடைய மாணாக்கன் கேட்ட இந்தக் கேள்வியைக் கேளாதவர்போல் நடிக்க வீரமந்திரி முயற்சி செய்தார். எவராவது தன்னுடைய கடந்த கால விடயங்களைப்பற்றிக் கிண்டிக்கேட்பதை அவர் விரும்பவில்லை. தனது கடந்த காலத்தைச் சிறிதளவேனும் திரும்பிப்பார்ப்பது அல்லது நினைத்துப்பார்ப்பது அவருக்கு மிகவும் பிடிக்காத ஒரு விடயம். வீரமந்திரியினுடைய கடந்தகாலம் மற்றவர்களுக்கு அவ்வளவு தூரம் பரகசியமானது அன்று. மூடுமந்திரங்கள் பல அதில் இருந்தன. இருபது வருடங்களாக ஆசிரியர் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த அவர் ஆகக்குறைந்த அளவு பத்துப் பாடசாலைகளிலாவது படிப்பித்திருப்பார். இரண்டொரு வருடங்கள் ஒரு

பள்ளிக்கூடத்தில் படிப்பித்துக்கொண்டு இருந்துவிட்டு யாருக்கும் தெரியாமல் ஏதோ ஒரு இரகசியமான காரணத்திற்காக, சடுதியாக அப்பாடசாலையிலிருந்து விலகிவிடுவார். ஆயினும் மிகவும் கெட்டித்தனமுள்ள ஒரு விஞ்ஞான ஆசிரியராக அவர் மற்ற ஆசிரியர்களிடையேயும் பழைய மாணாக்கர்கள் பலரிடையேயும் புகழ் பெற்றிருந்தபடியால் நெடுநாட்களுக்கு வேலையில்லாமலிருக்கும்படி ஏற்படவில்லை. அவர் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தைவிட்டு இன்னொரு பள்ளிக்கூடத்தில் சேரும்வரை உள்ள இடைவெளிக்காலம் இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு மேலிருக்கவில்லை. அவர் முன்பிருந்த பள்ளிக்கூடத்தில் இப்போது இல்லையென்றும், புதிய பள்ளிக்கூடமொன்றில் படிப்பிக்கிறாரென்றும் அவரைச் சந்திக்கின்ற நண்பர்கள் அறிந்துகொள்வார்கள். ஆனால், அடுத்தமுறை அவரைச் சந்திக்கையில் அவர் படிப்பிப்பது அந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலோ அல்லது வேறு பாடசாலையிலோ என்பது யாருக்கும் நிச்சயமாகத் தெரியாது.

“சேரைப் பார்க்க வரவேணுமென்று அவ பலமுறை சொன்னா; தனக்கு நல்ல அறிமுகம் என்றும் சொன்னா”

இதைக்கேட்ட வீரமந்திரியின் மனதில் சிறிது சலனம் ஏற்பட்டது. சுமித்திரனின் கேள்விக்கு மௌனமாக இருக்காமல் ஏதாவது பதில் கொடுப்பது புத்திசாதுரியமானது என்று நினைத்தார். ஏனென்றால் அங்கே குறிப்பிடப்பட்டவர் யாராகவிருந்தாலும் அவள் தன்னைப் பார்க்க வருவதைத் தடுக்கவேண்டுமென்று அவர் உறுதிகொண்டிருந்தார்.

சுமித்திரா நீ யாரைப்பற்றிச் சொல்லுகிறாய்?”

“இப்போ அவள் திருமதி ஜயநெத்தி. விவாகத்திற்கு முன்பு அவள் கமலாவதி விஜயதிலகா”.

“ஏன் இந்த மடையன் இங்கே வந்து ஒருவரைப்பற்றி என்னோடு வீண்பேச்சுப் பேசுகிறான்” என்று நினைத்த வீரமந்திரி பொறுமையை இழந்து தனது மாணவனைப் பார்த்தார். இடையீடற்ற - அமைதியான, குழப்பமற்ற தனது வாழ்க்கையில் இது ஒரு எதிர்பாராத அனாவசியமான விடயமானபடியால், அவ்வாழ்க்கையில் சிறிதேனும் கலக்கத்தை ஏற்படுத்த அவர் விரும்பவில்லை.

“ஆமாம் அறிந்திருக்கலாம். எனக்குச் சரியான ஞாபகம் இல்லை. இப்போ எவ்வளவு காலம்?” என்ற அவர் சுமித்ரா நீட்டிக்கொண்டுபோன கதையைச் சுருக்கமாக முடிக்கும் எண்ணத்துடன் சொன்னார்.

ஆனால் சுமித்திரனுக்கு ஒருசில நிமிடங்கள் அவரது நோக்கம் விளங்கவில்லை. கதையை அவ்வளவில் முடிக்கும் எண்ணமும் அவனுக்கு ஏற்படவில்லை. அவன் இருந்த இடத்திலேயே மரக்கட்டைபோல அசையாமல் இருந்தான். வீரமந்திரி அவனுடைய முகத்தைப்பார்த்தார். முகத்தில் பிரதிபலித்த உறுதி அவனுடைய கபடமான எண்ணத்தை மறைப்பதற்கோ என அவருக்குப்பட்டது. தனது ஆசிரியருடைய கடந்த காலத்தைப் பற்றிக் கிடைத்த ஏதாவது ஒரு துப்பைக்கொண்டு மேன்மேலும் விடயங்களை அறிந்து கொண்டு தான் மட்டுமின்றி மற்ற மாணவர்களுடைய ஆவலையும் திருப்தி செய்வதற்கோவென வீரமந்திரி சந்தேகப்பட்டார்.

“சேரை நேரில் கண்டால் ஞாபகம் வரும். நீங்கள் வீட்டிலே நிற்கிற நாளைக் கேட்டு அறிந்துசொல்லும்படி அவள் சொன்னாள். நேரே வந்து பார்க்க ஆசை என்று...”

“சேர் அந்த நாட்களில் நீங்கள் அவளுக்குப் பாடமும் சொல்லிக்கொடுத்தீர்களாம்”,

சுமித்திரனின் கபடத்தனத்துள் ஒளித்திருந்த சிரிப்பு திடீரென வெளிப்பட்டு முகமெங்கும் பரவியது. வீரமந்திரிக்கு மிகவும் வெட்கம் உண்டானது. அந்நிமிடமே தன்னுடைய மாணவனை அந்த இடத்திலிருந்து துரத்துவதற்கு நினைத்தார். ஆனால், சுமித்திரன் கூறியவை அவரது மனத்திலே தாழ்ப்பாள் போட்டுப் பூட்டியிருந்த கதவைத் திறந்ததுபோல ஆயின. அவருடைய உறுதிப்பாடு சிதறியது.

“கமலாவதி விஜயதிலகா என்றா அவள் சொன்னாள்?” நீண்ட கூந்தலும், வெள்ளை நிறமும், மிகுந்த அழகும் உள்ள ஒருத்தியா ? நான் சொல்லுகிறது என்னவென்றால் யாராகவிருந்தாலும் அழகியென்று ஒப்புக்கொள்கின்ற தோற்றம் உள்ள ஒருத்தி”

சுமித்திரனின் முகம் மலர்ந்தது.

“ஆம், அவளை மிக அழகியென்று சொல்லலாம்”.

“நான் குறிப்பிட்டவளென்றால் நாங்கள் படித்த காலத்திலிருந்த அழகு இராணி” அவருடைய மனதில் சடுதியாக ஏற்பட்ட மட்டற்ற மகிழ்வு உணர்வால் வீரமந்திரி அப்படிக்கூறினார். அதற்குப்பின்தான் ஒரு மாணவனின் முன் அவ்வளவு தூரம் ஆசையின் உச்சக்கட்டத்தில் ஒரு பெண்ணைப்பற்றிப் பேசுவது உசிதமா என்று அவர் மனதில் ஒரு சந்தேகம் ஏற்பட்டது.

“ஆம், அவளென்றால் இன்னமும் ‘அழகி’ என்று சுமித்திரன் தன்முகத்தில் ஏற்பட்ட குறும்புச் சுபாவத்தைத் தடுத்தவாறே சொன்னான். “வெளியே போகும்போது, தாய் யார்? மகள் யார்? என்று சொல்லமுடியாதளவிற்கு அழகியாக இருக்கிறாள்” என்றான்.

“கமலாவதிக்கு ஒரு மகளும் இருக்கிறாளா?” உடனே ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாத ஒரு விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்ட

மாதிரி வீரமந்திரி கேட்டார். அவர் கடந்துபோன காலத்தின்பால் தமது நினைவைச் சிறிது செலுத்தினார். தாம் அவளை அறிந்துகொண்ட நாளிலிருந்து எத்தனை ஆண்டுகள் கழிந்திருக்கலாம்? பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகள் ஆகலாம் என்று தமக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டார். உண்மையாகவே பதினைந்து இருபது சிலவேளை இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாகவும் இருக்க வேண்டுமென அவரது அடிமனம் கூறுவது போலிருந்தது. ஆனால், அவர் அதைச் செவிசாய்க்கவில்லை' கமலாவதியின் மகளைப் பன்னிரண்டு பதின்மூன்று வயதுள்ள கவுண்டை அணிந்த ஒரு சிறுமியின் தோற்றத்தில் உருவகப்படுத்தினார். தன்னுடைய கடந்த காலத்தை ஆவர்ஜனம் செய்ய நினைத்தபடியால் தோன்றிய இந்த மனப்படத்தை அவர் எவ்வளவோ விரும்பினார். ஏனெனில் தாயையும் மகளையும் ஒப்பிட்டு, சுமித்திரன் கூறிய வர்ணனைக்கு அது பொருந்தாமலிருந்தாலும் அவர் அதிலே தொங்கிக்கொண்டு எதுவித மாற்றமுமில்லாமல் அதை மனதிலே பதித்துக்கொண்டார்.

“ஓம், எனக்கும் மீண்டும் சந்திக்க விருப்பம்; வீட்டிலிருக்கிற நேரம் நான் சொல்லுகிறேன்; நிச்சயமாகச் சொல்லுகிறேன். இல்லாவிட்டால் நான் இல்லாத நேரத்தில் வந்தால் வீண் அல்லவா? இந்த நாட்களில் எனக்குச் சிறுசிறு வேலைகள் இருக்கின்றன; இவைகள் முடிந்தபிறகு” என்று அவர் முடிவாகக் கூறினார்.

கமலாவைச் சந்திக்கும் ஆசை படிப்படியாக அவரது மனதில் வளர ஆரம்பித்தது மட்டுமல்லாமல் சுமித்திரனிலிருந்து கழரவும் வழியைத் தேடிக்கொண்டிருந்தபடியால் அவர் அவ்வாறு சொன்னார்.

சுமித்திரன் போனபின்பு, தவிர்க்கமுடியாத அளவில் கடந்த காலத்தைப்பற்றிய ஞாபகம் ஒன்றன்பின்னொன்றாக

வீரமந்திரியின் மனதில் பாய்ந்துவர ஆரம்பித்தது. கமலாவதியின் உருவமும் அவளைப்பற்றிய சில சம்பவங்களும் மிகவும் தத்ரூபமாக அவரது மனதிலே தோன்றின. அவள் அவருடன் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒன்றாக விரிவுரைகளுக்குப்போன மாணவி. அப்போது பல்கலைக்கழகத்தில் மாணவிகள் சிலரே இருந்தனர். அந்தச் சிலருள்ளும் தனிச்சிறப்புள்ளவளாக விளங்கின கமலாவதி மிகவும் அழகுள்ள பெண்பிள்ளையென்று வீரமந்திரி மட்டுமென்ன அவருடைய நண்பர்கள் பலரும் கருதினார்கள். அவளோ எல்லா வாலிப மாணவர்களுடன் சிநேகபான்மையோடு கூடிப்பழகினாள். தன்னுடைய அழகில் மயங்கிய சிலர் இருந்தனரென்பதை அவள் அறிந்துகொண்டு அவர்களைத் தன் பக்கத்திற்கு வளைத்துப் பணிவிடை செய்வித்து, அவர்களிடமிருந்து சிறுசிறு பயன்களையும் பெற்றுக்கொள்ளவில்லையென அவள் மறுக்கமுடியாது. அப்படியிருந்தும் அவளிடம் ஒழுக்க நெறியும், நல்நடத்தையும் பெருமைக்குரிய போக்கும் இருந்தபடியால் அவள் எவருடைய அவதூறுக்கும் ஆளாகவில்லை. கமலாவதியின்மேல் மோகங்கொண்ட வாலிப மாணாக்கர்களின் காமச்சிந்தனைகள் பல தடவைகளில் வெவ்வேறு விதத்தில் வெளிவந்தனவெனக் கூறல் வேண்டும். சிலர் பைத்தியம் பிடித்தவர்கள்போல் நடந்தார்கள். அவள் செல்லும் இடங்களுக்கு அவளைத் பின்தொடர்ந்தார்கள். தங்களுடையபாடங்கள் வேறாகவிருந்தாலும் அவள் போகிற விரிவுரைக் கூடங்களில் நுழைந்து அந்த விரிவுரைகளுக்குக் காது கொடுப்பவர்கள் போல நடித்து அவளின்பின் உட்கார்ந்து கருமேகம் போன்ற கரிய கூந்தலினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பொற்பலகைபோல் மினுங்குகின்ற தோள்களைப் பார்த்து ஏதோவகையான மனத்திருப்தியடைய முயன்றார்கள். சிலர் அழகாக உடையணிந்து, 'பிறிலியன்ரின்', 'போமேட்' ஆகிய நறுமணம்

வீசும் தைலங்களைப் பூசி, தலைவாரி, கோட்டில் பூ அணிந்து (அந்தக் காலத்தில் விரிவுரைக்கு வருகிற எல்லா மாணவர்களும் டை, கோட் அணிந்து வரவேண்டுமென்ற சட்டம் இருந்தது). அவள் முன்னால் தோகை விரித்தாடும் மயில்கள் போல வெவ்வேறு தோற்றங்களைக் காட்டினார்கள். அவளது புன்முறுவலை அல்லது பார்வையை எதிர்பார்த்துப் பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் பல மைல்கள் அலைந்திருக்கும் மாணவர்களுடைய தோகை கொஞ்சநஞ்சமல்ல. பொன், வெள்ளிக்காசு குலுங்கினாற் போன்ற அவளுடைய இனிமையான குரலைத் தங்களது செவிகள் கேட்டு இன்பம் பெறுவதற்குச் சந்தர்ப்பத்தைத் தேடுகிற சிலர் அதற்குரிய வழியைத்தேடி அவள் பின்னால் சிறிது தூரம்போய், தாம் கொண்டுவந்த பெண்களின் கைலேஞ்சியை எடுத்துக்கொண்டு அவளை நோக்கி ஓடிச்சென்று லேஞ்சியைக்காட்டி “இது உங்களுடைய லேஞ்சியாக விருக்கலாம். இங்கே வழியில் விழுந்திருந்தது” என்று பொய்யைக் கூறி அவளிடம் கொடுப்பார். அவளோ “இது என்னுடைய லேஞ்சி அன்று” என்று சொல்லி மறுக்காமல் வாலிபனுடைய தந்திரத்தை அறியாதவள்போல நடித்து லேஞ்சியை வாங்கிக் கொஞ்சம் பரிசோதனை செய்துபார்த்து, “நிசமாகவே என்னுடைய லேஞ்சிதானா?” என்று சிறிது பாசாங்கு செய்து, அதன்பிறகு தன்னுடைய லேஞ்சியைக் கைப்பையிலிருந்து தேடியெடுத்துக்கொண்டதுபோல, “இது என்னுடையதாக இருக்கமுடியாது! அப்படியிருந்தும் நீங்கள் பட்ட சிரமத்துக்கு மிகநன்றி” என்கூறி நன்றி அறிதல் உள்ளவள்போல் அதைத் திருப்பிக்கொடுப்பாள். வாலிபனும் தலைகால் தெரியாத மகிழ்ச்சியடைவான்.

அவளது கவனத்தைப் பெறுவதற்காகச் சிலர் தம்மிடமில்லாத சில ஆற்றல்களைக் காட்டமுயன்றனர். அவர்கள் சங்கங்களிலும் கூட்டங்களிலும் சொற்பொழிவு செய்வார்கள். சங்கீத வாத்தியக்கச்சேரிகளிற் பாடுவார்கள்.

அவள் வாயிலிருந்து ஒரு புகழுரையைக் கேட்பதற்காக அல்லது ஆகக் குறைந்தளவிலாவது அவள் அத்தகைய ஆற்றலைக் கண்டு தங்களிலே பிரியப்படுவாள் என்ற நம்பிக்கையோடு இவையெல்லாவற்றையும் செய்தார்கள்.

சிலவாலிபர் அவள்தங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாளென நினைத்துச் சிலவேளைகளிலே தங்களுடைய சைக்கிளைக்கூட ஒருவிதப் புதுப்பாணியில் ஓட்டினார்கள். அவர்கள் கைப்பிடியை ஒரு கையால் மாத்திரம் பிடித்துக்கொண்டு மற்றக்கையில் ஒரு புத்தகக்கட்டைத் தூக்கியவாறே சைக்கிளை ஓட்டுவார்கள். இல்லாவிடில், கைப்பிடியைப் பிடிக்காமலே சைக்கிளைச் சமன் செய்துகொண்டு ஒரு கையில் ஒரு புத்தகக் கட்டையும் மற்றக்கையை இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டும் ஓட்டுவார்கள். கைப்பிடியை இருபக்கத்திலும் பிடிக்காமல் நடுவில் பிடித்துக்கொண்டு உடம்பின் மேற்பாகத்தை வளைத்து, கமலாவதி ஆசை கொள்ளும்படி சைக்கிளை ஓட்டுவதும் இன்னொரு பாணி.

தன்னுடைய அழகில் கட்டுண்டு சுழல்கிற மூட வாலிபர்களின் தந்திரங்கள் மத்தியில் கமலாவதி தன்னுடைய புத்தி தடுமாறாமல் நிமிர்ந்த தலையுடன் நடமாடினாள். அவர்கள் எல்லாருடைய கெட்டித்தனங்கள் தனது கவனத்திற்குப் பாத்திரமானவையென்பதை உணர்த்துவதற்காக அவர்களைச் சந்திக்கும்போது அவளும் அவர்களுடன் இரண்டொரு வார்த்தைகள் பேசுவாள்.

“ச்சை... சிறிசேனா சைக்கிள் ஓட்டுவதில் சரியான சூரன்”! என்று சொல்வாள். இல்லாவிட்டால் “இரஞ்சித்துக்கு இவ்வளவு சிறந்த குரல் இருப்பதை நான் இவ்வளவு நாளும் தெரிந்து கொள்ளவில்லையே!” என்று இன்னொருவனுக்கும் சொல்வாள்.

தன்னிடமிருந்து புன்சிரிப்பையும் கடைக்கண் பார்வையையும், இனிய சொல்லையும் பெறுவது தங்களது வாழ்க்கையில் கிடைத்த ஒரு பெரும் பாக்கியம் என்று கருதிய வாலிபர்களைப்பற்றிய செய்திகளை அறிந்திருந்த அவள் தன்னாலியன்ற அளவில் அவர்களது மன ஆசையைப் பூர்த்தி செய்தும் அவர்கள் அளவுக்கு மீறிப் போகாமற் பார்த்தும் நட்சத்திரங்களாற் சூழப்பட்ட சந்திரனைப்போல அவர்கள் மத்தியில் நடமாடினாள்.

காலம் செல்லச் செல்ல வாலிபர்களின் மனதிலே குடிகொண்டிருந்த ஆசைகளெல்லாம் தவிடுபொடியாகப்போக அவள் தன்னெதிரில் எதுவித சாகசங்களையும் செய்யாத இராஜசேகரன் என்ற பெயருடைய வாலிபனுடன் நட்புகொள்ள ஆரம்பித்தாள். அன்றிலிருந்து அவள் விரிவுரைகளுக்கும் கூட்டங்களுக்கும் வைபவங்களுக்கும் அவனுடனேயே போவதும் வருவதும் வழக்கமாகிவிட்டது. இவர்கள் இருவரும் எப்போதாவது காதல் ஜோடியாக நடக்கவில்லையென்றாலும் இவர்களுடைய பிணைப்பு ஓர் உறுதியான ஒப்பந்தத்தின் அறிகுறியென்பதை அறிந்துகொண்ட மற்றவர்கள் தங்களுடைய நப்பாசைகளைக் கைவிட்டு, படிப்படியாக அவளிடமிருந்து தூர விலகிக்கொண்டார்கள்.

கமலாவதியின் நகங்களிலிருந்து வீசும் கிரணங்கையில் தங்களுடைய உச்சந்தலைகள் தோய்ந்தவர்களின் எண்ணிக்கையில் வீரமந்திரி இல்லை. ஆனால், அவரும் அவளைப்பற்றி இரகசியமாக மனக்கோட்டை கட்டிக் கொண்டிருக்கவில்லையென்றும் சொல்லமுடியாது. மற்றவர்களைப் போல அவளுடைய எதிர்பார்த்தவர் மாதிரியோ அல்லது அவளுடைய மதிப்பைப் பெறுவதற்காகத் தமது ஆற்றலைக் காட்டியவராகவோ அவர் தோற்றவில்லை. மற்ற வாலிபர்கள் காட்டிய ஆற்றல்களைத் தன்னாற் செய்ய முடியாது என்ற

எண்ணத்தினாலோ அல்லது மற்ற வாலிபர்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது பெண்மணிகளின் மனதைக் கவரும் இலட்சணங்கள் தம்மிடம் இல்லையென்பதனால் ஏற்பட்ட தாழ்வு மனப்பான்மையாலோ அவர், அவளுடைய அழகு என்ற அமிர்தத்தைத் தன்வாயிலாகத் தணியாத தாகத்தோடு பருகிக் கொண்டிருந்தாரென்று சொல்லலாம். அவள் தனக்குக் கிடைக்கத்தக்க பொருளென்று ஒருகாலும் எண்ணாத அவர், அவளைப்பற்றி வீணாசை கொள்ளவில்லை. அவர் அவளைச் சந்தித்த வேளையில், அதரங்கள் துடிக்க வெண்மையான பல்வரிசைகளிலிருந்து வெண் கிரணங்களைப் பாய்ச்சிச் சிரித்த சிரிப்பையோ வண்டுகளின் ரீங்காரம்போல, வாயிலிருந்து வெளிவந்த இன்சொற்களையோ கௌவி எடுத்து, மற்ற வாலிபருக்குக் காட்டாமல் தனது ஞாபகம் என்ற பேளையிற் பாதுகாப்பாக வைத்துத் தனியே இருக்கும்போது அதனை மெல்லத் திறந்துபார்த்து அதனால் மனத்திருப்தியடைந்தார். இதைவிட இவர் அவளிடமிருந்து வேறொன்றையும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

ஒரு குறிப்பிட்ட சிறிதுகாலப் பகுதியில் மட்டுமே இவர்கள் இருவருக்குமிடையேயுள்ள இடைவெளி அருகிப்போகும் அளவுக்குச் சம்பவம் ஏற்பட்டது. அந்தக்காலப்பகுதி ஏதோ இரவில் கண்ட ஒரு கனவுபோல் வீரமந்திரிக்குப்பட்டது. ஏனென்றால், அச்சம்பவம் அவரது கடந்தகால வாழ்க்கையையும் நிகழ்கால வாழ்க்கையையும் ஒப்பிட்டு இணைக்கமுடியாத தொடர்ச்சியான சம்பவமாக இருந்தது. மனதைக் கவரும் கனவுபோல் ஆரம்பித்த அச்சம்பவம் அப்படியே கனவுபோல முடிந்தது. ஒரு நாள் கமலாவதி மற்றைய நாள்களைவிட நெருங்கிப் பழகியவளாக வீரமந்திரியை அழைத்தாள்.

“ஐயோ, உங்களுக்கு எண்பது, தொண்ணூறு கிடைக்கும். நாங்களெண்டால் பெயில். இப்போ பெருமையில் எங்களின்

பக்கம் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கிறதும் இல்லை” என்று அவள் சரசம் பண்ணினாள்.

வீரமந்திரியின் மனம் சுழல ஆரம்பித்தது. எதையும் சொல்வதற்கு மனம் தத்தளித்த அவர் மலர்ந்த முகத்துடன் அவளைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தார்.

“அவருக்கெண்டால் தண்ணீர் மாதிரி. எங்களுக்குத்தான் ஒன்றும் விளங்கவில்லை” என்று கமலாவதியுடன் இருந்த அவளது தோழி ஒருத்தி சொன்னாள்.

“எதைப்பற்றி நீங்கள் பேசுகிறீர்கள்” என்று நாவடைத்திருந்த வீரமந்திரி கடைசியாகக் கேட்டார்.

“தர்க்க பாடத்தைப் பற்றித்தான் சொல்லுகிறேன்; எனக்கு முப்பதுதான் கிடைத்தது; இராசரத்தினம் என்னைக் கூப்பிட்டு ஏசினார்.”

“முப்பதா? அதேன்? தர்க்கம் மிகவும் இலேசுதானே. படிக்கிறதற்கு ஒன்றுமில்லை. வகுப்பிற் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாற் போதும்”.

“வகுப்பிலே சொல்லுகிறவைகளும், எனக்கு ஆந்திராத்தமிழ்போல” என்று சொல்லிய கமலாவதி குரலை மாற்றி மிகவும் நெருக்கமான குழைவோடு. . . . எனக்கும் கொஞ்சம் சொல்லிக்கொடுங்கோ. முற்பகுதிதான் முற்றும் விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை” என்று தொடர்ந்து பேசினாள்.

“தர்க்கம் என்றால் வீரமந்திரிக்குப் பிரியமான ஒரு பாடம். அவர் அதைக் கஷ்டப்பட்டுப் படிக்க வில்லையென்று சொன்னது பொய்யல்ல. எனினும், தவணை நடுவிற சடுதியாக நடைபெற்ற பரீட்சையில் மிகவும் கூடிய புள்ளி அவருக்குக் கிடைத்தது. அது அவருக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“எனக்குத் தெரிந்தளவில் சொல்லித் தருகிறேன்” என்று தன்னுடைய மனத்திலேற்பட்ட அளவில்லாத மகிழ்ச்சிக்கு அணை போட்டுக்கொண்டு உதாசீனமாகச் சொன்னார்.

நூல் நிலையத்திலே தர்க்க சாத்திரபாடம் நடந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் கமலாவதி ஒரு முலையிலே கிடந்த இரண்டு பேர்களுக்குரிய ஒரு மேசையைத் தெரிந்துகொண்டு ஒரு ஆசனத்தில் அமர்ந்து நூலைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். குறிப்பிட்ட நேரத்தில் வீரமந்திரி வந்து அவளுக்குப் பக்கத்திலிருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்து பாடம் தொடங்குகிறார்.

வீரமந்திரி முன்பு அனுபவிக்காத ஒரு மனச் சாந்தியுடன் அச்சில நாட்களைக் கழித்தார். அவருடைய வாழ்க்கையிலே தர்க்கபாடம் மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றது. அவர் செய்தவைகளெல்லாம், சொன்னவைகளெல்லாம் அந்தப் பாடத்தை மையமாக வைத்துத் தயாரித்தவைபோல இருந்தன. பாடம் படிப்பிக்கவேண்டிய நேரம் வரும்வரை எந்த வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் தர்க்கபாட நேரந்தான் மனத்தில் ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கும். பாடம் முடிந்த நேரத்திலிருந்து பாட நேரத்தில் பேசியவைகளைத் தன் மனத்தில் நினைத்து அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்.

இவர்கள் இருவருடைய சந்திப்பு, பாடம் படிப்பது போல உருசியற்றதானாலும் ஒரு காதல் ஜோடியின் இரகசிய சந்திப்பின் தோற்றம் பெற்றிருந்ததென வீரமந்திரி சிலவேளைகளில் நினைத்தார். நூல்நிலையத்திலே பல மேசைகளில் மாணவ மாணவிகள் சோடி சோடியாக அமர்ந்து பாடம் படிக்கிறமாதிரிக் காட்டிக்கொண்டாலும், உண்மையாக அவர்கள் சரசம் செய்வதற்காகவே அவ்வாறு அமர்ந்துகொள்வார்கள். வீரமந்திரி கமலாவதியைச் சந்தித்ததோவெனின் அப்படியானதோர் கருத்தை முன்வைத்து அல்ல. அப்படி இருந்தும்

வெளித்தோற்றத்தில் அவர்கள் இருவரும் காதல் ஜோடிபோல இருப்பது அவரது அடிமனத்தில் ஏதாவது மகிழ்ச்சி ஏற்படுவதற்குரிய மூலகாரணமாகவிருந்தது. ஒவ்வொரு தடவையும் அவர் கமலாவதியைச் சந்திக்கப்போக ஆயத்தஞ் செய்தார். அங்குச் சுவையில்லாத தர்க்கம் போன்ற பாடமொன்றைப் படிப்பிக்கப் போகிறவன்போல் அன்றித் தன் காதலியைச் சந்திக்கப் போகின்ற காதலன்போல ஆயத்தஞ் செய்தார். முன்பு தனது உடம்பை அலங்கரிப்பதிற் காலத்தைச் செலவழிக்காத அவர், இப்போது முகத்தில் முதலாவதாக 'வனிஷிம் கிறீம்' பூசி வியர்வை வராதபடி அதன்மேல் வாசனைப்பவுடர் தடவினார். அவர் தலைக்கு 'பொம்மா' போட்டு பெண்களைப்போல மயிர்களைச் சுருட்டி மிகக் கஷ்டப்பட்டு தலை சீவினார். தான் அணிந்திருக்கும் உடைகளின் நிறத்தைப் பற்றியும் அவர் கவனமெடுத்தார்.

தான் வரும்வரை ஒரு புத்தகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து, வந்ததைக் கண்டதும் கதிரையை ஒரு பக்கத்திற்குத் தள்ளி இடங்கொடுத்து ஆயத்தமாக இருக்கும் கமலாவதியைப் பார்க்கும் வீரமந்திரியின் இருதயம் கணநேரமாவது மேலெழுந்து சலனமடையும். சிலவேளை, அவள் அவருடைய தலையிலிருந்து பாதம்வரை உற்றுப்பார்ப்பாள். தான் செய்திருக்கிற அலங்காரத் தோற்றம் அவளைக் கவர்ந்துள்ளதென அவர் எண்ணினார். அவளும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திற்காக விசேடமாகவே உடலலங்காரம் செய்கிறாளென்று அவர் சில வேளைகளிற் கருதினார். ஆகக் குறைந்தது தான் வருவதற்குச் சிறிது நேரத்திற்கு முன்பு அவள் முகத்தையாவது கழுவி, பவுடர் பூசுவாளென்ற முடிவுக்கு வருதற்குச் சில வேளைகளில் சான்றுகள் இருந்தன. பாடம் படிப்பிக்கும்போது சில வேளைகளில் இருவருடைய

உரையாடலும் தர்க்கத்துக்கு அப்பால் போகவில்லையென்று சொன்னால் அது முழுதும் உண்மையன்று. ஆரம்பத்தில் அருமையாகவும் சுருக்கமாகவும் இருந்த இந்தச் சந்தர்ப்பங்கள் காலம் போகப்போக இலகுவாகவும் நீளமாகவும் ஆயின. சில நாட்களிலே தர்க்கசாத்திரபாடம் ஒரு மணித்தியாலத்துக்கு மேலாக நீண்டதென்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்தது. ஆயினும் முழு நேரத்திலும் நடைபெற்றது தர்க்கத்தைப் பற்றிய உரையாடல் என்று நம்புவது கஷ்டமாக இருந்தது. இடையிடையே வீரமந்திரி உரையாடலைத் தலைப்புக்கு வெளியாக இழுக்க முயன்றபோது அதற்குக் கமலாவதியும் வெறுப்புக் காட்டாதபடியால் அது வழக்கமாக வந்துவிட்டது. நாளுக்குநாள் வீரமந்திரி மேலும் மேலும் வாய்ச்சாதுரியக் காரராகிவிட்டார். சிறப்புப் பேச்சாளராகிவிட்டார். தமக்குள்ளே அமைந்து தமக்குத் தெரியாத திறமைகள் தம்மிடம் உண்மையாக இருந்தமை அவருக்குப் பிரத்தியட்சமாகத் தெரிந்தன. காலஞ் செல்லச்செல்ல தர்க்க சாத்திரப் பிரச்சினைகளை விடுவிப்பதைவிடத் தமது வேடிக்கைப் பேச்சுகளுக்குச் செவிகொடுத்துச் சந்தோஷப்படுத்துவதற்கு கமலாவதி விரும்புகிறாளென்பதை அவர் உணர்ந்தார். இதற்கிடையில் அவருடைய மனத்துள் முன்பு இல்லாத தன்னம்பிக்கையும் சக்தியும் பிறந்தன. இக்குணங்களினால் முன்னே உந்தப்பட்ட அவர் ஒருநாள் மேசையின்கீழ் அவளுடைய காலை மிதித்தார். அவளுடைய காலை மிதித்ததைவிட அவ்வேளை அவள் தனது காலை வெளியில் இழுக்கவில்லையென்பதே முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. அவர் காலென்று அவளுடைய காலணியை மிதித்தபடியால் ஆகக்குறைந்தது தனது காலணிக்குப் பழுது வரும் என்ற பயத்தினால் அவள் காலை வெளியே இழுக்கக்கூடுமென்று

அவன் எதிர்பார்த்திருக்கலாம். இதனால், உருசிப்பட்ட வீரமந்திரி அடிக்கடி அவளுடைய காலை மிதித்தார். சில நாட்களாகப் பாடம் படிப்பிக்கும் வேளைகளில் அல்லது சல்லாபம் செய்யும் வேளைகளிலும் மேற்கூறிய செயல்களிலும் ஈடுபட்டார். அவளோ ஒருபொழுதும் அதற்கு எதிர்ப்புக் காட்டவில்லை.

அவள் எதிர்ப்புக் காட்டாதது போக வீரமந்திரியை இச்செயலுக்குத் தூண்டினாளென்று கருதவும் தக்க ஒரு சொல்லும் அவளது வாயிலிருந்து வெளிவந்தது. திடீரென அவள் அவ்வார்த்தையை வெளிவிட்டாள்; உடனே மௌனம் சாதித்தாள். வீரமந்திரி கணநேரம் அந்த வார்த்தையின் கருத்தை யோசித்துப்பார்த்தார்.

“வீரமந்திரி சரியான மன்மதன்தானே” என்ற சில வார்த்தைகளை மட்டுமே அவள் சொன்னாள். இவ்வார்த்தைகளை வெவ்வேறு பக்கத்துக்குப் புரட்டிக் கருத்துத் தேடிய வீரமந்திரி, கமலாவதியின் கால்களை மிதிப்பதற்கும் அப்பால் என்ன நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென எண்ணிப்பார்த்தார். ஆனால், அந்த நடவடிக்கை என்னவாயிருக்கவேண்டுமென்று அவரால் நிச்சயிக்க முடியவில்லை, என்ன வந்தாலும் தான் மேலும் நடவடிக்கை மேற்கொண்டால் கமலாவதி இராசசேகராவைக் கைவிட நேருமல்லவா? என அவர் நினைத்தார்.

தன்னை மன்மதனுக்கு ஒப்பிட்டது தன்னுடைய தோற்றத்தில் ஏதோ கவர்ச்சி இருந்ததாலேயே. இராசசேகராவோவெனில் தன்னைவிட ஆறு அங்குலம் உயரமானவன். ஆனால், ஒருவன் உயர்ந்தும் கொழுத்தும் இருந்தால்மட்டும் பெண்களைக் கவரமுடியுமா? மன்மதன் என்றால் அன்பின் உருவம். அவள்

தன்னை மன்மதன் என்று சொன்னது தன்னை நேசிக்கிறபடியாலா? அவள் கொடுத்த இந்தக் குறிப்பின்படி தான் செயற்படக்கூடாதா?

ஆனாலும், இப்பிரச்சினையைப்பற்றி ஒரு முடிவுக்கு வர முன் தர்க்க பாடத்தை நிற்பாட்டவேண்டி நேர்ந்தது. எதிர்பாராத கட்டாயமான காரணத்தினால் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதை நிற்பாட்டவேண்டியிருந்தது. கமலாவதி தன்னுடைய தாயின் சுகவீனங் காரணமாக ஊருக்குப் போக வேண்டியிருந்தமையால் அவ்வாறு ஏற்பட்டது. அவள், எப்போது கொழும்புக்குத் திரும்பி வருவாளென்று சொல்லமுடியாதிருந்ததால், திரும்பவும் பாடத்தை ஆரம்பிக்கும் நாளை நிச்சயிக்கமுடியாதிருந்தது. தாயினுடைய நிலையைப் பார்த்த பின்பே ஏதாவது முடிவுக்கு வரமுடியும்.

இரண்டு மூன்று தினங்களுக்குப்பின் கமலாவதி திரும்பி வந்திருக்கிறாளென்ற வதந்திகள் பரவியிருந்தாலும் ஒரு நாளேனும் அவளை வீரமந்திரி சந்திக்கவில்லை. நேராகக் கண்டு உண்மையை அறிய அவருக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்க வில்லை' இரண்டு வாரங்களில் அந்தத் தவணை முடிவுற்றது. ஒருமாதகால விடுமுறையின்பின் அவர் கமலாவதியைப் பலமுறை சந்தித்தார். ஆனால், அவள் சிநேகபூர்வமாகவும் கண்ணியமாகவும் அவருக்கு மரியாதை செய்துவிட்டு அவரைக் கடந்துசென்றாள். பாடம் தொடங்குவது மட்டுமல்ல, ஆகக்குறைந்தது சுகதுக்கங்களையாவது விசாரிப்பதற்கேனும் ஒருகணமும் தரித்து நிற்கவில்லை.

அதுவரை வீரமந்திரி கமலாவதியைப்பற்றி யாருடனும் பேசியது கிடையாது. அவர், இந்த இரகசியத்தைத் தன்னுடைய மனத்தில் ஒளித்துவைத்துக்கொண்டிருந்து தம்முள்ளேயே

தனியாக ஆனந்தமடைந்தார். தனக்கும் கமலாவதிக்கும் இடையில் காதல் தொடர்பு இருப்ப்தெனச் சிலர் சந்தேகப்படுவாரென அவர் நினைத்ததிலும் எவரும் அவளுடைய பெயரை இழுத்துச் சோடிகட்டிப் பேசியதைக் கேள்விப்படவில்லை. அவளுடைய பெயரை இழுத்து அவரைப் பகடி செய்வதற்கும் யாரும் முன்வரவில்லை. தனிமையிலிருந்து அவளைப்பற்றிக் கற்பனை செய்து அவள் பேசிய வார்த்தைகளை நினைத்து மறுநாளில் அவளிடம் எதைச் சொல்லவேண்டுமென்று ஆயத்தம் செய்து காலத்தைக் கழித்தார். ஆனால், தர்க்க சாத்திரப் பாடத்தை நிறுத்திய நாள் தொடக்கம் அவளுடைய மனம் சூனியமாக மாறிவிட்டது. கமலாவதி தன்னையறியாமல் தான் செய்த ஏதாவது குற்றம் காரணமாகப் பாடங்கற்க வரவில்லையோ என்ற சந்தேகம் அவர் மனதில் தோன்றியது. அவள் கொடுத்த அனுசரணையையும், செய்கையையும் மேலும் பயன்படுத்தாமல் விட்டமை அவளுக்கு அவமானமாகி விட்டதோ? அவள் தன்னிடமிருந்து ஏதாவது பதிற் செயல்களை எதிர்பார்த்தாளோ?

இவ்விதமான எண்ணங்களிற் சிக்குண்ட வீரமந்திரிக்கு கமலாவதியைப்பற்றிப் பேசி மனமாறுவதற்கு அரிய ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அந்த நாட்களிற் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியிலே கீழைத்தேய மொழிகளைக் கற்க வந்திருந்த ஜெர்மன் வாலிபனொருவன் இருந்தான். என்ன காரணத்தினாலோ வீரமந்திரியிடம் விருப்புகொண்ட அந்த வாலிபன், அவரது சகவாசத்தை எப்பொழுதும் நாடினான்.

மிக விரைவில் நெருங்கிப் பழகிய 'வில்கெல்ம்' என்ற அந்த ஜெர்மன் வாலிபன் வீரமந்திரியுடன் பல்வேறு விடயங்களைப் பேச ஆரம்பித்தான். ஒருநாள் சிங்கள மங்கையர்களின் அழகை வர்ணிக்க ஆரம்பித்தான்.

‘சை. . . சிங்களப் பெட்டையள் சரியான அழகு!’ என்று அவன் ஆசையுடன் சொன்னதைப் பார்த்தால் சிங்கள மங்கையர்களுடைய அழகைத் தூரத்திலிருந்து பார்த்துத் திருப்தியடைபவன் போலன்றி அவர்களோடு உடலுறவு கொள்ளவும் ஆசை கொண்டவன்போல அவன் கதைத்தான்.

“எனக்குக் கமலாவதியை அறிமுகஞ் செய்யுங்கள்” என்று அவன் சடுதியாக வீரமந்திரியின் தோளின்மேல் தனது உள்ளங்கையை வைத்து மன்றாட்டக் குரலிலே கேட்டான். வீரமந்திரி திடுக்கிட்டு, ‘வில்கெல்மி’ன் முகத்தைப் பார்த்தார். ‘வில்கெல்ம்’ கமலாவதியை அறிமுகஞ் செய்துகொள்ள வழி தேடுவது எத்தகைய நோக்கத்தோடு என எண்ணிய அவர் மனத்திலே வெறுப்பும் சஞ்சலமும் தோன்றின. “பல நாட்களாக நான் சந்திக்கவில்லை” என்று அவனைத் தட்டிக்கழிக்கும் நோக்கத்தோடு பதில் கூறினார்.

“ஏன் வீரே அவளை உங்களுக்கு நன்கு தெரியும்தானே! எப்பொழுதும் நூல் நிலையத்தில் ஒன்றாக உட்கார்ந்திருப்பதைக் காணலாமே?

வீரமந்திரிக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

“கமலாவதி நல்ல அழகுள்ளவளா?” என்று மகிழ்ச்சி மேலீட்டாற் கேட்டான்.

‘வில்கெல்ம்’ மீண்டும் ஆசையுடன் வாயூறினான்.

“சை” சரியான சிங்களப்பெண், அவளுடைய மேனியைப் பாருங்கோ. எவ்வளவு வடிவு தோலின் நிறம். . . தங்கம்பவுண் நிறம். . . தான் படித்துக்கொண்டிருந்த பாளி மேற்கோளை ஞாபகப்படுத்த அவர் முயற்சி செய்தார்.

“இனி வில்கெல்ம், நீ போய்ப் பேசலாமே. ஏன் அறிமுகப்படுத்தும் வரையும் காத்திருக்கிறாய்? அவள் அப்படியான முரட்டுத்தனமானவள் அல்ல”

“நாங்கள் எப்படி, அவர்களுடன் தொடர்பு கொள்வது? சிங்களப் பெட்டையள் எங்களுக்குப் பயம்போல” என்று அவன் சோக வடிவோடுதான் சொன்னான்.

“வில்கெல்ம், கமலாவதி விரும்பினால் நீ அவளைக் கல்யாணம் செய்வியா?” வில்கெல்ம் கொக்கட்டமிட்டுச் சிரித்தான். கல்யாணஞ் செய்கிற கதையை யார் சொன்னார்கள்? என்னுடைய பெட்டை அங்கே இருக்கிறாள் அல்லவா? நான் வரும்வரை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு..... அவளுடைய புகைப்படத்தை ஒரு நாளைக்கு வீரேக்குக் காட்டுகின்றேனே!

‘வில்கெல்ம்’ மனத்துள்ளே கமலாவதி காவியத்தில் வருகிற ஒரு கன்னிகையாக இருப்பதை அறிந்துகொண்ட வீரமந்திரி அதன்பின்னர் எதுவிதத் தடுமாற்றமும் இல்லாமல் அவளைப்பற்றிப் பல்வேறு செய்திகளைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

‘வில்கெல்மி’லும் பார்க்கத் தான் கமலாவதியோடு நட்பு கொண்டவர் என்பதைக் காட்டிக்கொண்டு வீரமந்திரி பேசினாலும், அவளோடு சம்பந்தப்பட்ட பல விடயங்களை நண்பனுடன் கலந்து பேசியதனால் அவரும் மனச்சாந்தி அடைந்தார்.

இவ்வாறு தத்தம் ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு வாய்ப்பேச்சுக்களைத் தவிர வேறு வழியில்லாமலிருந்த இருவருக்கும் அதைவிட உறுதியான இன்பத்தைப் பெறுவதற்கு

ஒருநாள் வழிபிறந்தது. அந்த வருடத்தில் கமலாவதி இலக்கியச் சங்கத்தின் செயலாளராகத் தெரியப்பட்டிருந்தாள். வருட முடிவில் சங்கத்தின் தலைவரும் ஏனைய பதவியினரும் சேர்ந்து எடுத்த நிழற்படம் பத்திரிகையில் வெளிவந்திருந்தது. அந்தப் படத்திலே கமலாவதி மிகவும் கவர்ச்சியாக இருந்தாள். அப்படத்தைப் பார்த்த வீரமந்திரி, செய்திப் பத்திரிகையிலிருந்து அப்பகுதியை வெட்டியெடுத்து வில்கெல்முக்குக் காட்டினார்.

“சரியான அழகு இதை விழுங்க எனக்கு ஆசை வருகிறது” என்று வில்கெல்ம் காமத்தில் ஒளிரும் இரண்டு கண்களினால் ஒரே பார்வையாகப் பார்த்தவண்ணம் இருந்தான். இடையிடையே அப்படத்தை நெஞ்சோடு அணைத்து இரு கண்களையும் மேலே உயர்த்தி நடிப்புப் பாங்கிற் பெருமூச்சு விட்டான்.

ஐரோப்பியரைப்போலத் தன்னுடைய உணர்ச்சிகளை நேரே வெளிக்காட்ட விரும்பாத வீரமந்திரி தன் நண்பனுடைய நடத்தையைப் பார்த்துக் கொக்கட்டமிட்டுச் சிரித்தார்.

வில்கெல்ம் சடுதியாகக் கதிரையிலிருந்து எழுந்து முஷ்டி வலது கையை ஓங்கி வேகமாக மேசைமேல் அடித்தான்.

“சரியான ஒரு வேலைக்கு எனக்கு யோசனை பிறந்திருக்கிறது” என்று அவன் சொன்னான். “நிழற்படம் பிடிக்குமிடத்திலிருந்து இந்தப்படத்தை வாங்கிக் கமலாவதியின் முகத்தைமட்டும் வேறாகப் பெருப்பித்து எடுக்கலாம்” சாதனையில் பல குந்தகங்கள் வரக்கூடுமென உணர்ந்தமையால் வீரமந்திரி இந்த யோசனைக்கு அவ்வளவு விருப்பம் காட்டவில்லை. ஆனால், செயல்வீரனாகிய அவரது ஐரோப்பிய நண்பன் அவருடைய பலவீனத்தைக் கண்டித்தான்.

“கீழைத்தேச மனிதர்கள் உப்படித்தான், சும்மா மனத்தில் கற்பனை செய்துகொண்டேயிருப்பார்கள்; ஏமாற்றம் அடைந்தவர்கள்; ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டார்கள்.

“உதை எப்படிப்போய்க் கேட்கலாம்? எனக்கோ வெட்கம். அங்கேயுள்ளவர்கள் இதில் ஏதாவது இரகசியம் இருப்பதை அறிந்து கொள்வார்களே,”

வில்கெல்முக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

“படம் ஒன்றைக் கேட்டால் அதிலிருக்கின்ற கள்ளத்தனம் என்ன? நம்முடைய மனத்துக்குள்ளே இருப்பது அவர்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? வீரே, சும்மா என்னோடு வாருங்கள். படம் பிடிக்கும் நிலையச் சொந்தக்காரனோடு நான் பேசுகிறேன்.”

இருவரும் படம் பிடிக்கும் இடத்திற்குப் போனாலும் படத்தைப் பெற்றுக் கொள்வது நினைத்தளவு இலகுவான காரியமாக இருக்கவில்லை. இலக்கிய சங்கத்தின் செயலாளர் அல்லது தலைவரின் உத்தரவின்றி அதன் பிரதியொன்றைக் கொடுக்கமுடியாது என்று படப்பிடிப்பாளர் சொன்னார். என்ன செய்யலாம்? சங்கத்தின் செயலாளரும் கமலாவதியே, அவளிடம் உத்தரவு கேட்பது எப்படி? அவர்கள் இருவரும் இதைப்பற்றிக் கனநேரம் ஆலோசித்தார்கள். ஒருவருக்கேனும் துணிவிருந்தால் கமலாவதியிடம் உத்தரவு பெறுவது அவர்கள் நினைத்த அளவிற்கு அவ்வளவு கஷ்டமாகவிருக்காது. இலக்கிய சங்கத்தின் வருடாந்தர நிழற்படம் மாணவருக்குத் தேவைப்படுவது புதுமையன்று. கமலாவதி அப்படிப்பட்ட வேண்டுகோளைப்பற்றி வேறுவிதமாக நினைத்திருக்க முடியாது.

ஆனால், இருவரும் கமலாவதியை நேரிற் சந்தித்து அதைப்பற்றிப் பேசப் பின்வாங்கினார்கள். வில்கெல்ம் அவளுடைய கள்ளக் கையொப்பத்துடன் கடிதம் எழுதிப் படப்பிடிப்பாளரிடம் கொடுக்க யோசித்தான். வீரமந்திரி தனித்து இப்படிப்பட்ட வேலையை ஒருநாளும் செய்யமாட்டார். ஆனால் படப்பிடிப்பாளர் கடிதத்தைப்பற்றி ஒருபோதும் சந்தேகப்படமாட்டார். அவரும் படத்தில் மேலதிகப் பிரதியொன்றை விற்க விரும்புவதால் இதைப்பற்றிக் கிண்டிக் கிளறிப் பார்க்கமாட்டார். கள்ளக் கையொப்பம் போடுவது ஏமாற்றுவதற்கன்றி ஒரு சர்வசாதாரண வேலையைச் செய்வதற்கே என்று வில்கெல்ம் விளக்கியபின் வீரமந்திரியும் அதற்குச் சம்மதித்தார்.

கடிதம் கொண்டுபோனபோது படப்பிடிப்பாளர் புகைப்படத்தின் பிரதியென்ன! நெகட்டிவ்வையும் கொடுத்தார். அவர்கள் அதை எடுத்து வேறொரு படப்பிடிப்பாளரிடம் கொடுத்து ஒருவிதப் பயமும் சந்தேகமும் இன்றிக் கமலாவதியின் படத்தை வேறாக எடுத்துப் பெருப்பித்து ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பிரதியாக இரண்டு பிரதிகளைத் தயாரிப்பித்துக் கொண்டார்கள். வில்கெல்ம் தனது பிரதியைக் கைப்பையில் வைத்துக்கொண்டு அடிக்கடி வெளியில் எடுத்து முத்தமிட்டமுறையும், பின்பு தாய்நாட்டிற்குப் போனபிறகு தன் மனைவி அதைப் பார்த்துப் பொறாமை கொண்டதாகச் சொல்லிச் சிரித்தவாறும் மிகத் தெளிவாக வீரமந்திரியினுடைய ஞாபகத்திற்கு வந்தன. இப்படியான யோசனைகளால் மனஞ் சஞ்சலப்பட்ட வீரமந்திரி படுக்கைக்குப் போனபின்பும் மீண்டும் மீண்டும் அவற்றை நினைத்துப் பார்த்துப் படுக்கையிற் புரண்டு கொண்டே இரவை நித்திரையின்றிக் கழித்தார். அதிகாலையிற்

சிறிது நேரம் உறங்கினார். இரண்டொரு மணித்தியால நித்திரையின் பின், புதிய ஒரு யோசனையால் உந்தப்பட்டவர்போலப் படுக்கையிலிருந்து எழுந்தார். உடனும் தமது எழுதுகிற மேசைக்குச் சென்று அதன் லாச்சிகள் சிலவற்றை இழுத்துக் கிளறத்தொடங்கினார். தன்னுடைய கடந்த காலத்தைக் குழிதோண்டிப் புதைத்து விடுவதைவிட அதனைக் கிளறிப் பார்க்க விரும்பாத அவருக்குக் கமலாவதியின் உருவத்தைப் பார்க்கத் தணியாத ஆசைதோன்றியது. அந்த நாட்களில் மிகச்சிரமத்துடன் பெற்றுக்கொண்ட அவளுடைய நிழற்படம் இன்னும் எங்கேயோ தன்னிடம் இருக்க வேண்டுமென்ற நம்பிக்கை உண்டானது. எனினும் அது எந்த உலகத்தில் இருக்கிறதென்று ஞாபகப்படுத்திக்கொள்வதற்கு அவரால் முடியவில்லை. ஒவ்வொரு லாச்சியையும் வெளியே இழுத்துக் கீழே நிலத்தில் வைத்து, அங்கேயுள்ள எல்லாவற்றையும் வெளியே போட்டுக் கிளறிப்பார்த்தும் நிழற்படம் கிடைக்கவில்லை. அதன் பிறகு தன்னிடம் இருந்த சில 'ஆல்பங்களை'ப் புரட்டிப் பார்த்தார். அவற்றைப் பார்த்த தினங்கூட அவருக்கு நினைவில் இல்லை. தன்னுடைய பழைய 'ஆல்பங்களில்' இருந்த பழைய சில நிழற்படங்களைப் பார்த்து அவரே வியப்படைந்தார். கமலாவதியுடன் தொடர்பு வைத்திருந்த காலத்திற்குச் சமீபமாக எடுத்த படங்கள் சிலவும் ஓர் 'ஆல்பத்தில்' இருந்தன. ஆனால், கமலாவதியினுடைய நிழற்படம் மட்டும் அவற்றுள் இல்லை.

எவரது கண்களிற்பட்டாலும் என்ற வெட்கத்தினாற்றான் அதனை எங்கேயாவது ஒளித்து வைத்திருக்கவேண்டுமென அவர் எண்ணினார். கொள்கையளவில் எதனையாவது ஒளிக்க வேண்டுமாயின் அதனை வைத்திருப்பது பகிரங்கமான

இடத்திலேதான், அதாவது இவ்விடத்தில் ஏதாவது ஒன்றை ஒளித்து வைக்கலாம் என்று யாரும் சந்தேகப்படாத இடமொன்றிலே வைப்பார். ஆனால், பகிரங்கமான இடமாக விருந்தபடியால் அநேகமாக மறந்து ஒளித்தபொருளைத் தேடிக்கண்டுபிடிக்க முடியாமற்போன சம்பவந்தான் நிகழ்ந்தது. அது மீண்டும் கிடைத்தாலும் தற்செயலாகத்தான் கிடைக்கும்.

வீரமந்திரி இரண்டு மூன்று நாட்களாக நிழற்படத்தை வைத்த இடம் எங்கே என்று யோசித்துப்பார்ப்பதில் இரவையும் பகலையும் கழித்தார். தான் பத்து வருடகாலமாக உபயோகித்த புத்தகறாக்கையின் பின்னாலே போட்டிருந்த பழைய கைப்பையை ஒரு நாள் படுக்கையில் சரிந்திருந்த அவர் சடுதியாகக் கண்டார். “ஏதோ விதத்தில் புகைப்படம் அதற்குள் இருக்கக்கூடுமா?” பழைய கைப்பையைக் கைநழுவவிட்டுப் புதிய பை உபயோகிக்க ஆரம்பித்த நாளில் அதிலுள்ள ஆவணங்களைத் தானே புதிய பையில் வைத்திருக்க வேண்டுமென அவர் நினைத்தார். ஆனால், கவனமாகப் பாதுகாக்கவும் மற்றவர்களுடைய கண்களிற் படாமல் வைத்திருக்கவும் நினைத்து ஏதாவது ஒரு பொருளை அங்கேயே வைத்திருந்தேனா? கறள்பிடித்த பூட்டை நுகைவாக்கிப் பையைக் கஷ்டப்பட்டுத் திறந்தார். அதற்குள் ஓரளவு பெரிய சதுரமான காகித உறை இருந்தது. உறை பொன்மெழுகுகொண்டு முத்திரை பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. அவர் முத்திரையை உடைத்துக் காகித உறையைத் திறந்து பார்த்தபோது எண்ணெய்த் தாளாற் பலமுறை சுற்றப்பட்டு மிகவும் கவனமாகப் பேணப்பட்ட நிழற்படம் ஒன்று அவருக்குக்கிடைத்தது. அது கமலாவதியின் நிழற்படத்தைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை.

இன்றோ நேற்றோ எடுத்த நிழற்படம்போல அது மங்காது உண்மையான உருவம்போல இருந்தது. அப்படத்திலிருந்து

கமலாவதி பார்த்த பார்வை, அவள் தன்னை மன்மதன் என்று அழைத்த நேரத்தில் அவளுடைய கண்களிலிருந்த காருண்ய பார்வையாக இருந்தது. அவளைப்போன்ற அழகியைத்தான் இதுவரை காணவில்லையென்ற உணர்வு அவ்வேளையில் அவருடைய மனதில் உறுதியடைந்தது. நிழற்படம், இன்றோ, நேற்றோ எடுத்ததுபோலக் காணப்பட்டவாறு கமலாவதியைப் பற்றிய பழைய நினைவுகளும் இன்றோ நேற்றோ மிகவும் சமீபகாலத்தில் நடந்தவைபோல மனதிற் தோன்ற ஆரம்பித்தன.

ஆனால், வாக்குப்பண்ணியபடி கமலாவதியை நேரே சந்திக்க வாய்ப்பான நேரத்தைச் சுமித்திரன்மூலம் அறிந்துகொள்வதை நாளுக்குநாள் ஒத்திவைத்தார். அடிக்கடி நிழற்படத்தை எடுத்துப்பார்த்த அவர் கண்கள் ஊனும் உதிரமும் கொண்ட கமலாவதியைப் பார்க்கக் கூசியது ஏனென்பது அவருக்கே விளங்கவில்லை. அவளைச் சந்திப்பதிலுள்ள தடைகள் அவருடைய மனத்திற் குடிகொண்டன. அவர் வாழ்ந்த வீட்டை அவருடைய மூத்த சகோதரி பராமரித்து வந்தாள். அவளோ விவாகம் ஆகாதவள். இன்னும் விவாகமாகாத இருசகோதரிகள் இந்த வீட்டிலே வாழ்ந்தார்கள். அவர்களுள் ஒருவர் வீரமந்திரிக்கு மூத்தவள். அடுத்தவள் இளையவள். கமலாவதியை வீட்டுக்கு அழைத்தால் அவளைப்பற்றி எல்லாவற்றையும் சகோதரிக்குச் சொல்லவேண்டிவரும். அவளை முன்பே பழகிய ஒருத்தியாக அறிமுகஞ் செய்தால் சகோதரி வேறுவிதமாக நினைக்கமாட்டாளா? அப்படியான ஒருத்தியை வீட்டுக்கு அழைப்பது, அவளோடு விசேட தொடர்பு இருந்தபடியாலே அல்லவா? மேலும் அவளை அவளது கணவனோடு வரும்படியா அல்லது தனியே

வரும்படியா அழைப்பது? அவள் விவாகமான பெண்ணாக இருப்பதால் இருவரையும் வருமாறு அழைப்பதுதான் அவருடைய கடமை. ஆனால், அப்படியான சம்பிரதாய அழைப்பினால் என்ன பிரயோசனம்?... கமலாவதி தன்னோடு தனியாகவிருந்த பழைய சம்பவங்களை நினைவுக்குக் கொண்டுவர ஒரு சந்தர்ப்பத்தை ஆக்குவதற்கு எதிர்பார்ப்பவளாக இருக்கவேண்டும். அவ்வாறாயின் அவள் கடந்த காலத்தைப் பற்றிக் கழிவிரக்கப்பட்டு அந்தக் காலத்தில் தடைப்பட்ட சிநேகபாவத்தை இப்போதாவது. . . . வீரமந்திரிக்கு அதற்கு மேலும் சிந்திப்பதற்கு விருப்பம் இல்லாமற்போய்விட்டது. செய்ய வேண்டியது என்ன என்று அவராற் சிந்திக்க முடியவில்லை.

இருவாரங்களுக்குப் பிறகு வகுப்பு முடிந்தவுடனே சுமித்திரன் வீரமந்திரியின் மேசையின்முன் வந்துநின்றான். வீரமந்திரியும் சுமித்திரன் வந்திருப்பதைக் கண்டும் காணாதவர்போலத் தன்னுடைய புத்தகங்களையும் ஆவணங்களையும் அடுக்கிக்கொண்டு நேரத்தைப் போக்கிக் கடைசியிற் சுமித்திரனைப் பார்த்து விருப்பமில்லாத தொனியில் “ஏன்” என்று கேட்டார்.

“இன்று காலையில் திருமதி. ஜயநெத்தி கதம்பக் கச்சேரிக்கு வருவதாகச் சொன்னாள். நான் அவளுக்கு நுழைவுச் சீட்டுகள்கூடக் கொடுத்தேன்; அவள், ‘சேர்’ஐயும் பார்க்க ஆசையோடிருக்கிறாள்.”

வீரமந்திரி மீண்டும் கிலேசப்பட்டார். ‘எப்படியாவது அவளிலிருந்து விலகிக்கொள்ள முடியுமானால் நல்லது’ என நினைத்தார்.

இன்று கதம்பக் கச்சேரியா? எனக்குத் தெரியாதே!” சென்ற சில வாரங்களில் வீரமந்திரி கனவு கண்டமாதிரித்தான் தமது வேலையைச் செய்தார். வகுப்பிற்கு வந்த அவர் வழமைபோலப் பாடத்தைப் படிப்பித்துவிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினாரேயொழியச் சூழலில் நடைபெறுகிற ஒன்றைப் பற்றியும் கவனிக்கவில்லை.

“சேர் கட்டாயமாக வருவீர்களா?”

“இன்று நான் வரமுடியுமோ என்று தெரியவில்லை. . . . . எனக்கு அப்படியான ஓர் எண்ணமும் இருக்கவில்லை. . . . . இன்று மாலையில் வேறு ஏதாவது இருக்கிறதோவென்றும் தெரியவில்லை.”

சிலவேளை தந்திரமாகவும் சிலவேளை முட்டாள் தனமாகவும் காணப்படும் சுமித்திரனின் குறும்பு மீண்டும் அவனுடைய முகத்திற் தோன்றுவதைப் பார்த்த வீரமந்திரியின் உள்ளத்திற் சலனம் ஏற்பட்டது. “தான் கமலாவதியைத் தட்டிக் கழிக்க முயற்சி செய்வதாகச் சுமித்திரன் சந்தேகப்படுகிறானா? அப்படியானால் தனக்கும் அவளுக்குமிடையிற் கடந்த காலத்தில் ஏதோ அந்தரங்கமான தொடர்பு இருந்திருக்க வேண்டுமென்று அவன் ஒரு முடிவுக்கு வருவது நிச்சயம். “கதம்பக் கச்சேரிக்குப் போகாமல் விடுவதற்கு நம்பத்தக்க ஒரு சாட்டைச் சொல்லுவது கடினம். ஏனென்றால் சாதாரணமாகவே தான் வித்தியாலயத்தில் வெளிக்கரும விடயங்களிற் கலந்து கொள்பவரென்பது சுமித்திரனுக்குத் தெரியும்.

“நல்லது. நான் வரத் தெண்டிக்கிறேன்’.

இதனால் சுமித்திரன் திருப்தியடைவானென வீரமந்திரி நினைத்தாலும் அது அப்படி நிகழவில்லை. சுமித்திரன் அசையாமல் இருந்த இடத்திலேயே இருந்தான்.

“ஐயோ, சேர், இன்றைக்குமட்டும் வராமல் இருக்கவேண்டாம்” சிசிற, புதிய காட்சியொன்றைப் பயிற்றியிருக்கிறான். ‘சேர்’ உடைய அபிப்பிராயங்களை அறிவதற்கு ஆவலோடு இருக்கிறான்.

வீரமந்திரிக்குக் கோபம் வந்தது.

“நல்லது; நல்லது; வரத்தெண்டிக்கிறேன். என்று நான் சொன்னேனே! அதற்கு மேல் ஏதாவதையும் நான் சொல்வது எப்படி?” என்று சொல்லி, புத்தகங்களை எடுத்துக்கொண்டு அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றார்.

அவர் தன்னுடைய வீட்டுக்குப்போய்க் குளித்துவிட்டுக் கதம்பக் கச்சேரிக்குப் போக ஆயத்தஞ் செய்தார். அன்று அவர் விசேட தினங்களுக்கென்றே வேறாக வைத்திருந்த ‘புஷ்சேட்டையும், சாம்பல் நிற ‘பிளானல்’ காற்சட்டையையும் அணிந்தார். பொன்னிற மென்று சொல்லத்தக்க அந்த ‘புஷ்சேட்டை’ அவர் அணிந்த எல்லாத் தருணங்களிலும் பலருடைய பாராட்டுக்குப் பாத்திரமாயிருந்தாரெனச் சொல்லவேண்டும். காற்சட்டையின் சாம்பல் நிறமும் ‘புஷ்சேட்டின்’ நிறமும் ஒன்றுக்கொன்று பொருத்தமாகப் பொலிவைக் கொடுத்தன.

அவர் ஆயத்தஞ்செய்து கண்ணாடி மேசையின் முன்னின்று கண்ணாடியில் விழுந்த தனது பிரதிபிம்பத்தை ஆசையோடு பார்த்தார். அவர் சீப்பில் ‘கிறீம்’ கொஞ்சத்தைத் தடவித் தலையை வாரிவிட்டார். தலையில் ஒரு நரையிர் தன்னும் கண்ணிற்படவில்லை. அவர் கறுப்புநிற மை பூசித் தன்னுடைய தலையிரைக் கறுப்பாக வைத்திருக்கிறாரெனச் சிலர் சொன்னாலும் உண்மையென்னவென்றால் அது அவருக்குப் பரம்பரையாக வந்த அழகு. அவருடைய சரியான

வயது என்னவென்று யாருக்கும் தெரியாது. அதை அவர் யாருக்கும் சொல்லவும் இல்லை. முப்பத்தைந்து முப்பத்தாறு ஆக இருக்கலாமென்பது சிலரது அபிப்பிராயம். ஆனால், மற்றவர்களுடைய இத்தகைய பிரத்தியேக விடயங்களைப்பற்றி மிக்க ஆவலோடு ஆராய்ச்சி செய்பவர்கள் அறிந்துகொண்ட புள்ளிவிவரப்படி அவருக்கு ஆகக்குறைந்தது ஐம்பது வயதாவது இருக்கவேண்டும் என்பதாகும்.

அரைமணித்தியாலத்துக்கு முன் பள்ளிக்கூட மண்டபத்திற்குச் சென்ற வீரமந்திரி நேராக மேடையின் பிற்பகுதிக்குச் சென்றார். கதம்பக் கச்சேரிக்காகச் சிலர் வேஷம் போட்டுக்கொண்டிருந்தனர். அவர் கடைசినேர ஒத்திகை செய்துகொண்டிருந்த மாணவ மாணவிகளுக்கு வணக்கஞ் செய்துவிட்டு மேடையின் ஒரு பக்கத்தில் ஏறினார். அங்கும் இங்கும் கிழிந்து, ஓட்டைகள் பல நிறைந்து நெருப்பிற் போட்டாலும் எரியாதளவிற்கு அழுக்குப் படிந்திருந்த பழைய திரை மேடையை மறைத்திருந்தது. அவர் திரைக்கு அருகே சென்று ஓட்டையொன்றின் வழியாக மண்டபத்தைப் பார்த்தார். மக்கள் அமைதியாக மண்டபத்துக்குள் நுழைந்து அங்கேயுள்ள ஆசனங்களில் அமர்ந்தார்கள். அவர்களுள் பலர் மாணவ மாணவிகளுடைய பெற்றோர்கள் என்பதை அவர் தெரிந்து கொண்டார்; மற்றவர்கள் ஊரவர்கள்.

வீரமந்திரி மன அமைதியில்லாத நிலையில் மேடையின் மேல் அங்கும் இங்கும் உலாவ ஆரம்பித்தார். திரையில் ஒரு பக்கத்திலுள்ள ஓட்டை ஒன்றின் வழியாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவர் அதற்குப் பின் மேடையின் மற்றப்பக்கத்திற்குப் போய், வேறோரு ஓட்டை வழியாகக் கழுத்தை நீட்டிப்பார்த்தார். இப்படிக்கணத்துக்குக் கணம் நிலையை மாற்றி மாற்றி இருந்த

அவர் ஒரு ஓட்டைக்கு அருகேபோய் அதிலே கண்களையொட்டியவாறு கனநேரம் நின்றுகொண்டுநின்றார். மண்டபத்தைச் சுற்றி அரைச் சுவர்கள் நின்றமையால் இரசிகர்கள் வெளியிலிருந்து வருவதைக்கூடத் திரையோட்டை வழியாகக் காணமுடிந்தது. இம்முறை, வெளியிலிருந்து மண்டபத்திற்கு வருகிற சுமித்திரனின் உருவம் கண்ணிற்பட்டபடியால் அவர் கனநேரம் ஒரே ஓட்டையிற் கண்ணை ஓட்டவைத்துக் கொண்டிருந்தார். சுமித்திரனுடன் வந்த பெண்ணைப் பார்த்த அவருடைய மனம் ஒரு கணம் துள்ளி மேலெழுந்து சந்திரனைக் கண்ட வெண்டாமரைபோல மலர்ந்தது.

பல வருடங்களாக மனக் கண்ணினால் மட்டும் தரிசித்த கமலாவதி இப்பொழுது ஊனக்கண்களுக்கே இரையாகிவிட்டாள். இன்றும் அவள் அன்றிருந்தவாறு அழகுராணிதான். அவளுடைய உடம்பின் சோபை சிறிதும் குறையாமலிருந்தமையையிட்டு அவர் ஆச்சரியப்பட்டார். ஆனால், தேவகன்னியைப் போன்ற அவளது அழகுச் செல்வம் எவ்வாறு நரைதிரைக்கும் மரணத்திற்கும் இரையாகும்?

அந்த அழகு சாகா வரம்பெற்ற பொருளென அவர் எப்பொழுதும் நினைத்தார். மாற்றுக் குறையாத பொன்னின் நிறம் என்று வில்ஹம்மினால் வர்ணிக்கப்பட்ட அவளது மேனி நிறம் அன்றுபோல் இன்றும் எதுவித மாற்றமுமின்றி இருந்தது. அன்றுபோல் இன்றும் அவளுடைய நீண்ட கருங்கூந்தல் தனியாகப் பின்னித் தொங்கவிடப்பட்டால் பாரம் தாங்க முடியாதெனக் கருதிப் பல பின்னல்களாகத் தோள்மேல் கிடந்தது.

வீரமந்திரியின் மனம் திடீரென்று துயரத்தினால் மூடிக்கொண்டது. அவள் தன்னை மன்மதன் என்று வர்ணித்தபோதிலும் அவளுடைய உட்கருத்தை அவர் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. வீரமந்திரி அவளுடைய

குறிப்பின்படி செயற்பட்டிருந்தால் அவருடைய வாழ்க்கை எவ்வளவுதூரம் மாறியிருக்கவேண்டும்?

கமலாவதிக்குப் பின்னால் நடுவயதுள்ள வாட்ட சாட்டமான பெண்ணும் இடைக்கிடை தலையில் நரை விழுந்த உயரமான பருத்த ஆணும் இருந்தார்கள். அவர்கள் நாலு பேர்களும் மண்டபத்திலே புகுந்து மூன்றாம் வரிசையில் அடுத்தடுத்திருந்த நாலு ஆசனங்களில் அமர்ந்தார்கள்.

வீரமந்திரி மேடையின் ஒரு பக்கத்தால் மண்டபத்திற்குட் புகுந்து தனது ஆசனத்தில் அமர்ந்தபோது மண்டப விளக்குகள் அனைத்தும் அணைக்கப்பட்டன. அவருக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த ஆசனம் முதல் வரிசையிலே இருந்தது. ஆனால், அவர் கதம்பக் கச்சேரி முடியும்வரை ஒருமுறையாவது பின்வரிசையிலுள்ள விருந்தாளிகளைத் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை.

கதம்பக் கச்சேரியின் முடிவில் சுமித்திரனும் அவனுடனிருந்த மூன்று பேர்களும் வீரமந்திரியிடம் வந்தார்கள்.

“ஹலோ வீரே, உங்களிற் கொஞ்சமேனும் மாற்றமில்லை” என்று கூறும் ஒரு பெண் குரல், அவருடைய காதில் விழுந்தது. உடனும் அறிந்துகொள்ள முடியாத குரல் யாருடையதென்று அவதானித்த அவருக்குச் சுமித்திரனின் பின்னால் வந்துகொண்டிருந்த நடுவயதுப் பெண்ணின் குரலாக இருக்கவேண்டுமென வீரமந்திரி உணர்ந்தார். அவர் அவளுடைய முகத்தை ஆராய்ந்து பார்த்தார். ஒருகால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அசைகிற நீர்ச்சுனையிற் பிரதிவிம்பமாகக் காணப்படும் சந்திரனின் நிழல்போன்ற கமலாவதியின் முகத்தைப் போன்றிருந்தது. இன்னொருகால், அப்பிரதிவிம்பம் மாறி, திரைகள் விழுந்து காணப்பட்டது.

ஒருகணம் அந்த முகத்தின் இரகசியத்தை விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

“வீரே! இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் நீங்கள் படிப்பிக்கின்றீர்களெனத் தெரிந்துகொண்டு உங்களைச் சந்திக்க எவ்வளவோ ஆசையுடன் இருந்தேன். நாங்களும் இப்பகுதிக்கு அண்மையிற்றான் வாழ்ந்தோம். அதாவது கிட்டத்தட்ட ஒரு வருடத்திற்கு முன்பு, ‘இவர் எனது கணவன்’ என்று அவள் சுட்டிக்காட்டியவர் அவளோடிருந்த வயது முதிர்ந்த ஆண்பிள்ளை. “இவர்தான் திரு. வீரமந்திரி.... எம்மோடு இருந்தவர் என்று நான் சொன்னேனே...”

அவள் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே போனாள். அவள் சொன்ன வார்த்தைகள் அவருக்கு அங்கும் இங்குமாகக் கேட்டதேயொழியத் தொடர்பாக விளங்கவில்லை. பல்கலைக்கழகத்திலே ஒரு கெட்டிக்கார மாணவராகிய அவர் தனக்குப் பாடஞ்சொல்லிக் கொடுத்த சம்பவத்தையும் கணவனிடம் விபரிப்பது இங்கொன்று அங்கொன்றாக அவருடைய காதுகளில் விழுந்தன. அவருடைய கவனம் முழுவதும் அவளுடைய முகத்தில் விழுந்தது. காலமென்ற தூரிகையினால் முகத்திற் புதிதாக வரையப்பட்ட ரேகைகளும் மாற்றமடைந்த வண்ணத்தையும் கண்டார். அவளுடைய இரண்டு செவிகளிடையிற் சில நரைமயிர்கள் காணப்பட்டன. கண்ணின் மணிகளுக்குப் பின்னால் கரிய நிறம் மெலிதாகப் பூசப்பட்டிருந்தது.

முன்பு கண்ட கமலாவதியின் பக்கமாக அவருடைய தலை தானாகத் திரும்பியது.

“அவள்தான் எனது மூத்த மகள்”

“நிசமாகவா? இவ்வளவு பெரிய மகளும் இருக்கிறாளா?”

“ஏன்? இப்போ எவ்வளவு காலம் என்று நினைக்கிறாய்?”

“சுமார் பத்து, பதினைந்து வருஷங்கள்’.

கமலாவதி சிரித்தாள். அவள் சிரித்தபோது முன்பு முத்துப் போலிருந்த அழகான பல்வரிசைகள் கொஞ்சம் ஒளி நிறம் மங்கியிருப்பதை அவர் கண்டார்.

“பத்துப் பதினைந்தா?” அவருடைய விழிகள் ஆச்சரியத்தினால் விரிந்தன. ஆகக் குறைந்தது. . . .”

“ஆமாம். அதற்கு மேலாக இருக்கலாம். காலம் கடந்த விதம் அற்புதம்” என்று அவர் அவளுடைய பேச்சுக்கிடையே குறுக்கிட்டுச் சொன்னார்.

அவர், கமலாவதியினுடைய கணவனைப் பார்த்தார். அவனோ வெனின் பல்கலைக்கழகத்தில் அவளுடைய கூட்டத்தில் எப்பொழுதும் காணப்பட்ட ஒரு வாலிபன் அல்லன். தலையில் நரைமயிர் நிறைந்து, வயிறு, தொந்தி விழுந்த அவன் தன்னிலும் பார்க்க வயது கூடியவன் என்று அவர் நினைத்தார். ஆனால், அவனும் தன்னோடு ஒத்த வயதுடையவனாக இருக்கவேண்டுமென்று அக்கணத்திலே மனத்துட் தோன்றிய உள்ளெண்ணம் கூறியது, அந்த எண்ணத்தை அடக்கிக் கொண்டார்.

கமலாவதியுடனும், அவளது கணவன், மகள் ஆகியோருடனும் கனநேரம் பேசிக்கொண்டிருப்பதில் வீரமந்திரி அவ்வளவு விருப்பம் காட்டவில்லை. அவர் அங்குத் தங்கியிருப்பதுகூட இக்கட்டான நிலையாகத் தோன்றியது. அவர்களோடு எதைப் பேசலாம்? எதிர்காலத்தில் கமலாவதியையோ, புருஷனையோ, மகளையோ

சந்திக்காமலிருந்தால் நல்லது என அவர் நினைத்தார். இரண்டு மூன்று நிமிடங்கள் நாலு பேர்களும் ஒவ்வொருவருடைய முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்களேயொழிய ஒன்றும் பேசவில்லை. சுமித்திரனுடைய முகத்தில் அவனுக்கே பழக்கமான சிரிப்பு மலர்ந்திருக்கிறதென வீரமந்திரி நினைத்தார். ஆனால், அவர் தன்னுடைய மாணவனைப் பார்க்கவில்லை.

“கொஞ்சமேனும் கரைச்சல் இல்லாத ஒரு நாளிற் சந்திக்க வேண்டும்; பழைய சம்பவங்களைப் பற்றியும் பேச வேண்டும்” என்று முடிந்தளவு மலர்ந்த சிரிப்புடன் வீரமந்திரி கூறினார்.

“ஆம். இப்போ நாங்களும் போக இருட்டாகிவிட்டது. வீரே! ஒருநாளைக்கு விருந்து சாப்பிடவும் வாருங்கள். நேரமும் வசதியும் உள்ள நாளைச் சுமித்திரன் மூலம் சொல்லி அனுப்புங்கள். உங்களுக்கு வசதியான நாள் எதுவென்று எங்களுக்குத் தெரியாதுதானே” என்று கூறிய கமலாவதியும் கணவனும் வீரமந்திரிக்கு வணக்கம் கூறிவிட்டுப் போகப் புறப்பட்டார்கள். கமலாவதியின் மகள் தலையைச் சரித்து வணக்கம் செலுத்தியது கடைக்கண்ணிற்பட்டபோதும் அவளை நேரே பார்க்க விரும்பவில்லை. அவர் மீண்டும் எண்ணச் சங்கிலியில் அகப்பட்டு ஓர் இலட்சியமின்றி மிகத்தூரத்தில் எதையோ பார்த்தவண்ணம் இருந்த இடத்திலேயே அமர்ந்திருந்தார்.

ஒரு நொடிப்பொழுதில் சுமித்திரனின் குரல் அவருடைய எண்ணங்களைச் சிதறடித்துக்கொண்டு மெலெழுந்தது.

“நான் அவளைக் கலியாணஞ் செய்துகொள்ள உறுதியளித்துவிட்டேன்” என்று அவன் சொன்னான்.

சுமித்திரன் தனது அருகில் அமர்ந்திருந்த விடயம் வீரமந்திரிக்கு அப்போதுதான் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

“ஆ... மிகவும் நல்லது. . . . மிகவும் நல்லது. வடிவான பெண்பிள்ளை. . . . அந்தக்காலத்தில் அம்மாவும் அவளைப்போலத்தான், இருவரும் ஒரே அச்சு” அவருக்குச் சுமித்திரனிடத்தில் எழுந்த வெறுப்பும் தனக்கேற்பட்ட மானயினமும் படிப்படியாகக் குறைந்து போயின. தன்னுடைய மாணவன் தன்னிலும் பார்க்க வயதில் எவ்வளவு குறைந்தவனாக இருக்கலாமென்று அவனைக் கூர்ந்து பார்த்த வீரமந்திரி கணக்குப் போட்டார். அப்படியிருந்தாலும் கணக்குப் பார்த்து அந்த விடயத்தை நிச்சயமாக அறிந்துகொள்வதற்கு விரும்பாதவர்போல அக்கருத்தைத் தன் மனதிலிருந்து அகற்றினார். அன்று மாலையிலே தன்னுடைய பிரதிவிம்பத்தைக் கண்ணாடியிற் பார்த்த அவர், தோற்றத்திலெனில் தங்களிடையே அவ்வளவு தூரம் வித்தியாசம் இருக்கமுடியாதெனத் தீர்மானித்தார்.

—(1969)

குணசேன விதான

இவர் பத்து வருடகாலம் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய பின் அரசியலில் ஈடுபட்டார். இவர் சிறுவனாகப் பாடசாலைக்குச் செல்லுங்காலத்திலேயே சிறுகதைகள் எழுதிப் புகழ்பெற்றவர்.

இவர் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மத்தியகுழு-அங்கத்தவர். மக்கள் எழுத்தாளர் முன்னணியின் பொதுச் செயலாளர். தேசிய ஐக்கியத்தின் முக்கியத்துவத்தைச் சித்திரிக்கும் பலகதைகள் எழுதியுள்ளார்.

இவர் சிறந்த சிறுகதை ஆசிரியர்; நாவலாசிரியர்; விமர்சகர்.

‘தெனோ தாஹக் அதற ஹிந்தகென, (ஆயிரம் பேருக்கு மத்தியில் இருந்து கொண்டு) என்பது இவரது கவிதை நூல்.

‘விராக வேகய’ (விரக வேகம்) ‘துப்பதுன் நத்திலோகயே ஹற்றி’ (வறியோர் இல்லாத உலகத்தின் தோற்றம்) ‘லமாகவி விசாறய’ (குழந்தைக் கவிதைகள் விமர்சனம்) ஆகிய விமர்சனநூல்களை எழுதியுள்ளார்.

‘பமா நொவீ வஹாப்பங் வஹிவலாவே’ (முகிலே தாமதமின்றிப் பெய்) என்ற இவரது நாவல் ருஷிய மொழியிலே பெயர்க்கப்பட்டது.

இவரது சிறுகதைத் தொகுப்பாகிய ‘ஐயாவகே கெனக் (அண்ணனைப் போல ஒருத்தன்) என்ற நூலுக்கு 1971-ல் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்துள்ளது.

அந்நூலிலிருந்து இக்கதை தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

துயர ஏணிகள்

“சோ மாவைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த என்னை ஒரு புதுவிதப் பயம் பற்றிக்கொண்டது. பெற்றோர்களின் பலமான எதிர்ப்புக்கிடையில் எங்கள் விவாகம் நடந்தேறியது. அப்போது எனக்கு மிகவும் விரைவில் ஒரு தொழில் கிடைக்குமென்ற அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை இருந்தது.

சோமாவிற்குக் கிடைக்கும் சொற்ப சம்பளத்தில் வீட்டு வாடகையைக் கொடுத்து, பின் எஞ்சும் பணத்தைக்கொண்டு ஒரு வார காலத்தை அரைகுறையாகத் தள்ளிக் கொள்ளலாம். வேலைத்தலத்தில் அவளுக்குக் கடனாகக் கிடைத்த முந்நூறு ரூபாவைக்கொண்டு கடந்த எட்டு மாதங்களைக் கழிக்கக் கூடியதாகவிருந்தது. கலியாணம் செய்த நாளில் சிங்கள சினிமாப் படம் பார்க்கப்போன நாங்கள் ‘பீக்கிங்’ ஹோட்டலில், மத்தியானச் சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டோம். நான் முந்நூறு ரூபாவை தங்கப்பவுன்போலப் பாதுகாத்துக் கடந்த எட்டு மாதங்களைத் தள்ளினாலும் சோமா எனக்கு விரைவில் கிடைக்கவிருக்கும் ஒரு தொழிலைப்பற்றிக் கனவு கண்டு கொண்டிருந்தாள்.

அவள் கடுந்தூக்கத்தில் ஆழ்ந்த பின்னர் திடீரென எழுந்திருக்கும் நான் எதிர்காலம் பற்றி எண்ணும்போது மிகவும் பயத்துக்குள்ளாவேன். காலையில் தும்பு ஆலையில் வேலை செய்யச்செல்லும் அவள் மாலையில் வீட்டுக்குத் திரும்பி வருவாள். இவைகளையிட்டு ஒருவிதப் பயமும் தனக்கு இல்லை என்பதை உணர்த்துவதற்கு அவள் முயற்சி செய்வாள். ஆனால், இன்னும் ஓரிரு கிழமைகளில் எங்கள் வீட்டுக்குடிசனத்தொகை கூடலாம். டாக்டர் விஜேநாயகா குறிப்பிட்ட நாள் திசெம்பர் இருபதாந் திகதி. நான் விரல்களை மடித்து மாதங்களைக் கணக்குப் பார்க்கிறேன்.

குழந்தை கருத்தரித்த அறிகுறிகள் தென்பட்ட கணத்திலிருந்து சோமா எவ்வளவு மகிழ்ச்சியடைந்தாள்? எனக்கு இன்னும் ஒரு தொழிலும் கிடைக்கவில்லை. சோமாவிற்குக் கிடைக்கும் சொற்ப சம்பளத்தைக்கொண்டு குடும்பம் முழுவதும் வயிறு வளர்ப்பது முடியாத காரியம். நான்மிகவும் குழப்பமடைந்தேன். இன்னும் இரண்டு கிழமை அளவில் வீட்டில் நடைபெறப் போகிற மாற்றத்தை நான் எவ்வாறு சமாளிக்கப்போகிறேன்?

சுவரில் மாட்டியிருந்த முளைகளிலே தொங்கிக் கொண்டிருந்த எனது இரண்டு பழம் சட்டைகளிலிருந்து வந்துகொண்டிருந்த வியர்வை நாற்றத்தால் முழு அறையும் அசுத்தம் அடைந்திருந்தது. என்னிடம் மூன்று சட்டைகளும் இரண்டு காக்கிக் காற்சட்டைகள் மட்டுமே இருந்தன. பப்பிளின் சட்டை இழைபோட முடியாத அளவிற்கு நைந்து போயிருந்தது. சோமா இம்முறை சம்பளத்தில் ஒரு புதிய சட்டையை வாங்க எண்ணினாலும் நான் அதற்கு எப்படி அனுமதியளிப்பது? அவளிடம் மூன்று சேலைகளும் ஒரு 'கவுஸ்கோட்' மட்டுமே உண்டு. இரண்டு உள்பாவாடைகளில் ஒன்று சில இடங்களில் கிழிந்திருந்தாலும் அவள் அதை வீட்டுக்கு அணிந்தாள்.

மாலையில் வீட்டுக்கு வருகிற அவள் என்னுடைய கிழிந்த சட்டையை வெட்டி சில சிறிய உடுப்புகள் தைப்பதை நான் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கிறேன்.

“இப்போதைக்கு மூன்று நாலு உடைகள் இருந்தாற்போதும்; கடவுள் துணையால் உங்களுக்கு ஒரு தொழில் கிடைத்தால் நாங்கள் இவ்வளவுதூரம் கஷ்டப்படவேண்டிவராது.

“சோமா! இன்றும் தபாற் தந்தோருக்குப் போனேன். ஆனால், வர்த்தமானியில் நாங்கள் விண்ணப்பிக்கத்தக்க காலி இடம் இல்லை.”

“கடற்றொழில் கூட்டுத்தாபனத்தில் வேலைக்குப் புதிதாக கிளாக்க்மாரை எடுக்கிறார்களாம். நீங்கள் ஞாபகமாகத் தவறாமல் வர்த்தமானியைப் பாருங்கள். உங்களுக்கு இருக்கிற தகுதிகள் நன்றாகப் போதும். மொழி, கணிதம், ஆங்கிலம் ஆகியவற்றில் திறமைச்சித்தி அடைந்தவர்கள் மிகவும் குறைவு.

சோமா நினைக்கிற அளவு இலேசாக ஒரு தொழில் கிடைத்துவிடுமா? எனக்கு ஒரு பாராளுமன்ற உறுப்பினரையும் தெரியாது. எங்கள் பாராளுமன்ற உறுப்பினரைக்கொண்டு உத்தியோகம் எடுக்க வேண்டுமானால் ‘பொடிறாளஹாமி’யின் கடிதம் பெற்றுக்கொண்டு போகவேண்டும். எங்கள் குடும்பத்தில் எவருக்கேனும் நன்மைவருவதை ‘பொடிறாளஹாமி’ விரும்பமாட்டார்.

“சோமாவுக்குக் கிடைக்கப்போவது ஒரு பெண்பிள்ளை” என்று அடுத்தவீட்டு அம்மாள் சொன்னாள். ஏழு எட்டுப் பிள்ளைகளைப் பெற்று அனுபவமுள்ள அவள் சோமாவின் நிலையைப்பற்றிச் சந்தேகத்தோடுதான் பேச ஆரம்பித்தாள். சோமாவின் தோற்றத்தின்படி இரட்டைக் குழந்தைகளைப் பெறவும்கூடும். டாக்டர் கஜநாயகாவிற்கு இருபத்தைந்து ரூபா கொடுத்துக் காட்டிப்பார்த்தால் நல்லது அல்லவா?

“சோமா வந்தவுடன் கதைத்துப் பார்க்கவேணும்” என்று கூறிவிட்டு நான் வீட்டுக்கு வந்து சாக்குக்கட்டிலில் சாய்ந்தேன். சோமாவுக்கு இரட்டைக் குழந்தைகள்! டாக்டர் கஜநாயகாவுக்குக் கொடுக்கிறதுக்குப் பணம் எங்கே? இரட்டைக் குழந்தைகள் என்றால் நாங்கள் குடிமுழுக் வேண்டியதுதான்!

சோமாவின் முன்னுக்குத் தள்ளிக்கொண்டு நிற்கிற வயிற்றைப் பார்த்தவர்கள் இரட்டைக் குழந்தைகளெனச் சந்தேகிப்பது சர்வசாதாரணமென்று நான் நினைக்கிறேன். கையில் ஒரு சதமுமில்லாத நான் எதிர்காலத்திற் சுமத்தப்படுகின்ற பொறுப்பைச் சுமப்பது எப்படி? அம்மா அப்பாமாருக்கு நாங்கள் படுகிற துன்பம் தெரியவில்லையா? நான் இன்னும் ஒரு தொழிலும் இல்லாமல் சோமா உழைத்துப் போடுகின்ற இரண்டு துட்டுக் காசில் சீவிப்பது அம்மா ஆட்களுக்குத் தெரியும். பிள்ளைப்பாசம் என்று ஏதாவது இருந்தால் அவர்களின் இரத்தம் ஏன் கொதிக்கவில்லை?

எங்கள் இருவருடைய பெற்றோர்களும் வீடு வீடாகப் போய் ஒரு பகுதியாரை இன்னொரு பகுதியார் ஏசுவதை மட்டுமே செய்கிறார்கள். இருபகுதியாரும் எங்களைப் பழிவாங்கித் திருப்தியடைய நினைக்கும் கொடூர மனப்பான்மையோடு இருக்கிறார்கள். “இதிலும் பார்க்க எங்களைக் கொன்று தின்றாலும் நல்லது” நான் பெற்றோர்களைச் சபித்தவாறே வயல்வெளிக்கு அப்பாலே தெரிகின்ற பெற்றோர்களின் பெரிய வீட்டைக் கண்களால் எரிக்க முயல்கின்றேன்.

இன்று நாளை-நாளை நின்று-அப்படியில்லாவிட்டால் வருகின்ற கிழமையில் நான் பல பொறுப்புகளுக்கு ஒரு தீர்வு கண்டாக வேண்டும்.

சோமா.

குழந்தைகள் (இரட்டை)

பால்மா.

மருந்து.

உடை.

வீட்டுவாடகை.

புதிதாக வெள்ளையடித்து வெள்ளை வெளேரெனப் பிரகாசிக்கின்ற பெற்றோருடைய பெரிய வீட்டிற்கு ஓடிப்போய், அம்மாவின் பெட்டகத்தை உடைத்துப் பொன், வெள்ளி, பணம் ஆகியவற்றைக் களவாடிக்கொண்டுவர நினைக்கிறேன். ஆனால், அத்தகைய வேலைக்குச் சோமாவின் அங்கீகாரம் கிடைக்கவில்லை.

சோமா இடுப்பில் கைகளை வைத்துக்கொண்டு மிகவும் வருத்தத்தோடு வருகிறாள். இரத்தம் போதாமையால் வெளிறிச் சோகை பாய்ந்திருந்த அவள், வேலை முடிந்து வீட்டிற்கு வந்தபின்பு சிறிது நேரம் கட்டிலில் சாய்ந்து அலுப்பைப் போக்குவாள். கூரை முகட்டில் கிடிகு ஓட்டைகளின் ஊடே தூரத்திலுள்ள ஆகாயத்தைப் பார்த்தவாறு அவளுடைய கண்கள் மேலே நோக்கும். நாளையைப் பற்றி எண்ணும்போது என்னுடைய இதயத்தில் தீப்பற்றி எரிகிற அக்கினிச் சுவாலை அப்பாவிதாகிய சோமாவினுடைய இதயத்தில் பரவியிருக்கலாம். என்னாலேதான் இவையெல்லாம் நடந்தன. என்னாலேதான் அவள் என்னை விவாகஞ் செய்யவேண்டுமென்று தூண்டப்பட்டாள்.

எங்களுடைய கடையில் பென்சில் வாங்குவதற்காக வகுப்புத் தோழிகள் சிலருடன் வந்தநாளில் நான் முதல் முறையாகச் சோமாவைப் பார்த்தேன். மகளிர் பாடசாலைக்குச்

செல்கிற பிள்ளைகளிடையே அவளைத் தேர்ந்தெடுத்த நான் எவ்வாறோ சோமாவுடன் பழகுவதற்கு ஒருவழி தேடிக்கொண்டிருந்தேன்.

மகளிர் பாடசாலை கடைசி மணியடித்ததும், நான் தகப்பனாருக்குத் தெரியாமல் வெளியே வருகிறேன். ஒரு பென்சில் அல்லது அப்பியாசக் கொப்பி, ஒரு கைலேஞ்சி, அல்லது ஒரு மைக்கூடு அல்லது வேறேதாவதை வாங்குவதற்காகப் பெண்பிள்ளைகள் கூட்டம் கூட்டமாக வருவது சகசம்.

சிறுமிகள் சிலருடன் வந்த சோமா எங்களுடைய கடைக்குள் நுழைந்தாள்.

“மொனிற்றஸ் அப்பியாசக் கொப்பிகள் இருக்குதா?”

“ஆம்”

அவள், என்னுடைய நடத்தையை அறிந்துகொண்டு நிலத்தைப் பார்த்தாள். அவளுடைய முகம் ரோசாப்பூப்போல மலர்ந்திருந்தது. நான், அவளுடைய விரல் நுனிகளிலே படத்தக்கதாக ஒருரூபாவின் மிகுதிக்காசைக் கொடுக்கிறேன். இவ்வாறு ஏற்பட்ட பழக்கம் சிறிது காலத்தில் மிகவும் நெருக்கமாக வளர்ந்தது. இதையறிந்த எனது தகப்பனார் கடுமையாகக் கோபங்கொண்டார்.

“நீ வீட்டுக்குப்போய் ஒரு வேலையைப் பாரடா, கடைப்பக்கம் கூடத் தலைகாட்டவேண்டாம்” தகப்பனார் இப்படியான கட்டளையைப் போட்டதைத் தவிர என்னை ஏசவில்லை. சோமா பாடசாலைக்குப் போவதை நிறுத்தியபின் நான் அவளைச் சந்திப்பதற்குச் சந்தர்ப்பத்தை ஆக்கினேன்.

நாங்கள் எதிர்பார்த்த வேகத்தில் எங்களது நெருக்கம் வளர்ச்சியடைகையில் அவள் தும்புஆலையில் வேலையாகி ஆறுமாதங்கள் கழியமுன் நாங்கள் விவாகஞ் செய்துகொண்டோம்.

அவளதும் எனதும் பெற்றோர்களின் எதிர்ப்புகளிடையே சோமா என்னுடைய பேச்சுக்குச் சம்மதித்தாள். ஒரு தொழிலு மற்ற என்னைப்போன்ற ஒருத்தனோடு சேர்ந்து அபாக்கியசாலியாகாமல் என்னைவிடப் பாக்கியசாலி ஒருவனை மணம் முடிக்கவிருந்தாள். நான் பெரிதும் சுயநிலையற்ற மனங் கொண்டவனானேன். நான் மனைவியைக்கொண்டு உழைப்பித்து உண்டு குடித்து உலகத்தில் பிச்சைக்கார உற்பத்தி செய்கிற அயோக்கியன்.

சோமாவின் தாயினுடைய தளர்ந்த குரங்கு முகம் என்னுடைய மனத்திலே தோன்றுகிறது. இப்போது கொஞ்சக் காலந்தொடக்கமாக வீட்டுக்குள் காலடிஎடுத்து வைக்கிற அவள் சோமாவிடம் குறைசொல்லிவிட்டுப் போகிறாள். அவள் எப்போதாவது என்னுடன் ஒரு வார்த்தை தன்னும் பேசியது கிடையாது.

“அம்மா இப்போதுதான் வந்தாவா” என்று சடுதியாக வீட்டுக்கு வருகிற யான் அவளிடம் கேட்கிறேன். தன்னுடைய அசுர முகத்தை இன்னும் அவலட்சணமாக்கிக்கொண்ட அவள் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு ஒன்றும் கேளாதவள்போல இருந்தாள்.

அம்மாவும் மகளும் பேசுகிற பேச்சுக்களுக்குக் கள்ளத்தனமாகக் காதைக் கொடுத்தவண்ணம் நான் விறாந்தையில் அமைதியான ஆகாயத்தைப் பார்த்தவண்ணம் இருக்கிறேன். இடைக்கிடை அம்மா சொல்கிற சொட்டை

வார்த்தைகள் சுவரையும் துளைத்துக்கொண்டுவந்து என்னுடைய உள்ளத்தையும் துளைக்கின்றன.

“நீ உன் இச்சைப்படிபோன ஒருத்திதானே! அதற்கு நஷ்டாடு கட்டித் தொலைக்கவேணும்.....”

சோமா அழுகையை நிறுத்திவிட்டு விறாந்தைக்கு வந்தாள். இன்னும் அமைதியான ஆகாயத்தைப் பார்த்தவண்ணம் சிந்தனையில் மூழ்கியவாறே இருக்கிற எனக்குப் பக்கத்தில் வந்த அவள், வாங்கின்மேல் உட்கார்ந்திருந்து இளைக்கக் தொடங்கினாள்.

“பெண்களை விட்டு உழைப்பித்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிற பேய்கள்”.

நான் கதிரையிலிருந்து எழுந்து முற்றத்தில் இறங்குகிறேன். நான் என்ன செய்யவேண்டும் என்று எனது மனதில் ஒரு முடிவும் இல்லாமையால் பித்துப்பிடித்தவனாகிறேன். மாதுளம் செடிப்பக்கம் சென்ற நான் அதன் இலைகள் சிலவற்றைப் பறித்துக் கசக்குகிறேன். அம்மாவினுடைய வசைப் புராணத்தால் கோபமடைந்த சோமா இரண்டொரு அடிவைத்து வீட்டுள் நுழைந்தாள்.

“உந்த முதியான்சேயிடம் ஒரு தொழிலைப் பார்க்கச் சொல்லு. இப்படியிருப்பது எங்களுக்கு அவமானம்! உனக்கு இடி விழ வேணும்....”

“அம்மா அவற்றை நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன். உலகத்தில் பிச்சைக்காரரை உற்பத்தியாக்கினாலும் உங்களிடம் பிச்சைக்கு அவர்களை அனுப்பமாட்டேன்”.

“வீட்டுக்குள் நுழைந்தால் எங்களைச் சபிப்பது ஒன்றுதான் வேலை. நீ சாக ஆயத்தப்படுத்தவேண்டாம். அவர் இன்றோ நாளையோ ஒரு தொழிலுக்குப் போவார்”.

சோமா விக்கி அழுதிருக்க வேண்டும். அவளுடைய அழகையுடன் கோப்பையில் கரண்டியால் தேநீர் கலக்கும் சத்தம் கேட்கிறது.

“எனக்கு உன்ரை இழவுத் தேத்தண்ணி வேண்டாம்”.

விறாந்தைக்கு வந்த அம்மா கம்பாயத்தை வரிந்து கட்டிக் கொண்டாள். காறித் துப்பிவிட்டு அவள் முற்றத்தில் இறங்கி, கடப்பையும் கடந்து சென்றாள்.

“நாளை நாளைநின்று குட்டிப் போட்டால், அரசாங்கத்திடம் பிச்சைக்காரச் சம்பளமாவது கேட்கச் சொல்லி மனிசனிடம் சொல்லு” அம்மாவினுடைய குரல் திருமதி சில்வாவின் வீட்டிலும் பரவி எங்களுக்கு எதிரானவசை சுற்றாடலிலும் பரவுகிறது.

பிச்சைக்காரரைப் பெருக்கவா நான் சோமாவை விவாகம் செய்தேன். சிரேஷ்ட தராதரப் பரீட்சையில் சிறப்பாகச் சித்தியடைந்த நான் குடும்பத்தில் மிகவும் உயர்ந்த ஒரு தொழிலைத் தேடிக் கொள்ளாமென்று நினைத்தேன்.

“உயர் உத்தியோகம் பார்ப்பதற்கு மேலுக்குப் படிக்க வேணும். திறமைச் சித்தியுடன் சிரேஷ்ட தராதரப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தவர்களுக்குக் கொடுக்கிற உத்தியோகங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால், அவற்றிற்கு நான் தேர்ந்து எடுக்கப்படவில்லை. என்னுடைய சான்றிதழிலுள்ள ஆறு பாடங்களிலே திறமைச்சித்தி பெற்றிருந்தாலும் எனக்குப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களைத் தெரியாது. இலஞ்சம் கொடுக்கத்தக்க அவ்வளவுபணமும் என்னிடம் இல்லை.”

“எல்லாரிடமும் வசை கேட்டுக்கொண்டு இந்த வாழ்க்கையை மேலும் இப்படியே செலுத்தமுடியுமா?”

“அவன் ஆச்சரியமான ஒரு ஆண்பிள்ளை. ஆண்மைக்கு இழுக்கு வரச்செய்கின்ற நிலையில் அவளை வேலைக்கு அனுப்பி அவள் உழைப்பில் உண்டு குடித்து வீட்டில் உட்கார்ந்திருக்கிற ஒரு மாபாவி.

சோமாவினுடைய தாய் ஊர் முழுவதும் பரப்பிய இந்த வசை காரணமாகப் பெரிய வீட்டாரும் என்னோடு மேன்மேலும் பகைமை கொண்டார்கள். நான் பாதையில் சந்திக்கிறவர்களுடன் சுகதுக்கங்களைக் கலந்து பேசத்தக்க சனக்கூட்டம் இல்லை. அவர்கள் என்னுடைய சுக துக்கங்களை விசாரிக்கையில் எப்படிப் பதில் கொடுக்கிறது?”

“நீங்கள் பெண் உழைக்கிற உழைப்பில் உண்டு குடித்துக் கூட்டுப் புழு மாதிரி கொழுத்து இருக்கிற பாவி. நான் சந்திக்கின்ற எவரும் என்னிடம் இப்படிச் சொல்வதில்லை. ஆனால் அவர்கள் என்னை அவ்வாறு மனத்திற் சபிப்பார்களென்று நான் நினைக்கிறேன்.

இரவு மிகவும் அமைதி.

மாலையில் தன்னுடைய தாய் கூறிய வசை காரணமாக அழுது கண்ணீர் விட்ட சோமா இரவில் அமைதியாக மேன்மேலும் இரட்டி மடங்கானாள்.

கண்ணாடி லாம்பை அணைத்துவைத்த அவள் போத்தல் விளக்கை ‘ரீப்போ’மேல் வைத்துவிட்டு எனக்கு அருகே வந்தாள்.

“சிறீ, படுக்கப் போவோம்” என்னுடைய தோளில் கைவைத்த அவள் எனது கைகளைப் பிடித்து, இழுக்கத் தொடங்கினாள்.”

“அம்மா சொல்லுகிறவைகளைப் பரவாய் பண்ணவேண்டாம் சிறீ. நான் உங்களைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லை அல்லவா?”

துக்கத்தினாலும், கோபத்தினாலும் நான் அவளுடன் பேசமுனையவில்லை. சோமாவினுடைய தாய் எனக்கு உண்டாக்கிய வசை காரணமாக எனது கோபம் கடுமையான வைராக்கியத்தை மூட்டியிருக்கிறது. அது மேன்மேலும் இருமடங்கு மும்மடங்காகப் பெரியவீட்டுப் பக்கமாகக் கோபத் தீப்பிடிக்கத் தொடங்குகிறது.

கட்டிலுக்கு மேலே உட்காருகிற நான் பிரம்புப் பின்னல் அறுந்திருந்த கதிரையைப் பார்த்தவண்ணம் இருக்கிறேன். பாதையிலே போகிற கதிரை பின்னுகிறவனைக் கூப்பிட்டுக் கதிரையைப் பின்னுவிப்பதிலும் பார்க்க அதனை உடைத்து விறகாகப் பாவித்தால் மனதிற்கு அமைதியாயிருக்குமென்று நான் எண்ணுகிறேன்.

யன்னலின் தாழ்ப்பாளை இறுக்கிப் பூட்டிவிட்டு மெல்ல மெல்லமாக வந்து என்னருகில் உட்கார்ந்திருந்தபோது அவளுடைய பிள்ளைத்தாச்சி வயிறு முன்னிலும் பார்க்க முன்னுக்குத் தள்ளிக்கொண்டு நின்றதென நான் நினைக்கிறேன்.

எனது பிள்ளை!

ஏழை அப்பனின் பிள்ளை!

சோமாவினதும் எனதும் இரத்தங்களிற் பிறக்கின்ற பிள்ளை.

எங்களுடைய தங்கப்பவுனான பிள்ளை....

ஆயிரம் யோசனைகளை அமுக்கியவாறு நான் மிகவும் பித்துப்பிடித்தவன்போல் அவளை அணைத்தவாறே

அவளுடைய பிள்ளைத்தாச்சி வயிற்றைத் தடவத் தொடங்கினேன். பால் நிறைந்த அவளுடைய மார்பகங்களில் கைகளைப் படியவைத்த நான் அவளுடைய வெளிறிய முகத்தைப்பார்த்து ஒரு பெருமூச்சு விட்டேன். மெல்லிய, தோலோடு கூடிய பிள்ளைவயிற்றைத் தடவியபோது என்னுடைய விரல்களின் நுனிகளிற்பட்டது குழந்தையின் தலையாகவிருக்கவேண்டும்.

அதன்பிறகு தலையணையில் தலைவைத்த என்னை ஓர் இலட்சியமற்ற யோசனைகள் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டன. என்னால் ஒன்றையும் தெளிவாகச் சிந்திக்க முடியவில்லை. என்னுடைய மனைவி ஒரு குழந்தையைப் பெற்றெடுத்த பின்பு எழுகின்ற பிரச்சினைகள், றைபிள்களை நீட்டிக்கொண்டு நிற்கிற கொடியவர்கள் கூட்டம் போன்றிருந்தன.

“எனக்கு ஒரு தொழிலும் கிடைக்காவிட்டால்..... அபாக்கியசாலிகளை உற்பவிக்கிறேன்”.

நான் குரலைச் சிறிது உயர்த்திச் சொல்கிறேன். அது ஏதாவது சவால் குரலை எழுப்பியிருக்க வேண்டுமென்று நான் இப்போது நினைக்கலாம்.

சோமா சுவரிலே சாய்ந்துகொண்டு இருக்கும்போது அவளுடைய பிள்ளைவயிற்றை முத்தமிட நான் நினைக்கிறேன். என்னுடைய கண்ணீரால் அவளுடைய மார்புப் பிரதேசம் நனைந்திருப்பதை அவள் உணர ஆரம்பித்தாள். சோமா என் இருதயத்துள் நுழைந்து என்னைச் சமாதானப்படுத்த முயற்சித்தாள்.

“சிறீக்கு எல்லாம் என்னாலேதான் வந்தன? அம்மாவும் பச்சைப் பச்சையாக ஏசி சிறியின் மனதைக் கிளறிவிட்டாள். நீங்கள் அதற்குக் கோபிக்கவேண்டாம் சிறீ. நாங்கள் எப்போதும் இப்படி இருக்கச் சந்தர்ப்பம் வராது.”

அவள், என்னுடைய மார்பின் மேலே தலையை வைத்துக்கொண்டு இருக்கிறாள். அதன்பிறகு அவள் என்னுடைய முகத்திலும் கழுத்திலும் முத்தமிட்டாள். நான் அவளை அணைத்துக்கொண்டே, அவளுடைய தலையை என்னுடைய மார்பின்மேற் சாய்த்தேன்.

“சோமா”.

பெரிய நீண்டதோர் கதைக்கு அடியிட்டவள்போல நான் அவளோடு பேசுகிறேன்.

“ஏன்?”

“உன்ரை அம்மா என்னை ஏசினதிற்கு நான் கோபிக்கவில்லை. எல்லாரும் என்னை ஏசுகிறது சரி.”

“உங்களை யாரும் ஏசவேண்டியதில்லை. அம்மாவிடம் அதைத்தான் நான் சொல்லுகிறேன். உத்தியோகம் கிடைக்கிறவரைக்கும் முடிஞ்ச அளவில் உயிரைப் பிடிச்சுக்கொண்டிருக்கப் பார்ப்பம். இரவு இன்னும் மிகவும் அமைதி. நடு இரவில் மரப்பாலத்தில் மேற் செல்கின்ற ஒரு வண்டியின் ‘கடபுட’ சத்தம் சுற்றாடலிற் பரவுகின்றது; காரிருள் நீங்கி இப்போது சந்திரஒளி பிரகாசிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. இரண்டு கண்களையும் மூடியவாறே இன்னும் அசையாமல் இருக்கிற சோமாவின் அழகான தோற்றத்தைக் கண்களால் விழுங்கிய நான் மிகவும் வியாகூலத்துடன் பித்துப் பிடித்தவனாகிறேன்.

சோமா நாடோறும் ஹரிச்சந்திரா கம்பனியில் வேலை பார்க்கப் போகவேணும். அங்கு வேலை செய்த நாட்களுக்கு மட்டுமே சம்பளம் கிடைக்கிறது. பிள்ளைப்பேற்று லீவு கழிந்தபின் மீண்டும் அங்கு வேலை கிடைக்குமோவென்பது நிச்சயமில்லை. குணவதி என்பவள் பிள்ளைப்பேற்று லீவு முடிய வேலைக்கு வந்தபோது அவளுக்குக் கொடுப்பதற்கு வேலையில்லையென்று நிர்வாகிகள் கூறிவிட்டார்கள். தொழிற்சங்கம் பயமுறுத்தியிராவிட்டால் குணவதிக்கு வேலையில்லாமற் போயிருக்கும். சோமா தொழிற்சங்கத்தில் தன் பெயரைப் பதிந்திருக்கவில்லையென்பது நிர்வாகிக்குத் தெரியும். சோமாவுக்கும் குணவதிக்கு நேர்ந்த கதி ஏற்பட்டால் அவளைக் காப்பாற்றத் தொழிற்சங்கம் முன்வருமா?

தொழிற்சங்கத்திலே பதிந்திருக்கும்படி சோமாவிடம் நான் சிலமுறை சொல்லியிருந்தும் அவள் அதை நாளுக்கு நாள் தவணைபோட்டுக் கடத்திக்கொண்டு வந்தாள். அவள் அத்தகைய சங்கத்திற் பதிய மிகவும் விரும்பினாளெனினும் இதுவரை தொழிற்சங்கத்திலே பதிந்துகொள்ளாததற்குரிய காரணம் என்னவென்பது இப்போதுதான் எனக்கு விளங்குகிறது.

நாளைக்கே பியதாசாவைச் சந்தித்து சோமாவைச் சங்கத்தில் பதிவிக்கவேணும். கடனாக எடுத்த முந்நூறு ரூபாவில் இன்னும் மிச்சமாக உள்ளது பத்து ரூபா மட்டும் தான். காக்கா கடைக் கடனைக் கொடுக்காவிட்டால் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்யமுடியாது.

சோமாவினுடைய கர்ப்பத்தில் இருக்கிற குழந்தைக்கு நாளை பால்மா வாங்கிக் கொடுக்கிறதுக்கு வழியில்லை.

நித்திரை செய்கிறவள் போலிருக்கிற அவள், இடையிடையே கண்களைத் திறந்து என்னை ஆராய்ந்ததை நான் அவதானிக்கிறேன்.

“உலகத்தில் நாங்கள் தனியராகிவிட்டோம். ஐயோ, பெண்ணே நாங்கள் தனியராகிவிட்டோம்! நான் துயரத்தைக் குறைக்கும் எண்ணத்தோடு உரத்த சத்தத்தில் பேசுகிறேன்.”

“அயல் வீட்டாருக்குக் கேட்கலாம்”.

அவள் மெல்லிய குரலில் முணுமுணுக்க ஆரம்பித்தாள்.

அமைதியான இரவு கழிந்து போனபின் இன்னும் ஒரு காலை விடிவது நியதி. ஆனால், அந்தப் பகலும் இந்தப் பகலே போலானால் என்னை விழுங்கியிருக்கிற நோயில் மேலும் மேலும் துன்பம் அடைவேன். இது எங்களைப் போன்ற நிலையிலுள்ளவர்களுக்கு உண்டாகிற 'ஒரு நோயல்லவா? இத்தகைய நோய்களிலிருந்து விடுவித்தல் டாக்டர்களின் முக்கிய கடமையாகும்.

நிபுணர்கள் நோயின் மூலகாரணத்தை ஆராய்ந்து ஆராய்ச்சிகள் நடத்துகிறார்களேயொழிய எங்களைப் போன்ற திக்கற்றவர்களை இப்படியான நோய்களினின்றும் விடுவிப்பதற்கு முன்வருகிறார்களில்லை. பொறுப்பானவர்களின் ஆராய்ச்சி முடிவுபெறுகையில் எங்களை மண்தின்றுவிடும். மேலெழுந்த பொறுப்பானவர்கள் அத்தகைய கடமையைச் செய்யாதபடியாற்றான் மேலெழுந்து பாய்கிற உணர்ச்சி பெருகி இருதயக்கதவுகள் திறக்கப்படுகின்றன.

ஆனால், எனது இந்தப் பிரசங்கத்தை ஏழைச்சோமா விளங்கிக் கொள்ளவில்லை. அவள் இன்றுபோல நாளையும்

எப்பொழுதும் கிரகங்கள் நல்ல வீட்டுக்கு வரும்வரை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

போத்தல் விளக்கின் வெளிச்சத்தில் என்னுடைய உருவத்தின் நிழல் சுவரில் நேரே விழுந்துகொண்டிருக்கிறது. சோமாவின் முகமும், இருதனங்களும் அரை நிர்வாண உடம்பும் விளக்கு வெளிச்சத்தில் வடிவாகக் காட்சியளிக்கின்றன.

உட்பாவாடை மட்டும் அணிந்திருந்த அவள் கடுமையான வெக்கை காரணமாகவோ என்னவோ போர்த்திருந்த சீலையை அகற்றியிருத்தல் வேண்டும். கிட்டத்தட்ட ஒருவருடத்துக்கு முன் அழகாக இருந்த சோமா என்னால் சீரழிக்கப்பட்டவிதம் எனது கண்களிலே தோன்றியது.

என்னுடைய இரத்தத்தில் உற்பத்தியான என்னுடைய குழந்தையைத் தனது கருப்பையில் குந்தியிருக்க வைத்திருக்கிற மனைவி! என்னால் படும் அளப்பரிய கஷ்டம்!

நாளை விடிந்ததும் எழுந்திருந்து பகல் வேளைக்குச் சமைத்து வைத்துவிட்டு அவள் தும்பு ஆலைக்கு வேலைக்குப் போகவேண்டும்.

இந்தத் துரதிர்ஷ்டம் எப்போ ஒழியும்? உத்தியோகம்! உத்தியோகம்!! உத்தியோகம்!! நாளுக்கு நாள், வாரத்துக்கு வாரம், மாசத்துக்கு மாதம் ஆகி வருடங்கள் கூடி என்னை உத்தியோகத்துக்குத் தகுதியற்றவனாக்கிவிடுகின்றன.

என்ன வந்தாலும் இன்றிரவு நான் சுதந்திரமாக நித்திரைகொள்ளவேண்டும். மனத்தில் பாரமின்றி இலேசாக இரவைக் கழிக்க வேண்டும்.

இரண்டு கண்களையும் மூடிக்கொண்டு தூங்கிக்
கொண்டிருந்த சோமானுடைய பால்நிறைந்த
மார்பகங்களிலே கைகளை வைத்த நான் அவளுடன்
பேசுகிறேன்.

“சோமா ஐயோ என்னுடைய செல்வமே! . . . என்னுடைய
சோகம் நிறைந்த பேச்சுக்களைக் கேட்கும் அவளுடைய
இருதயமும் கிளர்ச்சியடைந்திருக்கலாம்.

எனக்குத் தற்காலிகமாக நிம்மதி அளித்த இந்த இரவைக்
கழிக்கும் ஒரு வழி அவள் ஒரு கணத்தில் யோசித்த விதம்
என்னே!

—(1971)

ஏ.வி. சுரவீர

இலங்கைப் பல்கலைக்கழக வித்தியோதய வளாகத்திற்கலைப்பீடத் தலைவராகவும் பேராசிரியராகவும் இருந்து பதவிக்கு மகிமை செய்தவர். வித்தியோதயப் பல்கலைக்கழகத்தின் ஆக்க எழுத்துத்துறைத் திட்டத்தை ஆரம்பித்தவரும் இவரே.

கதை, கட்டுரை, நாவல் என்னுந் துறைகளில் 5 நூல்கள் வரை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். ‘நாவல் ஆக்கமும் விளக்கமும்’ என்ற நூலையும் எழுதியுள்ளார்.

இவரது ‘ஹெயியம் மாறுவ’ (வேண்டாத கரைச்சல்) என்ற நாவல் ருசிய மொழியிலே பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

இவரது நூல்களில் ‘அநுராதபுர ஸங்ஸ்கிருதிய’ (அநுராதபுரம் கலாசாரம்) என்ற நூல் 1959ஆம் ஆண்டிலும்,

அ) ‘பாதியட்ட வொறதிய’ (தெளிந்த நீரில் அழுக்கு நீர்) என்ற சிறுகதைத் தொகுதி 1971 ஆம் ஆண்டிலும்,

ஆ) ‘கொதுறு லொப’ (இரை ஆசை) என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு 1973 ஆம் ஆண்டிலும் கலாசாரத் திணைக்களத்தின் பரிசுகளைப் பெற்றுள்ளன.

இத்தொகுப்பில் இடம் பெறும் ‘எங்களுக்கும் ஒருநாள் பொழுது விடியாதா?’ என்ற சிறுகதை ‘கொதுறு லொப’ என்ற இவரது சிறுகதைத் தொகுப்பிலிருந்து தெரிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது.

8

எங்களுக்கும் ஒருநாள் பொழுது விடியாதா?

மீன்காரி அல்லது ஐஸ்கிரீம்காரன். ரீச்சர் அப்படித் தான் சொன்னார். விருப்பமானதொன்றை கீறச்சொல்லி, இந்த இரண்டில் யாரைத் தெரிவது என்று தீர்மானிப்பது இலேசானதல்ல. யாரென்றாலும் எனக்கு ஒன்றுதான்.

சோமா வரைந்ததோ ஐஸ்கிரீம்காரனை. பியசீலியும் அதைப் பார்த்துக்கொண்டு ஐஸ்கிரீம்காரனை வரைகின்றாள். பியசீலி, என்னையும் அதையே வரையச் சொல்லுகிறாள். அப்படியிருந்தும் மனம் மீன்காரியைக் கீறச் சொல்லிற்று. ஒருவரும் வரையாதபடியால் எனக்கு வெட்கம்; அழகாய் இருக்குமோ என்று எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது. கூடாமற் போனாலும் அதைத்தான் வரைய நான் நினைத்தேன்.

மீன்காரி என்றதும் எனது அம்மாவைப் பற்றித்தான் எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. அம்மாவுக்கும் எனக்கும் மீன் வியாபாரம்

நல்ல கைவந்த தொழில். இப்பொழுது அம்மாவுக்குக் கயிறு திரிப்பதை விட வேறு ஒரு தொழிலும் இல்லை. அன்று மீன்கூடையைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டு வருகையில், பின்னே வந்த சைக்கிள்காரன் அவளை மோதியபின் அவள் பலநாட்களாகப் படுக்கையிற் கிடந்தாள். முதுகெலும்பிற் பலத்த நோ. அந்தச் சில நாட்களிலேதான் எங்களுக்குத் சரியான கஷ்டகாலம் பிறந்தது. அன்றிலிருந்து அம்மாவின் தொழிலும் நின்றது. செய்வதற்கும் வேறு ஒரு தொழிலும் இல்லாததால் காயம் மாறுவதற்கு முன் அவள் கொஞ்ச தென்னந்தும்புகளை அடித்துக் கயிறுதிரிக்கத் தொடங்கினாள்.

மீன் வியாபாரம் செய்கிற காலத்திலேயென்றால் இரவில் சாளை, குருளை போன்ற மீன் வகைகளுடன் நன்றாகச் சமைப்போம். ஒரு நேரம் எப்படியாவது வாய்க்கு உருசியாகச் சாப்பிடுவோம். அது அந்தக்காலம். இப்போது, அம்மாவுக்குத் தொழில் இல்லை. என்ன செய்கிறது? எப்பொழுதும் ஒரே மாதிரியிருக்க முடியுமா?

அம்மா, சந்தியில் உள்ள கடைக்குக்கிட்ட மரவள்ளி மரத்தடியில் மீன் கடகத்தை வைத்து மீன் விற்றபோது நான்தான் காகங்களைத் துரத்தினேன். அம்மா கடகத்தைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டு பட்டினத்திலிருந்து நடந்துவரும் போது வழி நெடுகிலும் காகக் கூட்டம் 'கா... கா....' என்று கத்திக்கொண்டு பின்னே வரும். சூரியவெப்பம் கடுமையாக, தாங்க முடியாததாக இருந்தது. காகங்களுக்கு வெயிலும் மழையும் தெரிவதில்லை. ஒவ்வொன்றும் சாளையாவது குருளையாவது அலகினாற் கொத்திக்கொண்டு போகையில் மற்றவைகள் சண்டைபோடும். அம்மாவுக்குச் சரியான திண்டாட்டம்; காகைகளுக்கு நல்ல கொண்டாட்டம். இவற்றால் அம்மாவுக்குத்தான் நட்டம். மீன்களைக் காகங்கள் கொண்டுபோனால் எங்கள் வயிற்றிலேதான் அடி. சில நாட்களிலே அம்மா நட்டம்

அடைந்தால் ஒரு பெருமூச்சு; மழைநாளில் உடம்பும் உடையும் நனைந்தவாறு மீனைக் குப்பை மலிவாக விற்பாள். அடுத்தநாள் யாரிடமாவது காசைக் கடன்வாங்கிக் கொண்டுதான் பட்டினத்துக்குப் போகவேண்டி நேரும். எனக்கும் இவைகளையிட்டு மிகவும் துக்கம்தான். என்ன செய்யலாம்? அப்படியான நாளில் எங்களுக்குச் சோறும் இல்லை..

எனது மேசையின் மேலே நீட்டுக்கு விரிக்கப்பட்ட வரைதற் கொப்பி, வர்ணக்கட்டியைக் கேட்டு வாங்குவதற்காக சோமா வரைந்து முடிக்கும்வரை நான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். என்னுடைய மனம் ஓடியிருக்கிற தூரம்; சோமா கீறாத வர்ணத் துண்டை எடுத்துக் கீறினால் அவள் ஒன்றும் சொல்லமாட்டாள். அவள் என்னிடம் கணக்கு கேட்பதால், என்னுடன் சிநேகிதம். மற்றப் பிள்ளைகளோ அப்படியில்லை. மிகவும் மவுசு. சோமா என்னுடைய நல்ல சிநேகிதி. எனக்கும் அவளிடத்தில் மிக்க அன்பு.

என்னுடைய மீன்காரியைக் கீறி முடித்ததும் அது சரியாக என்னுடைய அம்மாவைப் போலவே இருந்தது. முக்கு அம்மாவின் முக்குபோல நடுவில் கொஞ்சம் வளைவு. அம்மா மீன் கடகத்தைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டு வந்தால் சரியாக இதேமாதிரித்தான். சட்டை கையிரண்டிலும் முழங்கைவரை நீண்டிருக்கும். தூரத்திலேயே கையிரண்டிலுமுள்ள நரம்புகள் வெளிப்படையாகத் தெரியும். எனக்கோ சிரிப்பு; சரியாகப் போட்டோ எடுத்தாற்போல. “ஐயனே என்ன அழகு; அம்மா இதைக் கண்டால், நீ என்ன கீறி இருக்கிறாய்” என்று பேசுவாள். நான் பார்த்த அளவில் வரைதல் மிகவும் நல்லது. ஆனால், ரீச்சர் என்ன நினைப்பாரோ என்று சொல்ல முடியாது. நான் எவ்வளவு வடிவாகக் கீறினாலும் ரீச்சர் எப்பொழுதும் திருப்தியில்லை என்றுதான் சொல்லுவார்.

என்னுடைய சித்திரத்திலே மீன்காரியின் தலையிலுள்ள கடகத்தின்மேல் மூன்று காகங்களைக் கீறியிருக்கிறேன். இன்னும் கீறினால் அவலட்சணமாய்ப் போய்விடும். ஆனால், அந்த நாட்களில் அம்மாவின் கடகத்தின் பின்னால் ஏழு எட்டுக் காகங்களுக்குக் குறைவில்லை. அவை சண்டைபோட்டுக் கொண்டு கூட்டமாக வரும். அம்மா இலைக்கொப்பால் மேலே துரத்தினாலும் அவற்றிக்குப் பயமே இல்லை. எப்படியென்றாலும் இறாஞ்சிக்கொண்டு போவதற்காக 'கா...கா .....' என்று கத்தியபடி பின்னே சண்டை பிடித்துக்கொண்டு வரும். நாலு ஐந்து மீன்களை ஒரே வாயில் கௌவிக்கொண்டு பறப்பது அவைகளுக்கு மிகவும் கொண்டாட்டம்.

'சிறியாவதி, ஏன் சிரிக்கின்றாய்? கீறி முடிந்ததா? எங்கே எப்படியென்று பார்ப்போம்'.

சோமா என்னுடைய வரைதலைப் பார்க்கத் தரும்படி கேட்டாள். நான் சிரித்த காரணத்தையென்றால் சோமாவிற்குச் சொல்ல முடியாது. அம்மாவின் கதையை எப்படிச் சொல்வது? பாவம்; நான் சொன்னது பொய்.

'இல்லை இல்லை உன்னுடைய ஐஸ்கிரீம்காரனைப் பார்த்துத்தான் நான் சிரிக்கிறேன்.'

'என்னுடையதென்றால் அசிங்கம்'

'இல்லை, ஐயனே, கூடாது அல்ல, நல்லது.'

மிஸ் வகுப்பைச் சுற்றிவந்து புள்ளி போடும்வரை எனக்குப் பொறுமை இல்லை. தவறுதலாக ரீச்சருடைய மனத்திற்குப் பிடித்து நல்லதென்று சொன்னால்... நான் முதலாவதாக வந்தால் போட்டிக்கு அனுப்புவார். தர்மரத்ன ரீச்சர் என்றால் எனக்கு நல்ல புள்ளி தரவேமாட்டார். அவர் வேறு பக்கமாகப் பார்த்துக்கொண்டு முப்பது போடுவார். ஆனால், புதிய மிஸ்

அப்படியானவர் அல்ல. எல்லாருக்கும் ஒரேமாதிரி நல்லவர். பத்மா மிஸ் நல்ல இலட்சுமி. ஆனால் சிலவேளை மீன்காரியை விரும்பாமல் விடலாம். ஐஸ்கிரீம்காரனைக் கீறியிருந்தால் நல்லதென்று இப்பொழுது நினைக்கிறேன்.

மிஸ் எனக்குப்பின்னே நின்றவாறு என்னுடைய மீன்காரியைக் கணநேரமாகப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார். மிஸ்ஸினுடைய சேலையிலிருந்து வந்துசென்ற வாசனை மூக்கைத் துளைத்தது. நான் சத்தம் போடாமல் இரண்டு மூன்று முறை மூச்சை உள்ளே இழுத்தேன். ஐயனே; நல்ல நறுமணம்! அப்படியான அருமையான நறுமணத்தை நான் முன் எப்பொழுதும் மோந்து அறிந்ததேயில்லை. நான் தலையைத் திருப்பி மிஸ்ஸினுடைய அழகான முகத்தைப் பார்க்க நினைத்தேன். ஆனால், பயம், ஐயனே! என்ன சொல்லுவாரோ என்ற பயம்; யாருக்குத் தெரியும்; தர்மரத்ன ரீச்சர் போலக் கடுமையானவர் அல்ல. ஆனாலும் கோபம் கொண்டால்- மிஸ்ஸைக் கணநேரம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் என்னை ஏசுவாரோ என்று நான் எண்ணினேன். எனது உடம்பெல்லாம் நடுங்கத் தொடங்கியது. நல்லாக வியர்வை கொட்டியது. கடைசியில் மிஸ் என்னுடைய வரைதலின் ஒரு மூலையில் வெண்கட்டித் துண்டினால் சிறிதாக 78 என்று எழுதி விட்டு அடுத்த பிள்ளையின் பக்கம் போனார். அப்பொழுதுதான் நான் மிஸ்ஸினுடைய முகத்தை நேரிட்டுப் பார்த்தேன். காலையில் மலரும் செந்தாமரை மலர்போல அழகான ஒரு சிரிப்பு.

டக். . . டக் என்று அடித்துக்கொண்டிருந்த என்னுடைய நெஞ்சில் அப்பொழுதுதான் பயம் தெளிந்ததை உணர்ந்தேன். சோமாவிற்கு 60 புள்ளி போடப்பட்டிருந்தது. பியசீலிக்கு 45 புள்ளி. முன் வரிசையில் தக்ஸி இருந்தாள். ரீச்சர், தக்ஸிக்குக் கொடுத்திருந்த புள்ளி ஐம்பதோ என்னமோ! மற்றச் சமயங்களில்

தர்மரத்ன ரீச்சர் தக்ஸிக்குத்தான் உச்சப்புள்ளி கொடுப்பார். எப்பொழுதும் தொண்ணூறுக்கு மேலேதான். இன்று மாத்திரம்தான் புதுமாதிரி, ஆச்சரியம்!

பத்மா மிஸ் புள்ளி போட்டு முடித்தபின் வகுப்பில் முன்பே போய்க் கதிரையில் உட்கார்ந்துகொண்டு அதிகப் புள்ளிபெற்ற பிள்ளை யாரென்று கேட்டார். எல்லாரும் முன்வரிசையிலிருந்த பிள்ளைகளின் பக்கமாகப் பார்த்தார்கள். அவர்கள்தானே நல்ல பிள்ளைகள். அவர்களுக்கு எந்தப் பாடமும் போகும்.

‘எழுபத்தைந்திற்குக் கூடப் பெற்ற பிள்ளைகள் கையை உயர்த்துங்கள்’

ஒவ்வொருவர் கண்களும் அந்தப்பக்கமும் இந்தப் பக்கமுமாகச் சுழன்றன. மேலே உயர்கிற ஒரு கையையும் காணவில்லை. என்னுடைய நெஞ்சு இடி இடியென்று இடித்தது. கடைசியில் நான் மிகவும் பயந்து பயந்து கையை உயர்த்தினேன். ஆ! எனக்குப் பிழையாக-இந்தப் பிள்ளைக்கு இவ்வளவு புள்ளி எப்படிக்கிடைத்தது? அறுபதுதான் கொடுக்கலாம் என்று ரீச்சர் சொல்லிப்போட்டால் என்ன செய்வது? எல்லோரும் என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மிஸ்ஸும் பார்த்தார். மிகவும் அபாரம்!

‘உந்தப் பிள்ளைக்கு எத்தனை’ மிஸ் எனது பக்கம் திரும்பினார்.

‘மிஸ் எழுபத்தெட்டு’ எனது இரண்டு அதரங்களும் காய்ந்துபோய்விட்டன. புள்ளி பிழையாய் இருக்கலாமோ என்ற சந்தேகத்துடன் நான் இன்னொரு முறை படத்தைப் பார்த்தேன். ‘மிஸ் இவளுக்கு எழுபத்தெட்டு’, என்று கூறி எனக்கு உதவிக்கு வந்தாள் சோமா. ‘ஆஹா, சிறியாவதி அந்தப் படத்தை இங்கே கொண்டுவா பார்ப்போம்; என்று மிஸ் என்னை மேசைக்குக் கிட்டக் கூப்பிட்டார்.

மேலே தொங்கித் தொங்கி வகுப்பைச் சுற்றிச் சுற்றி ஓடிவரத்தான் நான் நினைத்தேன். மிச்சம் நல்லது. ஆனால், நான் மிஸ்ஸினுடைய மேசைக்குக் கிட்டக் கொஞ்சம் பயந்து பயந்துதான் போனேன்; கடைசி நேரத்திலேதானும் புள்ளியைக் குறைத்துவிட்டால் எந்தத் தெய்வத்திடம் போய்ச் சொல்ல? கொப்பியடித்தது என்று சொல்லி ஏச்சு விழுமோ தெரியவில்லை. மற்றவர்களின் வர்ணக் கட்டிகளாற் கீறியது என்று ஏச்சு விழுமோ என்றும் தெரியவில்லை. பொல்லாத பயம். நான் நடுங்கி நடுங்கி ரீச்சரிடம் போய் இரண்டு கைகளாலும் பிடித்து வரைதற் கொப்பியை மேசையின் மேலே வைத்தேன். மிஸ் தலையைத் திருப்பிக் கொப்பியின் பக்கமாக இன்னும் கொஞ்ச நேரம் ஆடாமல் அசையாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு, மெல்லமாகக் கடைக் கொடுப்புள் சிரித்தார். அப்பொழுதுதான் சிறிது மெல்ல எனக்கு உயிர் வந்தது.

முன் வரிசையில் உள்ள பிள்ளைகள் என்னைக் கோபத்தோடு முறைத்துப் பார்ப்பதாக எனக்குப் பட்டது. நான் இன்னும் பயம் கொண்டவளாய் நிலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். மிஸ், சேலையை மார்புக்குக் கிட்ட மேலே தூக்கிவிட்டுப் புத்தகத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு எழுந்து நின்றார்.

“பிள்ளைகளே எல்லோரும் இந்தப் படத்தைப் பாருங்கள். இதுபோலத்தான் கீறவேண்டும். பொருத்தமாக நிறம் தீற்றியிருக்கிற விதத்தைப் பாருங்கள். மீன்கடகத்தின் மேலே காகங்கள் பறக்கிற விதம் சரியாக இயற்கையாக இருக்கிறது’. கடகத்தின் பாரம் மீன்காரியின் முகத்திற் பிரதிபலிக்கிறது. இந்தப் படத்தை நான் ஒரு பலகையில் ஒட்டி வகுப்பிற்கு முன்னால் தொங்கவிடுகிறேன். சிறியாவதியைத்தான் பரிசுப் போட்டிக்கு அனுப்புவோம். சிறியாவதி ஆயத்தமாக வாருங்கள். திங்கட்கிழமை சுண்ணக்கட்டியும் கொண்டு தெரிகிறதா?”

நான் அன்று தலை கால் தெரியாத மகிழ்ச்சியோடு வீட்டுக்குப் போனேன், இளைக்கக் களைக்க ஓடோடி நேரே வீட்டுக்குப் போனேன். மற்றைய நாட்களைப்போல வேலிக்கரையில் நிற்குகொண்டு வெறலு அச்சாறு சாப்பிடுகிற மற்றப்பிள்ளைகளின் வாயைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கவில்லை. நான் போகும்போது அம்மா கொல்லைப் பக்கத்தில் விறகு குவியலுக்கு அருகில் தென்னந்தும்மை வைத்து அடித்துக் கொண்டிருந்தார். நானும் கவுண் சட்டையோடே இந்தப் புதினத்தைச் சொல்லுவதற்காகத்தான் அங்கே ஓடிப்போனேன். அம்மாவுக்கும் என்னைப்போல சந்தோஷமிருக்கலாமல்லவா என்று நான் நினைத்தேன்.

‘அம்மா நான்...’

‘சாயம் தெறிக்கப்போகுது அங்காலே தள்ளிப்போ’ இவளுக்கு அறிவு இல்லை. குசினிக்கு வரும்போது கவுண் சட்டையைக் கழற்றி வைச்சுட்டு வரச்சொல்லி நான் எத்தனை நாள் சொல்லியிருப்பேன்.

‘அம்மா நான் வரைதற் போட்டிக்குத் தெரியப் பட்டிருக்கிறேன். எனக்குக் கிடைத்த புள்ளி எழுபத்தெட்டு. எங்களுடைய வகுப்பிலே நான்தான் முதலாவது... என்று ரீச்சர் சொன்னா....’

‘எடியே பெட்டை, போட்டியல்லது கவுணிலே தென்னந்தும்புச் சாயம் பிடித்தால் எந்தத் தெய்வத்திடம் சொல்ல. அதோ மண் கோப்பையால் மூடிக்கிடக்கிறது இரண்டு சேப்பங்கிழங்குகள். கொஞ்சம் உப்புத் தண்ணியை விட்டுச் சாப்பிடு’.

எனக்கு ஒரு பசியும் தெரியவில்லை. ஆனாலும் நான் கவுண் சட்டையைக் கழற்றிவைத்துவிட்டு அவசர அவசரமாக வீட்டுக்குப் போடுகிற சட்டையையும் சீலைத்துண்டையும் அணிந்துகொண்டு மட்கோப்பையையும் எடுத்துக்கொண்டு அம்மாவிற்ருக் கிட்டப் போனேன்.

அம்மா, திங்கட்கிழமைக்கு வர்ணப்பெட்டி கொண்டுவரும்படி நோனா மஹத்தயா எனக்குச் சொன்னா. வகுப்பில் நான் முதலாவது. நான்மாத்திரம்தான் போட்டியிற் பங்கு பற்றத் தெரியப்பட்டிருக்கிறேன்.’

‘வர்ணமா? வர்ணப்பெட்டிதான், இல்லாத ஆட்டம். இந்தச் சின்னக் குழந்தைக்குப் பால் முடிந்து ஒரு பாற்பேணி எடுப்பது எப்படியென்று நான் தெய்வத்துக்குச் சொல்லிச் சொல்லி முறையிட்டுக்கொண்டிருந்தேன் உனக்கு வர்ணம்.

‘அம்மாவுக்கு நான் எத்தனை தரம் சொல்லியிருந்தேன்? ஆனாலும், அவளுக்கு அதை விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. முழு வகுப்பிலும் என்னைத்தான் போட்டிக்கு அனுப்புகிறார்கள் என்று சொன்னாலும் அம்மாவுக்கோ அது சந்தோஷம் இல்லாத மாதிரி. வேறு ஒரு பிள்ளை முதலாவதாக வந்திருந்தால் வகுப்பில் எல்லாருக்கும் ரொபி, கேக் கொண்டுவந்து கொடுத்திருக்கும். புத்தம் புதிதாகத் தைத்த பூப் பூக் கவுண் சட்டை போட்டுக்கொண்டு வந்திருக்கும். எனக்கு அவைகள் ஒன்றுமே வேண்டாம். ஒரு வர்ணப்பெட்டி வாங்கித் தந்தால் போதும்’ கடைசியில் நான் இரவில் சாப்பிடாது அழ ஆரம்பித்தேன்.

‘நோனா மஹத்தயா பேசுவார்? அம்மா என்னால் முடியாது, வர்ணப்பெட்டி இல்லாவிட்டால் நான் பாடசாலைக்குப் போகவேமாட்டேன்’.

‘மகளே, நான் என்ன செய்வேன். எங்களுடைய கர்மவினை, அந்த மனுஷன் இருந்திருந்தால் இப்படியும் நடக்குமா?’

அம்மா விக்கி விக்கி அழும்போது எனக்கும் என்னை அறியாமலே தானாக அழுகை வந்தது. எங்களது தந்தை

நினைவுக்கு வந்ததிலும் பார்க்க அம்மாவைப்பற்றித்தான் துயரம் உண்டானது. எனது தகப்பனார் பாஞ்சாலையில் வணப்பிரசங்க மண்டபத்தைத் தென்னோலையால் வேய்ந்த போது கூரையிலிருந்து விழுந்து இறந்து ஒரு வருடத்துக்கு மேலாகிறது. அந்த நாட்களிலென்றால் பாஞ்சாலையிலுள்ள பெரிய பிக்குவும் உதவி செய்தார். இப்பொழுது எங்களுக்கு உதவி செய்ய ஒருவரும் இல்லை. தகப்பனார் இறந்தபின்புதான் எங்களுக்கு இந்தக் கஷ்டங்கள் எல்லாம் வந்திருக்கின்றன. அது எப்படியானாலும் திங்கட்கிழமை கொண்டுபோக ஒரு வர்ணப்பெட்டி எனக்கு வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பத்மா மிஸ்ஸின் முகத்தில் விழிப்பது எப்படி?

அம்மாவை இரப்பதைவிட வேறு என்ன செய்யலாம்? என்னிடத்தில் அன்புள்ளவர்கள் வேறு யாருமே இல்லை. தகப்பனாரின் அருமை இப்போதுதான் தெரிகிறது. அன்று இரவு அழுதுகொண்டேயிருந்த எனக்குக் கணநேரத்தின்பின்தான் நித்திரை வந்தது. கனவிலும் இவைதான் தோன்றின.

சனிக்கிழமை காலை நான் அம்மாவிடம் சொல்லிச் சொல்லி அழுதேன். வர்ணப்பெட்டி இல்லாமற் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகவேமுடியாது என்று சொன்னேன். எப்படி நான் போவது? ரீச்சர் என்னை நல்லாக ஏசுவார்.

“நேற்றுக்காலை சொல்லியிருந்தாலாவது ஏதாவது பார்த்துச் செய்திருக்கலாம். திரித்த கயிற்றைக் கொடுத்து ஆகக் கிடைத்ததும் இரண்டு ரூபா அறுபதுசதம் அதைக்கொண்டு போய்த்தான் கூட்டுறவுச் சங்கக்கடையில் சாமான் வாங்கினேன். பாற்பேணி ஒன்றை வாங்க கூலிக்காக போதாமற்போய்விட்டது. கையில் மிச்சமாயிருந்த நாற்பது சதமோ என்னமோதான், அதுமட்டும் என்னிடம் இப்பொழுது இருக்கிறது. முடியாத நிலையிற்றான் அம்மா தனது கஷ்ட நிலையை வெளியிட்டார்.”

நான் அம்மாவுக்கும் தெரியாமல் இரகசியமாகச் சங்கக் கடைக்குப்போய் வர்ணப்பெட்டியின் விலையைக் கேட்டு வைத்திருந்தேன். திறமான பெட்டி இரண்டு எழுபத்தைந்து. அடுத்த ஜாதிப்பெட்டி ஒன்று தொண்ணூறு. எனக்கு விலை குறைந்த ஒன்றை வாங்கினாலே போதும். நல்லதை வாங்குவதற்கு எங்களிடத்திற் பணம் எங்கே? ஆனால், அதன் விலையைச் சொன்னதும் அம்மா ஏங்கிப்போனாள்.

‘பாரடி ஒண்ணு தொண்ணூறாம். இரண்டு ரூபாவுக்கு எவ்வளவு குறைவு? இந்தப் பெட்டையின்ரை விளையாட்டுக்குப் போனால் கைக்குழந்தையைப் பட்டினி போடவேண்டித்தான் வரும் அல்லவே? காசு என்ன, கசக்கொட்டை பலாக்கொட்டை என்றா சொல்லுகிறாய்-?’

நான் இன்னும் அழத்தொடங்கினேன் வேறொன்றும் செய்யமுடியாது. நான் நிலத்தில் அடித்து அழுதேன். அம்மா ஒன்றும் செய்யமுடியாத நிலையிலே எடுத்திருந்த சீலைத்துண்டின்மேல் நான் போர்க்கிற சீத்தைத் துணியை எடுத்து அரையில் கட்டிக்கொண்டு தோட்டப்பக்கமாகப் போனார், போகும்போது தம்பியைப் பார்த்துக்கொள்ளும்படி என்னிடம் சொல்லிவிட்டுப்போனார். அவர் அப்படிப்போனது என்னோமா மாமியிடம்தான் என நான் அறிந்துகொண்டேன். சுதே அக்காவென்றால் தரமுடியாது என்று சொல்லமாட்டாள். ஆனால் மாமியிடம் வரம் வாங்குவது கஷ்டம். அவளிடம் ஏதாவது கேட்டு வாங்குவது கல்லில் நார் உரிப்பதிலும் பார்க்கக் கஷ்டம். இதற்கு மேலாக நான் சுதே அக்கா போகிற பாடசாலைக்கே போவதும் மாமிக்கு விருப்பம் இல்லை. மாமி என்னைப் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகவிடாது நிறுத்தி அங்கே தன்னுடன் வரச்சொல்லிப் பலமுறைகள் சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் நான் வைத்த கண் வாங்காமல் அந்தப் பக்கமாகவே

பார்த்துக்கொண்டு அம்மா இப்போது வருவார், இப்போது வருவார் எப்படியாவது வர்ணப் பெட்டியை வாங்கி வருவார் என்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன்.

நேரம் அதிகம் போய் இருக்காது; அம்மா வந்தார். அம்மா தூரத்திலே வரும்போதே காரியம் பிழைத்துவிட்டது என்ற செய்தியை அவருடைய முகத்திலிருந்து அறிந்து கொண்டேன். கேட்கவும் எனக்குப் பயம். அம்மா பொல்லாத கோபத்தோடு வருகிறாரென்று நான் அறிந்துகொண்டேன். அம்மாவிடமிருந்து ஒரு வார்த்தை பிறக்கும்வரை அப்படியே நின்றேன்.

உவளின் ஆடம்பர வாழ்க்கை ஆரம்பித்து நேற்றோ முந்தாநாளோ என்ன? ‘எங்கினாலையின்றை’ சரித்திரம் எனக்குத் தெரியாதே. அந்தப் பெரிய மனுஷி இருந்த காலத்திலை எங்கடை வீடுகளுக்கு வந்து நெல்லுக்குத்தி பாத்திரங்களைக் கழுவி எரியல் சோறை சாப்பிட்டுவிட்டு-பொழுது படுகையில்தான் வீட்டுக்குப் போவாள். வீடு என்று சொல்லவும் ஒன்றுமில்லை. இந்த இடத்திலும் அந்த இடத்திலுமா வீட்டுக் கொல்லைகளிலும் பற்றைகளிலும்தான் சீவித்தாள். இப்போதுதான் பெரிய வளவுக்காரியாக மாறியிருக்கிறாள் இப்போது நாச்சியார். எங்களுடைய மனுஷன் இருக்கிறபோது செய்தவைகள்தான் பின்னுக்கு வருகின்றன. உதைத்தான் யாரோ ஒருவர் சொன்னமாதிரி செய்த நன்மைகள் பின்னுக்கு வருகின்றன. தெருத் தெருவாய்ச் சென்று பிச்சை எடுத்துச் செத்தாலும் அவளுடைய பெயர்ச் சத்தமே வேண்டாம். ஓம் சொன்னது சொன்னதுதான். இன்றிலிருந்து இது விலக்கப்பட்டது. கராம்....

‘அட தெய்வமே, அறித்தியமான கர்மத்தின் போக்கு இப்படி வருவதை இந்த இரண்டு கண்களாலும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க விதியாயிற்றே....’ அம்மா சேலைத் தலைப்பை எடுத்து இரண்டு கண்களையும் துடைத்தாள்.

அம்மா, என்மேல் எரிந்துவிடுவாரென்றதால் அவரோடு பேசவும் எனக்குப் பயம். அம்மா அழும்போதும் எனக்கும் துக்கம். ஆனாலும் நான் பயந்து பயந்து கேட்டேன்.

‘அம்மா, என்ஸேர் மாமி என்ன சொன்னார்’ என்று கேட்டேன்.

வாயை மூடி பெட்டை: அம்மா சொன்னது அவ்வளவுதான். ஆனாலும், அம்மா மூச்சு எடுக்கும் விதத்தில் அந்தக் கோபத்தை இன்னும் நெஞ்சுக்குள்ளேயே அடக்கி வைத்திருப்பதாகத் தோன்றியது.

அம்மா மிகவும் மனச்சுமையோடு குசினிக்கும் விறாந்தைக்கும் காலடி வைத்து வைத்து இரண்டுமுறை சென்று மேசை லாச்சியைத் திறந்து அரிசிக்கூப்பன் புத்தகங்களை எடுத்து மடியில் வைத்துக்கொண்டு பேச்சு மூச்சில்லாமற் கடைப்பக்கம் போனாள்.

‘அம்மா எனக்கு வர்ணப்பெட்டி வேண்டாம்... நான் சும்மா இருக்கிறேன்.’ நான் சொன்னது ஒன்றும் கேளாதவள்போல் அம்மா சுற்றும் முற்றும் கூடிப்பாராமல் நேரே கடைக்குப் போனாள். தம்பி பசி! பசி! என்று அழத்தொடங்கினான். பகலில் மிஞ்சிய கொஞ்ச உப்புக் கஞ்சியைக் கோப்பையில் ஊற்றிக் குடிக்கக் கொடுத்தபின் அமைதியாகவிருந்தான். அதிக நேரம் போயிருக்கமாட்டாது. அம்மா வர்ணப்பெட்டியை வாங்கிக்கொண்டு திரும்பி வந்தாள்.

‘மனேஜர் அண்ணாவிடம் அரிசிப்புத்தகத்தை அடகு வைத்துவிட்டு வாங்கி வந்தேன். கயிறு விற்றுத்தான் மீட்க வேண்டும்’.

வர்ணப்பெட்டியைக் கையில் எடுத்தபோது என்னுடைய முழு உடம்பும் அதிர்ச்சியடைந்தது. பெட்டி மூடியைத்

திறந்ததும் ஒரு வர்ணக்குச்சி என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தது. கூராகத் தீட்டப்பட்டிருந்த அந்த வர்ணக்குச்சி சரியாகப் பத்மா மிஸ்ஸினுடைய மெல்லிய விரல்மாதிரித்தான் எனக்குத் தெரிந்தது. மிஸ்ஸினுடைய கூராக்கப்பட்ட நகங்களும் ஒவ்வொரு நாளும் வெவ்வேறு நிறங்கள் பூசப்பட்டு அழகாகப் பிரகாசித்தன. நீலம், மஞ்சள், சிவப்பு, வெள்ளை, செவ்விளநீர் நிறம்; நான் இன்னொருமுறை அந்தப் பக்கமாகப் பார்த்து மூக்குக்குக் கிட்டப் பிடித்து முத்தமிட்டு வரைதற் கொப்பிக்குள்ளே எனது புதிய வர்ணப்பெட்டியை வைத்தேன்.

திங்கட்கிழமை வரும்வரை எனக்குப் பொறுமை இல்லை. ஒவ்வொரு கடதாசியிலும் பத்திரிகைத் தாள்களிலும் நான் படங்கள் கீறினேன். அப்படிச் கீறியது புதிய வர்ணப்பெட்டியிலிருந்து எடுத்து அல்ல, பாடசாலையிலிருந்து கொண்டு வந்த சுண்ணக்கட்டித் துண்டினாற்றான் கீறினேன். பூந்தோட்டம் வெசாக்-போயா-பெரஹரா- ஞாயிற்றுக்கிழமைச் சந்தை. கொல்லைச் சுவரில் கரிக்கட்டியால் ஒவ்வொரு படத்தைக் கீறினேன். அம்மா இதைக்கண்டால் நல்லாக நெருப்பெடுத்திருப்பாள். நல்லகாலமாக அவள் அன்று வீட்டு வெளிச்சவர்ப்பக்கம் போகவில்லை.

அன்று இரவு கனநேரம் எனக்கு நித்திரை வரவில்லை. ஒவ்வொரு விடயங்களும் மனதில் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. சந்தை - பெரஹராவைக் கீறச்சொல்லித்தந்தால் பாதை கீறுகிற விதம்; யானையொன்றைக் கீறுவதா கீறாமல் விடுவதா? ஒரு யானைக்கு இடம் போதாமல் போகலாம். தீவர்த்திக்காரன் ஒருவனைக் கீறினால் போதும். கொஞ்சநேரம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் நான் ஒரு அழகான பூந்தோட்டத்திலே இருந்தேன். நான் அப்படியான மலர்களை எப்போதென்றாலும் கண்டதில்லை. தேவலோகத்திலும் பார்க்க அழகாயிருந்தது. தேங்காயளவு பெரிய ரோசாப் பூக்கள். சிவப்புநிற, வெள்ளைநிற, மஞ்சள் நிற. . . அங்கே பத்மா மிஸ்ஸும் நின்றார். மிஸ்

என்னுடன் மாத்திரம் பேசிவிட்டு வெள்ளைப் பூங்கொத்து ஒன்றைப் பறித்து எனக்குத் தந்தார். மகிழ்ச்சியின் அளவை வர்ணிக்கவே முடியாது. நான் அந்தப் பூங்கொத்தை வாங்க இரண்டு கைகளையும் நீட்டும்போது மூர்க்கமான கறுத்த பெட்டைநாய் குரை குரையென்று குரைத்துக் கொண்டுவந்து என்னுடைய காலைக் கௌவியது. மேலே காலை உதறி வீசிக் கத்திக்கொண்டு நான் கண்விழித்தேன். அம்மா என்னுடன் பேசியிராவிட்டால் என்ன நடந்திருக்குமோ சொல்லத் தெரியாது. என்னுடைய உடம்பு ஒரே வியர்வையால் நனைந்திருந்தது, நான் அவ்வளவு தூரம் பயந்துவிட்டேன்.

திங்களன்று மற்றைய நாட்களிலும் பார்க்க நேரத்தோடு புறப்பட்டேன். காலையிலேயே நான் பாடசாலைக்குப் போக ஆயத்தம் செய்தேன். மற்றைய நாட்களில் ஒரு அப்பத்தைக் கொண்டுவந்து இரண்டாகப் பிரித்து ஒரு பாதித்துண்டைச் சாப்பிட்டுவிட்டுக் கொஞ்ச சீனியைக் கையிலெடுத்து நக்கிக்கொண்டு தேநீர் குடித்துவிட்டுப் போவேன். அம்மா இன்றையதினத்தில் ஒரு அப்பத்தைக் கொண்டுவந்து தந்தார். ‘மகளே சாப்பிடடி, பசியோட எப்படிக் கீறுகிறது?’ என்று சொன்னா. எனக்குச் சரியான சந்தோஷம்.

‘கலவரமடையாது சொன்னதொன்றை நல்லாய்க் கீறு, மும்மணிகளுக்குச் சரணம்’ என்று நான் வீட்டைவிட்டு இறங்கி வெளியில் வரும்போது அம்மா சொன்னாள்.

முழுப் பாடசாலையும் மற்றைய நாட்களிலும் பார்க்க மிகவும் அழகாகக் காட்சியளித்தது. மணி அடிப்பது எத்தனை மணிக்கு என்று நான் பொறுமையிழந்த நிலையில் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

‘சிறியாவதி வர்ணப்பெட்டி கொண்டுவந்தாயா?’ என்று என்னிடம் கேட்டபோது நான் மிகவும் பெருமையோடு ஓடிப்போய் வர்ணப்பெட்டியைக் காட்டினேன்.

‘ஆகா! புதிதாய் இருக்கிறதே!’ நல்லாய்க் கீறிப் பரிசு எடுக்கவேண்டும். நல்லது என்றார் மிஸ்.

நான் சொல்லவேண்டியவை என் நினைவுக்கு வரவில்லை? சிரிப்பு வந்தது; அவ்வளவுதான் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தது. மிஸ் என்னிடம் மிகவும் இரக்கம் நானும் மிஸ்ஸிடம் மிகவும் அன்பு.

சோமா எனது வர்ணப்பெட்டியைக் கண்டுவிட்டு அதனது விபரத்தைக் கேட்கத் தொடங்கினாள். எங்கிருந்து கொண்டு வந்தாய்? எந்தக் கடையில்? யார் வாங்கித் தந்தது? என்ன விலை? இன்னொரு ஜாதி இருக்கிறதே அதை ஏன் வாங்கவில்லை? இவை எல்லாவற்றிற்கும் நான் அளித்த ஒரே பதில் எனது சிரிப்புத்தான்.

அதற்குச் சிறிது பின்னர்தான் வணசிங்க ரீச்சர் வகுப்பிற்கு வந்தார். மிகவும் கலவரமடைந்தவள்போல வந்தவள் எங்களுடைய ரீச்சரைக் கொஞ்சம் தூரத்தில் கூப்பிட்டுவைத்து என்னமோ கதைத்துக்கொண்டு நின்றார். கதை கொஞ்சம் கொஞ்சம் சூடேறி எங்களுடைய ரீச்சரை ஏசத்தொடங்கினாள். வணசிங்க ரீச்சர் எங்களுடைய வகுப்பிலுள்ள தக்ஸி என்ற பிள்ளையின் தாய். அந்த ரீச்சர் மிகவும் காரமானவரென்று எல்லாரும் சொல்லுவார்கள். பிள்ளைகளையும் கண்டபடி அடிப்பார். அந்த ரீச்சருக்கு எல்லோரும் பயம் என்பதும் உண்மையேதான். அதிபர்கூடப் பயம். எங்களுடைய ரீச்சரை ஏசுகிறபோது எல்லாப் பிள்ளைகளும் கல்லாய்ச் சமைந்து என்ன சொல்லுகிறாள் என்று கேட்டுக்கொண்டு நின்றார்கள். நான் வகுப்பின் பின்வாங்கிலே இருந்தபடியால் அவள் சொன்னவைகள் சரியாகக் கேட்கவில்லை. ஏச்சு வரவரக் கொஞ்சம் கடுமராகிக் கொண்டு போனது. ஆங்கிலத்தில் ஏசினபடியால் எங்களுக்கு அதிகம் விளங்கவில்லை. உண்மையில் நெடிவியூசன் பெட்டிமாதிரி வார்த்தைகள் வெளிவந்துகொண்டிருந்தன.

‘ஈ. ஓ.’ என்னுடைய கணவரென்று உனக்குத் தெரியாதா? என்று வணசிங்க ரீச்சர் சொன்னார். அதை மிகவும் உரத்த சத்தத்தில் மிகவும் கர்வத்தோடு சொன்னார். பிள்ளைகள் ஒன்றும் பேசாது திகைத்து என்ன நடந்தது, என்ன நடக்கப் போகிறது? என்று பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள். மற்ற வகுப்பு மாணவர்களும் எங்களுடைய வகுப்பைச்சுற்றிக் கூடிக் குவிந்தார்கள். வணசிங்க ரீச்சர் சுட்டு விரலைக் காட்டிக் காட்டி உறுக்கிப் பேசியமாதிரியைப் பார்த்தால், எங்களுடைய பத்மா மிஸ்ஸிற்கு அடிவிழுமோ என்று ஒருநேரம் நான் பயந்தேன். அந்த ரீச்சர் என் பக்கமும் பலமுறை முறைத்து முறைத்துப் பார்த்தார். எனக்கும் அடிப்பாரோ என்ற பயத்துடன் நான் மறைந்து மறைந்து இருந்தேன். எங்களுடைய மிஸ்ஸினுடைய கண்களினின்றும் கண்ணீர் சொட்டிக்கொண்டிருந்தது. அதை நான் பார்த்தேன். அப்பொழுது கரும்பலகைப் பக்கம் திரும்பினார். பிள்ளைகள் பார்க்கிறபோது ரீச்சருக்குச் சரியான வெட்கம். இயலாத தன்மையில் மிஸ் கந்தோர்ப் பக்கம் போனார்.

ஆ! நான் ஏற்கெனவே சொல்லியிருந்தும் இப்படிச் செய்தது எனக்குப் பொல்லாத கோபம். ‘இதைவிட இழிவான செயல் வேறு என்ன இருக்கிறது? உண்மையில், கன காலம் உதைச் செய்யவிடமுடியாது’ வணசிங்க மிஸ் எங்களுடைய மிஸ்ஸைத் தனிமையிலும் வைத்து ஏசினார். ஐயோ பாவம்.

அதற்குப் பிறகு எங்களுடைய மிஸ் வகுப்பிற்கு வரவேயில்லை. வேறு ரீச்சர் ஒருவர் வந்தார். வணசிங்க ரீச்சர் தக்ஸியினுடைய அதாவது அவளுடைய மகளின் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு வரைதல் அறைக்குப் போவதை வகுப்பு மாணவர்கள் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

‘சிறியாவதி ‘ரெஸ்ற்’ செய்து முடிந்தது’ என்றாள் சோமா.

என்னுடைய நெஞ்சு வெடித்துப் பிளந்தது. ஆனால், இப்பொழுது பேசுவார், இப்பொழுது பேசுவார் என்று நானும் மூச்சு எடுத்துக்கொள்ளாமல் வரைதல் அறைப்பக்கம் திரும்பிப் பொறுமையோடு இருந்தேன். சோமா சொன்னமாதிரி அன்றே வரைதலைப்பற்றி எனக்கு ஒன்றும் சொல்லவேயில்லை. நான் நாள் முழுவதும் மேசையில் தலையைவைத்து அழுது கொண்டிருந்தேன். ஆனால், நடந்தவற்றைச் சரியாக அறிய முடியவில்லை. எங்களுடைய ரீச்சரைப் பேசியதுதான் எனக்குத் துக்கம். அது எனக்குச் சரியான மனவேதனை. இவைகளில் எதையும் அம்மாவுக்குச் சொல்வது நல்லாக இல்லையென்று நான் நினைத்தேன். நான் இம்முறைவரை தற்போட்டிக்குப்போகத் தருணம் கிடையாது. நான் வீட்டிலிருந்து இன்னும் நல்லாகக் கீறிப் பழகிக்கொண்டு, வருகிற முறையென்றாலும் போட்டிக்குப்போவேன். நான் அப்படித்தான் நினைத்தேன்.

கடைசி மணி அடித்ததும் ‘ஐயமங்கள காதா’ பாடியதும் நான் ஒரு மேசையின் மேலே தலையை வைத்துக்கொண்டு கனநேரமாக இருந்துவிட்டேன். “கூ! கூ!. போட்டிக்குப்போய்க் களைத்துப்போய் அழுகிறாள்” முன்வரிசையில் இருந்த பிள்ளைகள் எனக்குக் கிட்டவந்து சொல்கிறபோது அவர்களை வாய்க்கு வந்தபடி ஏசத்தான் நினைத்தேன். ஆனாலும், நான் தலையைக் கீழே போட்டுக்கொண்டு அழுவதை மாத்திரந்தான் செய்தேன். இப்படி நீண்டநேரம் அழுதிருப்பேன். பாடசாலையில் ஒரு நாய்க்குட்டியின் சத்தமும் இல்லாமல் எல்லாம் வெறிச்சென்றிருந்தது. அதன்பிறகு புத்தகங்களை அடுக்கிக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போவோமென்று வெளியில் வந்தேன். முழுப்பாடசாலையும் பொல்லாத மூதேவி பிடித்த மாதிரி இருந்தது. ஒரு சத்தமும் இல்லை.

வீட்டுக்குப் போய் அம்மாவினுடைய முகத்தைப் பார்க்க மாட்டாத நிலையில், நான் படியின்மேல் உட்கார்ந்தேன். சில பிள்ளைகள் வீட்டுக்குப்போய்ச் சாப்பிட்டுவிட்டு, விளையாட வந்தார்கள். வீட்டுக்குப்போக எனக்கு மனமோ இல்லை. என்ன செய்வதென்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் என்னைத் தேடிக்கொண்டு அம்மாவும் வந்தார்.

‘நான் நீ வாற வழியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து, பார்த்த கண்ணும் பூத்து; முடியாத நிலையில் உன்னைக் காணாமல் தேடிவந்தேன். ஏன் சிறியாவதி, இவ்வளவு நேரமும் என்ன செய்கிறாய்? படம் கீறக் கனநேரம் எடுத்ததா?’

அப்பொழுதுதான் நான் தாங்கமுடியாமல் உரத்து அழுதேன். எவ்வளவு அழுதாலும் போதாது.

‘என்ன சிறியாவதி, உனக்கு என்ன நடந்தது?’

நடந்த விடயங்களை வாய்விட்டு அம்மாவிடம் சொல்ல எனது மனம் விரும்பவில்லை. வீட்டுக்குப் போயிருந்தால் ஏதாவது பொய்யைச் சொல்லியிருக்கலாம் என்று நான் நினைத்தேன். இன்னொரு பிள்ளைதான் எனது அழுகையின் காரணத்தை அம்மாவுக்குத் தெளிவாகச் சொல்லிவைத்தாள், அதிபரைச் சந்தித்து இதைச் சொல்லும்படி அந்தப் பிள்ளை சொன்னாள். அம்மா கொஞ்சம் யோசித்துவிட்டு எனது கைகளைப் பிடித்து என்னை அழைத்தாள்.

‘மகளே, என்ன செய்யலாம்? வாடி, வீட்டை போவம். ஏழைகளாகிய நாங்கள் தலையைக் கொண்டுபோய் மலையுடன் மோத முடியாது. எங்களுக்கும் ஒருநாள் பொழுது விடிவதானால் விடியமாட்டாதா? வாடி.’

ஆனால் இப்பொழுது வீட்டுக்குப் போவதா, விடுவதா என்று நான் சிந்திக்கமுடியாது.

லீல் குணசேகர

ஐம்புறலிய சிங்களப் பாடசாலையில் தமது கல்வியை ஆரம்பித்த லீல் 1952-ல் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்துள் புகுந்து பட்டப்படிப்பை முடித்தார். வழமையாக லீல் என்று அழைக்கப்பட்ட இவரது முழுப்பெயர் லீலாரத்தின குணசேகர என்பதாகும்.

இவர் இலங்கை சர்வோதய இயக்கத்தின் நிறைவேற்றுக் குழுவின் அங்கத்தவராக இருந்தார். அநுராதபுரத்தில் உதவி அரசாங்க அதிபராகவும், கேகாலையில் அரசாங்க அதிபராகவும், கலாசாரப் பணிப்பாளராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார். நாடாளுமன்ற விளையாட்டுத்துறை அலுவல் அமைச்சின் மேலதிக செயலாளராக விளங்கிய இவர் 1975-ம் ஆண்டு ஆகஸ்டு முதல் பொதுநலநாடுகளின் ஆசிய இளைஞர் பிரச்சினை சம்பந்தமான உயர்கல்வித் தாபனத்தின் நிர்வாக ஆலோசகராக வடஇந்தியாவிலுள்ள சந்திகார் நகரத்திற் கடமையாற்றியுள்ளார்.

இவர் அநுராதபுரத்திலிருந்த காலத்தில் 'பெத்சம் (பிட்டிசம்) என்ற நாவலையும் 'அத்ஸன்' (கையொப்பம்) என்ற நாவலையும் எழுதினார்.

இக்கதை இவரது 'இறசந்த கொடியட்ட அதிபதி பெதெசெ' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

9

மறுபிறப்பு

எங்களது பாட்டியாலேதான் எனக்கு இவ்வளவு தானதருமம் செய்ய விருப்பம் வந்திருக்கவேணும். அப்படியிருந்தும் சீலவதி என்று எனக்குப் பெயர் வைத்தவள் எங்களுடைய அம்மா. பாட்டி அதிட்டவசமாகத் தொண்ணூறு வயதுவரை வாழ்ந்தாலும் எங்களுடைய அம்மாவோ என்னுடைய சிறு வயதிலேயே மறைந்துவிட்டாள். அதன்பிறகு பாட்டி அப்புவிடமிருந்து என்னைக் கேட்டு எடுத்து வளர்த்து ஆளாக்கினாள். அப்பு என்னைப் பாட்டியிடம் கொடுத்துவிட்டுச் செனிவிரத்ன வாஸ் வீட்டிலே பெண்ணெடுத்து அங்கேயே தங்கிவிட்டார். வாஸ் வீட்டு உதவி செய்ததேயொழியப் பாட்டிக்கோ எனக்கோ ஒரு தம்பிடியோ ஒரு சிறு துரும்பு தன்னுமோ தரவில்லை.

பாட்டிக்கு அரசாங்க தருமப் பணமாகப் பத்து ரூபா கிடைக்கிறது. அதைக்கொண்டு நாங்கள் ஒரு ஓலைக் குடிசையில் வாழ்கின்றோம். மழைக் காலத்தில் பாட்டிக்குக் காய்ச்சல் உண்டாக அவளை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போனார்கள். அப்பொழுது நானும் பாட்டிக்கு உதவியாக ஆஸ்பத்திரியில் நின்றேன். பாட்டியை நன்றாக இரக்கத்துடன் பார்த்துவந்த ஒரு டாக்டர் கடைசி நாளில் எங்களைத் தனது

பங்களாவுக்கு வரச்சொல்லி ஒரு பகற்பொழுது நன்றாகச் சாப்பிடத்தந்தார். பாட்டி தானத்திற்கு நன்றி பாராட்டுகையில், 'அப்பனே, நீங்கள் புத்தபகவானாக வரவேண்டும். இன்று சாப்பிட்ட சாப்பாடு பிறந்தநாள்தொட்டு இதுவரை சாப்பிடாத சாப்பாடு' என்று கூறினாள். அதுவென்றால் உண்மையிலும் உண்மை. அன்று எங்களுக்குச் சாப்பிடக் கொடுத்த பண்டங்கள் மிகவும் உருசியானவை. நெய்ச்சோறு, கோழிக்கறி, மீன், மரக்கறி, பாணி கலந்த தயிர், அன்னாசி சொக்லேட் ஆகிய எல்லாம் கொடுத்தார்.

எனக்கு இன்று நடந்ததுபோல ஞாபகம். அதன் பிறகு டாக்டர் பாட்டிக்குக் காசு கொடுத்து அவரை ஒருமோட்டார்க் காரிலேயே ஊருக்கு அனுப்பிவைத்தார். என்னை இங்கேயே இருக்கச் சொன்னார். பாட்டி போகும்போது என்னையறியாமலேயே அழத்தொடங்கினேன்.

'மகளே, நீ இங்கேயிருந்துகொள், இன்னும் சில நாட்களில் நான் செத்துப்போனால் உன்னைப் பார்த்துக்கொள்ள ஒருவரும் இல்லை. டாக்டர் ஐயா உன்னை நன்றாகப் பார்த்து மேய்த்துக் கொள்வார். எனது உடம்பு தேறிய பின்பு நான் உன்னைப் பார்க்க வருவேன்.'

பாட்டி கொட்டப்பெட்டியிலிருந்து ஐந்து சதத்தை எடுத்துத் தந்து, எனது உச்சியை முத்தமிட்டு, கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு, 'ஐயோ உன்னுடைய அம்மா இருந்தால் இப்படியும் நிற்பாட்ட வேணுமோ? உன்னை அப்பு என்றவருக்கு உன்னைப்பற்றித் தலையிடியில்லை' என்று சொல்லித் துரையையும் வீட்டுக்கார அம்மாளையும் கும்பிட்டுவிட்டுப் போனாள்.

நான் படலைக்குக் கிட்டப்போய்த் துரையின் காரொன்றில் பாட்டி போகும் விதத்தைப்பார்த்துக் குமுறி அழ ஆரம்பித்தேன்.

அதன்பிறகு வீட்டுக்காரஅம்மாள் என்னுடைய கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டுபோய் ‘உன்ரை அழுகையை நிறுத்து. அந்தச் சீலைத்துண்டைக் கொண்டுவந்து இந்தக் கதிரையைத் துடை’ என்று கூறினாள். நாய்க்கு அடிக்கிற பிரம்பு சுவரிலே தொங்கவிடப்பட்டிருக்கிறது. அதைப் பார்த்த எனக்கும் சரியான பயம். அன்றிலிருந்து எனக்கு நிறைய வேலை. அப்படி நீண்ட காலம் போயும் பாட்டி என்னைப் பார்க்கவும் வரவில்லை. நான் கடிதம் எழுதி அனுப்பினேன். அப்படியிருந்தும் பாட்டி ஊரிலும் இல்லையென்று துரையிடம் யாரோ சொன்னாராம். நான் பலபாட்டிலும் யோசனைபண்ணி பார்த்தேன், செய்வதற்கும் வழியொன்றுமின்றி ஒரு நாள் துரையிடமும் கேட்டேன். அப்பொழுது அவர் பயப்படாமல் இருந்துகொள். எப்பவென்றாலும் சரி பாட்டி வருவாள்’ என்று சொன்னார்.

சில நாட்களில் பங்களாவில் வேலை செய்வதைத் தவிர நான் உண்மையாகவே நித்திரைக்குப் போகும்போதுதான் பாட்டியைப்பற்றி நினைப்பேன். ‘சீலவதி’ என்று பெயர் வைத்திருக்கிறபடியால் ‘நன்றாக இரவிற்பஞ்சசீலம் ஓதி நித்திரைக்குப் போகவேண்டும்’ என்று அவள் எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறாள்.

வீட்டு அம்மாளுக்கு ஒரு பிள்ளை கிடைத்தபின்னர் எனக்கு மேலும் வேலை அதிகமாகியது. அந்தக் குழந்தையிடம் எல்லோரும் மிகவும் அன்பு. எப்பொழுதும் வெவ்வேறு விளையாட்டுச் சாமான்கள் கிடைத்து வந்தன. அந்த

விளையாட்டுச் சாமான்கள் மிகவும் அழகானவை. மாடு, நாய், பூனை, கிளி, புகைவண்டி, பொம்மை, பலூன், பம்பரம், குரங்கு, வெவ்வேறு நிறத்திலே கார்.

குஞ்சத்துரையும் நல்ல அழகு. நல்ல சிவலை நிறம், சந்திரனைப் போன்ற முகம். மரியாதை பாசம். என்னிடம் மிக்க அன்பு. நானும் அளவிறந்த அன்பு. ஒவ்வொரு புதுச் சொற்களைச் சொல்லிச் சொல்லி மழலை மொழி பேசும். மாட்டை 'அம்பாய்' என்று சொல்லும். நாயை 'வவ்வவ்' என்று சொல்லும். பொம்மையை 'பாவா' என்று சொல்லும். நிலத்தில் கிடக்கிறவற்றை 'கீழ் கிடக்கு' என்று சொல்லும். எனக்கு 'லாதி' 'லாதி' என்று பெயர் வைத்தாள். துரை என்னிடம் மிகவும் அன்பு. வீட்டு அம்மாள் நாயிடம் மிகவும் கடுகடுப்பு. அப்படியிருந்தும் அதைச் 'சீலா' என்று மிக்க கருணையுடன் கூப்பிடுவாள்.

குஞ்சத்துரை கேட்பனவற்றைக் கொடுக்காவிட்டால் வீட்டு அம்மாள் என்னை ஏசுவாள். பால் தயாரிக்க நேரம் போய்விட்டால் என்னைத்தான் ஏசுவாள். குஞ்சத்துரையின் உடைகளைக் கழுவுவதும் நான். அவற்றிற்குப் பெட்டி போடுவதும் நான். அதனாலே, குஞ்சத்துரை என்னிடமே கூடிய அன்பு. தூக்கி வைத்திருக்கும்போது உனது கைகளில் இருந்தால் ஒருவரும் இலேசாகத் தூக்கிக்கொள்ள முடியாது. இரவில் நித்திரை விட்டு விழித்தால், 'லாதி கீழ் கிடக்கு' என்று அழும். அதன் கருத்து 'லாதி என்னைக் கீழே இறக்கிவிடு என்பதாகும்.

குஞ்சத்துரையின் தொட்டிலுக்குப் பக்கத்தில் நிலத்திலே நான் படுப்பேன். வீட்டு அம்மாள் என்னை எவ்வளவு ஏசினாலும் குஞ்சத்துரையிடமிருக்கிற அன்பின் காரணத்தினால்

நான் அவற்றைப் பரவாய் பண்ணுவதில்லை. ஒருநாள் குஞ்சத்துரைக்கு ஒரு நுளம்பு கடித்தபோது குழந்தையைச் சரியாகப் பார்க்கவில்லை என்று சொல்லி வீட்டு அம்மாள் எனக்கு அடித்தாள். வேறெதைச் சொல்ல! எனக்கு அடித்த அடியில் அன்று நாய்கூட மிகவும் பயந்தது. என்னை அடிப்பதைக் கண்ட குஞ்சத்துரையும் அழுதது.

ஒவ்வொருவரும் குழந்தையிடம் 'நீ யாரில் கூடிய பட்சம்?' என்று கேட்பர். அப்பொழுது எடுத்தவாக்கில் 'லூசி' என்று சொல்லும். அப்படிச் சொல்லும்போது வீட்டு அம்மாள் காதில் விழுந்தால் பொல்லாத கோபப்படுவாள். இது சரியான கோபம் அல்லவா? 'அம்மாவிலும் அப்பாவிலும் பட்சமில்லாத மகன்' என்று கடுகடுப்புடன் ஏசுவாள்.

இன்னும் இரண்டு மூன்று வருடங்கள் செல்லக் குஞ்சத்துரை பள்ளிக்கூடம் போவார். அதற்குப்பிறகு பெரிய தம்பி ஆவார், அதற்குப்பிறகு அழகான பெரியதுரை ஆவார். பெரிய துரையாகி மேலும் படித்து டாக்டராக வருவார். அப்பொழுது கலியாணம் கட்டுவதானால் நல்ல கருணையுள்ள அம்மாள் ஒருத்தி வந்து சந்திக்கவேணும்.

இப்பொழுது என்னுடைய வயது பதின்மூன்றாகும். இன்னும் காலம் செல்லச் செல்ல எனக்கு என்ன விதி வருமோ தெரியாது. எனக்கென்றால் 'பாட்டி இறந்திருக்கவேண்டும், அதனாற்றான் என்னைப் பார்க்க வரவில்லை,' என்ற எண்ணம் ஓடுகிறது. அப்படியென்றால் பாட்டி நல்ல உலகத்துக்கே போக வேண்டும். கருணையுள்ளவளாகையால் அவள் சுவர்க்க உலகத்திற்கே போவாளென்று நான் நினைக்கிறேன். வெசாக் தினத்தில் அலங்காரங்களைப் பார்க்கவும் பாஞ்சாலைக்குப் போகவும் சென்றமுறை குஞ்சத்துரையைக் கூட்டிக்கொண்டு

போகும்பொழுது அழகான பந்தல்கள், மின்சார வெளிச்சம் போடப்பட்ட அலங்காரம், வெசாக் வெளிச்சக்கூடுகள் ஆகியவற்றைப் பார்த்து ‘ஐயனே லூதி எனக்குக் காட்டுங்கோ’ என்று சொல்லி மன்றாடியது. வீட்டு அம்மானும் துரையும் கார் முன் ஆசனத்தில் இருந்தார்கள். நான் குஞ்சுத்துரையைத் தூக்கி அணைத்துக்கொண்டு, வெசாக் அலங்காரத்தைக் காட்டும்பொழுது மகிழ்ச்சியால் குஞ்சுத்துரை நல்ல வார்த்தைகள் சொன்னது.

இரண்டாவது நாளில் வீட்டு அம்மானும், துரையும் பாஞ்சாலைக்குப் போனார்கள். என்னையும் கூட வரும்படி குஞ்சுத்துரை மன்றாடியது.

‘லூதி வேண்டாம் மகனே, நானும் அப்பாவும் மட்டுமே போவோம்.’

‘அப்படியென்றால் நான் லூதியிடம் வீட்டில் நிற்கிறேன்’

‘அப்படியென்றால், புத்தபகவான் பிள்ளையுடன் கோபிப்பார்’.

‘லூதி நான் பாஞ்சாலைக்குப் போனால் நொக்குக் கோபம் வருமா?’

‘ஐயனே, இல்லை, சிவலைத்துரை போங்க’

‘அப்பா லூதியையும் கூட்டிக்கொண்டு போவம்’

‘வேண்டாம் மகனே, லூதிக்கு வீட்டு வேலை கிடக்கு’

அன்றுமட்டும் என்னை விட்டுவிட்டுக் குஞ்சுத்துரை எப்படியோ போனார். எனக்கும் வீட்டிலே தனியே இருப்பது ரொம்பத்துக்கம்.

‘லூதி நாங்கள் வர நேரஞ் சென்றால், உனக்கு விருப்பமென்றால் பழைய ரேடியோவில் வணப் பிரசங்கத்தைக் கேள்’ என்று துரை சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

வேலை செய்து முடிந்த பின்பு சமையற்காரியும் நானும் ரேடியோவைப் போட்டோம்.

“இந்தப் புண்ணியவான்களுள் புத்தபெருமானின் தர்மத்திற் சொல்லியிருக்கிற விதத்தைக் கேட்டிருக்க வேண்டும். பிறவிக்கடலில் நாங்கள் செய்கிற புண்ணிய பாவங்களினால் ஒவ்வொரு பிறப்பாகப் பிறக்கிறோம். இப்பொழுது இந்த வணப்பிரசங்கத்தைச் செய்கிற நான் போன பிறப்பில் வேறு நாட்டில் பிறந்து இருந்தேனோ என்று சொல்லத் தெரியாது. அப்படியில்லாவிட்டால் இந்த வணப்பிரசங்கத்தைக் கேட்கிற புண்ணியசீலர்கள் தர்மபலனிற்படி, வருகிற பிறப்பில் சுவர்க்கலோகத்தில் பிறக்க முடியும். அப்படியில்லாது நாங்கள் பாவங்களில் மூழ்கியிருந்தால் நரகத்திற்குப் போக வேண்டிவரும். அவையெல்லாம் எங்களுடைய பழக்க குணத்திற்படி ஒன்று சேர்ந்து வருகின்றன. எங்களுடைய மனம் கருணையாலும், கருணையின் உச்ச நிலையாகிய ‘மைத்திரி’யினாலும் நிரம்பியிருந்தால் தீமைக்கு இடம் வராது. நாங்கள் மற்றவர்களுக்கும் மற்றவர்களைப்போல பிராணிகளுக்கும் கருணை காட்டினாலும் நல்ல பவாபலன்கள் கண்முன்னாலேயே தென்படும். சிலவேளைகளில் எங்களிடம் மிகவும் அன்புவைத்து மறுலோகம் போகிறவர்கள் மீண்டும் வந்து எங்களுடன் சீவிக்க முடியும். ஆகையாற்றான் சில பிராணிகள் தங்கள் எஜமானரிடத்தில் அன்பாயிருக்கின்றன. அப்படியிருக்கிற அந்த அன்பு ஒரு பக்கத்தில் இருப்பது போதாது. இரண்டு பக்கங்களிலும் இருக்கவேண்டும். நாங்கள்

யாரிடமாவது கருணையுடையவர்களாயிருந்தாற்றான் மற்றவர்கள் எங்களிடம் அன்புகாட்டுவார்கள்.”

என்னிடம் நேரடியாக அன்புகொண்ட பாட்டி என்னுடைய நினைவுக்கு வருகிறாள். பாட்டி என்னிடம் எவ்வளவு கருணையுள்ளவள்! நானும் அவளிடம் எவ்வளவு அன்பு. என்னுடைய கண்களினின்றும் கண்ணீர் வழிந்தோடும்போது ‘ஐயோ பாட்டி’ என்று என்னையறியாமலேயே சொல்லுகிறேன்.

‘அதோ! ஒரு கார் வருகிறது’ என்று சமையற்காரி சொல்லுகிறாள். நான் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொள்ள வேணும். முன்வாசலில் இறங்கி, குஞ்சத்துரை ஒடோடி வருகிறார்.

‘புத்த பகவானுடைய பூஜை மேசையிலிருந்த பூக்களை லூதிக்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறேன். இதோ? புத்தபகவான் கொடுத்த சொக்க... இன்னும் லூதிக்கு ஒரு பூந்திரி அம்மாவிடம் சொல்லி வாங்கினேன்.’

‘உண்மையாக இந்தமாதிரி ஒரு பிள்ளை, புத்த பகவானின் பூஜை மேசையிலிருந்து பூவைக் கொண்டுவந்திருக்கிறது பாருங்கோ! பெரிய பிக்கு கொடுத்த ஒரு சொக்கிலேட்டையும் இந்தப் பெட்டைக்குத்தான் கொடுக்கிறது. பாருங்கோ அவளிடம் வைத்திருக்கிற அன்பை,’ என்று வீட்டுக்கார அம்மாள் துரையிடம் சொல்லுகிறாள்.

‘வாங்கோ குஞ்சத்துரை, உடுப்பைக் கழற்ற’ என்று சொல்லி நான் குஞ்சத்துரையைக் கொண்டுபோய் முகத்திலும் உச்சியிலும் முத்தமிட்டேன். என்னிடம் நல்ல அன்பு ஏற்பட்டது.

‘என்ன லூதி அழுகிறாய். அம்மா அடித்தாவா?’

‘இல்லை, கண்ணே சும்மா’

‘லாதி அழவேண்டாம். நாளைக்கும் லாதிக்குப் பூக்கொண்டுவருவேன்’.

அன்று இரவு நித்திரையில் குஞ்சத்துரை ‘அம்மா, கூடாது லாதிக்கு அடிக்கிறா’ என்று சொல்கிறான். ‘ஐயோ எங்களுடைய பாட்டி மறுபிறப்பு எடுத்திருக்கிறாளோ!’

நமோ தஸ்ஸ பகவதோ அறஹதோ.

‘லாதி, என்னைக் கீழ டக்கு’.

-(1973)

மூலக்கவிதா (மூலக்கவிதா) ‘மூலக்கவிதா’
மூலக்கவிதா (மூலக்கவிதா) ‘மூலக்கவிதா’
மூலக்கவிதா (மூலக்கவிதா) ‘மூலக்கவிதா’
மூலக்கவிதா (மூலக்கவிதா) ‘மூலக்கவிதா’
மூலக்கவிதா (மூலக்கவிதா) ‘மூலக்கவிதா’
மூலக்கவிதா (மூலக்கவிதா) ‘மூலக்கவிதா’
மூலக்கவிதா (மூலக்கவிதா) ‘மூலக்கவிதா’
மூலக்கவிதா (மூலக்கவிதா) ‘மூலக்கவிதா’
மூலக்கவிதா (மூலக்கவிதா) ‘மூலக்கவிதா’
மூலக்கவிதா (மூலக்கவிதா) ‘மூலக்கவிதா’

‘மூலக்கவிதா’ (மூலக்கவிதா) ‘மூலக்கவிதா’
‘மூலக்கவிதா’ (மூலக்கவிதா) ‘மூலக்கவிதா’
‘மூலக்கவிதா’ (மூலக்கவிதா) ‘மூலக்கவிதா’
‘மூலக்கவிதா’ (மூலக்கவிதா) ‘மூலக்கவிதா’
‘மூலக்கவிதா’ (மூலக்கவிதா) ‘மூலக்கவிதா’
‘மூலக்கவிதா’ (மூலக்கவிதா) ‘மூலக்கவிதா’
‘மூலக்கவிதா’ (மூலக்கவிதா) ‘மூலக்கவிதா’
‘மூலக்கவிதா’ (மூலக்கவிதா) ‘மூலக்கவிதா’
‘மூலக்கவிதா’ (மூலக்கவிதா) ‘மூலக்கவிதா’
‘மூலக்கவிதா’ (மூலக்கவிதா) ‘மூலக்கவிதா’

ஜயலத் மனோரத்ன

1948-ல் நவரெலியாவிற் பிறந்த ஜயலத் மனோரத்ன மொறமடுல்ல மத்திய மஹாவித்தியாலயத்தில் ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்றார். பின்னர் பேராதனை-இலங்கைப் பல்கலைக்கழக வளாகத்திலே படித்துப் பட்டம் பெற்றார். பல்கலைக்கழகத்திற் படிக்குங் காலத்திற் சிங்கள சங்கத்தின் தலைவராகவும், நாடகமன்றத்தின் அமைப்பாளராகவும் கடமையாற்றினார்.

பேராசிரியர் சரத் சந்திராவின் ‘மனமே’ சிங்கவாகு’ ‘மஹாசார’ ‘ஆசையிற் பிறப்பது துக்கம்’; ஹென்றி ஜயசேனாவின் ‘மகரா’, சுகதபாலத சில்வாவின் துன்னு துனுகம (வில்துனுகமவில்) ஆகிய பலநாடகங்களில் நடித்துப் புகழீட்டியவர்; 1974-ல் சாகித்திய மண்டலத்தின் நாடகப்பகுதி நடாத்திய சிங்களக நாடக விழாவில் நாட்டின் சிறந்த நடிகராகக் கௌரவிக்கப்பட்டவர்.

புதிய தலைமுறையினரின் சிறந்த கவிஞர், சங்கீத இரசிகர்; வானொலிக்கலைஞர்.

‘வஹிஎனதுறு’ (மழை வரும்வரை) பியசேனாசஸஹ குமாரிகாவ (பியசேனாவும், குமாரிகாவும்) என்ற சிறுகதை நூல்களும் ‘தொளஸ் பஹே பஹன்’-(பன்னிரண்டு மாதங்களும் அணையா விளக்கு) என்ற கவிதை நூலும் இவரது படைப்புகள்.

இவரது ‘கல்’ என்ற கதை ‘பியசேனா ஸஹ குமாரி காவ’ என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

10

கல்

“.....கிட்ட வரவேண்டாம். மண்டை பொடிப் பொடியாக்க ஆயத்தப்படுத்திறியளோ?”

கங்காணியினுடைய கடுகடுத்த குரல் சுற்றுமுற்றும் பரவியது. அதைக்கேட்டும் கேளாதவர்கள் போலப் பையன்கள் கூட்டமாகக் கல் உருளைக்குப் பின்னே ஓடினார்கள். ஒரே முறையில் நூறு இருநூறு வார்த்தைகளைச் சொன்னவன்போல் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். கங்காணி பாதையில் அங்கும் இங்கும் வேகமாக நடந்துகொண்டிருந்தான். பின் ஒரு பக்கத்திலிருந்த பாறாங்கல்லில் உட்கார்ந்திருந்தான்.

“அங்கே நாலுபேர் போங்க. .... நீங்கள் உந்தக் கொஞ்ச மணலை நிரப்பிப் போடுங்க. .... அந்த .... அவன். .... !!”

காணாமற்போன இரையை மீண்டும் கண்டுபிடித்த புலி மாதிரி அவன் வெற்றிலை பாக்கை விழுங்கினான். ஒரேயடியாக மிகவும் தூரத்தில் அம்பு மாதிரிகொப்புளித்தான். தேநீர் குடிக்கும் இடைவேளைக்குத்தான் மணி அடித்தது என்று

தொழிலாளர் அறிவார்கள். விசாலமாக வளர்ந்துநின்ற வாகை மரத்தடியில் ஆயுதங்களைப் போட்டுவிட்டுத் தம்மையறியாமலே தண்ணீர்ப்பீப்பா இருந்த இடத்தை நாடினார்கள். மலைஉச்சியிலிருந்து ஓடி வருகிற சிறிய அருவி நீர் கமுகம் பீலி வழியாக ஓடிவந்து பீப்பாவுள் விழுகிறது. தூசி, மண், கல், சீமெந்து, கைகளில் புரண்டு கரடு முரடாக இருந்த அவர்களின் இரண்டு கைகளும் கடும் வெயிலில் வாடி வதங்கியிருந்த முகங்களும் குளிர் நீரில் சிறிது நனைந்தன. புதிதாக ஆக்கப்பட்ட பெரிய தோட்டப் பக்கமாக ஊர்ந்து வந்த மிகப் பெரிய 'பென்ஸ்' காருக்கு மிகவும் பயபக்தியுடன் இடம் கொடுத்து ஒரு பக்கமாக விலகிய சிலரும் பாதைப் பக்கத்திலிருந்த, முள் பற்றைகளில் தடக்குப்பட்டார்கள். காரின் பின் ஆசனத்தில் நீட்டி நிமிர்ந்திருந்த புதிய இனப் பெரிய நாய் ஒன்று ஜன்னலூடாகத் தலையை நீட்டிக் குரைத்தது. தொழிலாளர் இடது பக்கமும் வலது பக்கமும் திரும்பிப்பார்த்து மீண்டும் பாதையில் இறங்கினார்கள்.

தேநீர்க்கடை வேறுவிதமான ஒரு காட்சி! பிரம்பு அறுந்த கதிரை; கண்ணாடி உடைந்த அலுமாரி, சிலந்திவலை, இடியப்பம், பலகாரம், பணிஸ், பருப்புக் ஹொதி, கிழிந்த மெழுகுசீலை, கைப்பிடி உடைந்த கோப்பை, இவற்றோடு மேலில் சட்டை போடாத முதலாளி, இனிப்புப் போத்தல்களுக்கும் வாழைக்குலைகளுக்கும் மத்தியில் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்தார். கடுக்காய்-நெல்லிப்பானம் போல அவரது முகம் மெல்ல மெல்லமாக மேன்மேலும் மாறுபட்டது.

“றணா. மேலதிகமாக இருந்தால் ஐம்பது சதம் கொடு” என்று புண்ணாக்குச் சாக்குக்குப் பக்கத்தில் குந்தியிருந்த விலியோன் தனக்கு எதிரில் இருந்த றணாவை மன்றாடினான். அவனுடைய இரண்டு கண்களும் ஒரே இலக்கில்

பதிந்திருந்தன. அது ஒரு ஆழமான பார்வை. குழி விழுந்த இரு கண்களும் அகலமான நாடி எலும்பும் பல நாட்கணக்காக வெட்டாத தாடியும் அந்த ஆழமான பார்வையோடு சேர்ந்து அவன் திக்கற்றவன் என்பதைக் காட்டின. றணா மிஞ்சியிருந்த பணிஸ் துண்டுகளை வாய்க்குள் போட்டுக்கொண்டான். மிகவும் கஷ்டப்பட்டு அதைத் தொண்டைக்குழாய் வழியாக விழுங்கிக்கொண்டு விலியோன் பக்கமாகத் திரும்பினான்.

“நீ தேநீர் குடிக்கவில்லையா?”

விலியோன் தன்னுடைய இலக்கை மாற்றிக்கொள்ள வில்லை. றாணா கதிரையிலிருந்து எழுந்து, ஆங்காங்குக் கிழிந்திருந்த மூங்கிற்தட்டியின் ஓட்டைகளினூடாகக் கைகளைவிட்டு ஒரு கோப்பைத் தேநீரைக் கொண்டுவந்து மீண்டும் விலியோனின் பக்கமாக வந்தான்.

“றணா, பசியில்லை” “தேநீர் குடிக்கவில்லையா?”

விலியோனுடைய பதில் றணாவிற்குக் கோபத்தையுண்டாக்கியது. தேநீரைத் தொண்டைக்குள் விட்டுக்கொண்டு விரைவாகக் கண்ணாடியுடைந்த அலுமாரிக்குள் கையை வைத்தான். ஒரு பணிஸை வெடுக்கென்று எடுத்து விலியோனிடம் நீட்டினான். விலியோன் நித்திரைவிட்டு எழும்பிய ஒருவன் போலத் திடுக்கிட்டுப் பார்த்தான். வாய் கொஞ்சம் பிளந்து இரண்டு பக்கமும் இழுபட்டிருந்தது.

“பணிஸை சாப்பிட்டா. . . . நான் பணம் கொடுக்கிறன். . . . பையா, இன்னொரு சாயம்போட்ட தேநீர்.”

விலியோன் பேசவில்லை. பணிஸை இரண்டாகப் பிய்த்து அதிலிருந்த வெளிறிய பாங்கை யோகி போலப்

பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தான். றணாவுக்குத் தெரியாமல் அதைத் தன்னுடைய அழுக்குச் சட்டைப் பைக்குள் ஒளித்துவைத்துக்கொண்டு தேநீர்க் கோப்பையைக் காலி செய்தான்.

“உம்...போவம்... நேரம் போச்சது”

றணா, முன்னே போனான். காதில் செருகி வைத்திருந்த ஒரு ரூபா நாணயத்தை எடுத்துக் கடைமுதலாளியினுடைய மேசையில் வீசினான்.

“இரண்டு பணிஸ்.... ஒரு சாயம் தேநீர்”

முதலாளியும் அவ்வாறு பச்சாதாபப்பட்டார்.

“எழுபத்துநாலு”

“மூன்று பீடியும்”

றணா பீடியில் இரண்டுதரம் புகை இழுத்தபின் விலியோனிடம் அதை நீட்டினான். கடை வாசலிலிருந்து பாதையில் இறங்கியபின் மீண்டும் பேசினான்.

“நீ என்னத்திற்குக் காசு கேட்டாய்?”

தான் ஐம்பது சதம் கேட்டதை றணா மறந்திருக்கக்கூடும் என்று விலியோன் நினைத்திருந்தான்.

“றணா, ஒரு றாத்தல் பாண் என்றாலும் கொண்டுபோக வேணும்... எனது அன்புமகள் பசியோட...”

“பின்னேரம் போகும்போது ஞாபகப்படுத்து...”

“இருந்த கொஞ்ச மரவள்ளிக்கிழங்கும் சாப்பிட்டு முடிந்துவிட்டது”.

தூரத்தில் கல் உருளையின் சத்தம் எழுந்து கொண்டிருந்தது. சுருள் சுருளாக எழுந்த புகையுடன் கொதிக்கின்ற தாரின் மணம் மிகவும் சோம்பற்றனத்தை உண்டாக்கியது. தாச்சிகளிலிருந்து விழுந்து சிதறுண்ட சலவைக்கற்கள் கல் உருளையினால் பெரிய சில்லுகளில் அகப்பட்டு மட்டமாயின. கால்களைச் சாக்குத் துணியாற் சுற்றிய ஒருவன் கொதிக்கிற தார் வாளியையும் எடுத்துக்கொண்டு அங்கும் இங்கும் சுறுசுறுப்பாக ஓடினான். சூரியனின் கதிர்களில் வெந்தமுகங்களும் கரடுமுரடான நிலமும் தூசியினாலும் புகையினாலும் மூடுண்ட சுற்றாடலும் சோம்பல்நிலையை மேலும் அதிகரித்தன. சின்னப்பெடியள் கொடூர வெயிலையும் பொருட்படுத்தாமல் கல் உருளையின் பின்னே ஓடிப்போனார்கள்.

“கங்காணியார் என்ன சொன்னார்?”

“... அவரிடம் மீண்டும் நான் போகவில்லை”

“அப்படியானால் தொழில்...?”

ஒரு தாச்சிச் சட்டியை நிலத்தில் உரோஞ்சியதால் எழுந்த காதைச் செவிடுபடுத்தும் சத்தத்தினால் விலியோன் கோணிக் குறுகினான்.

றணா, இன்னும் பேசவில்லை. தன்னுடைய கேள்விகளுக்கு ஆயிரம் விடைகள் கொடுத்தவன்போல விலியோன் கஷ்டப்பட்டான். ஒரு சொல்லுத்தானும் அவனுடைய வாயிலிருந்து வரவில்லையென்பதை றணா கண்டான். விலியோனுடைய இரண்டு கண்களும் மேல் ஆகாயத்தை நோக்கிக்கொண்டிருந்தன. மின்சாரக் கம்பிகளிடையே இன்னொரு வெளவால் இறந்து தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

“அந்த மண்ணை லொறியில் நிரப்பு...”

எங்கிருந்தோ பாய்ந்துவந்த கங்காணி விலியோனிடமும் றணாவிடமும் கத்தினான். இருவரும் ஒரேநேரத்தில் மண்வெட்டிகளைத் தோளிலே தூக்கி வைத்தார்கள். சூடான வெள்ளை மணலில் சோம்பலுடன் ஒதுங்கியிருந்த அவர்கள் ஒன்றும் பேசாமல் மண்ணை நிரப்பினார்கள். மார்பிலும் முதுகிலும் வியர்வை ஆறுபோல் ஓடுவதை விலியோன் உணர்ந்தான். அவன் மண்வெட்டிப் பிடியைத் தடவியுருவிக் கொண்டிருக்கையில் தூரத்திலே அவனது பார்வை சென்றுகொண்டிருந்தது. “எகொடகந்தை”யில் புதிதாக வெட்டுகிற பாதையில் சிவப்புநிற மண் மினுங்குவது வெயிலுக்கூடாக அவனுக்குத் தோன்றியது. இப்பால் கண்ணுக்கு எட்டியவரையில் மானாப்புல் கடைசிவரைகூடக் காற்றுக்கு அசையவேயில்லை. முகில்களற்ற ஆகாயத்தில் சூரியனின் கதிர்கள் நெருப்பைக் கக்கியவாறு நிலத்தைச் சாம்பலாக்கும் அளவிற்கு உக்கிரமாக வீசின.

“.... இனிமேல் நீ வேலைக்கு வரவேண்டியதில்லை. .... மஹத்தயா உன்னுடைய பெயரை வெட்டச் சொல்லியிருக்கிறார்.”

கங்காணி நேற்றுத் தனக்குச் சொன்ன விடயம் விலியோனுக்கு நல்ல ஞாபகம். நாளைக்குப் பிறகு தனக்குப் பாதை வேலை இல்லையென்பது அவனுக்கு உறுதி. ஆயினும், இன்று பின்னேரம்தான் கடைசிமுறையாக வேலைசெய்கிறான் என்பதையும் அவனால் நம்பமுடியவில்லை.

விலியோன் அந்நேரத்தில் கங்காணியுடன் வாதுக்கும் போகவில்லை. தன்னை வேலைநீக்கம் செய்தது ஏனென்றும் கேட்கவில்லை; அவனை மன்றாடவும் இல்லை. தனக்கு எதிராக நிர்வாக இடத்தில் செய்த புகாரோ பொய்யானதென்று

அவன் அறிந்திருந்தான். மற்றைத் தொழிலாளர் கூட்டமும் அப்புகார் ஆதாரமற்ற பொய்யென்பதை அறிந்திருந்தது.

தனது சின்ன மகள் கடுமையாகச் சுகவீனமடைந்திருந்த வேளையில் இரண்டு மாதங்களில் திருப்பித் தருவதாகப் பொருந்தி கங்காணியிடம் கடனாகப் பெற்றதும், ஆறுமாதங்களிற்றன்னும் அதைத் திருப்பிக்கொடுக்க முடியாமற் போனதும் அவனுக்கு ஞாபகம். கங்காணி அடிக்கடி கரைச்சல் கொடுத்து இதை ஞாபகப்படுத்துவது பிழையென்று விலியோன் நினைக்கவில்லை. கங்காணி “வெஸெந்தற வள்ளல்” போன்றவன் அல்லன் என்றபடியால், அந்த விடயம் ஒரு பக்கம். மறுபக்கத்தில் அன்றாடப் பொழுதைப் போக்குவதற்குப் போதாத நாட்சம்பளத்தைப் பெற்ற விலியோனுக்கு அவ்வளவு தொகையை ஒரே முறையிற் செலுத்துவது எவ்வகையிலும் செய்ய முடியாத விடயம். மகள் நோயாற்பீடிக்கப்பட்டிருந்தமை நிர்வாகிகட்குரிய பிரச்சினையல்ல. விலியோனுடைய சம்பளத்தைக் கூட்டுவதற்கும் அது ஒரு காரணம் அன்று.

ஆனால், இவையெல்லாவற்றிற்கு மேலாக விலியோனது மனம் வேதனைப்படுவதற்கு இன்னொரு சம்பவம் இருந்தது. கடன்பணம் என்ற சாட்டில் அண்மைக்காலத்திலிருந்து கங்காணி அவன் இல்லாத வேளைகளில் அவனுடைய வீட்டுக்குள் நுழைவதை வழக்கமாகக் கொண்டான். ஒருதடவை அவனது சொந்த மனைவிக்குக் கங்காணி ஒருசேலையைப் பரிசளிக்கச் சென்றதையும், மனைவி அவனுக்கு விளக்குமாற்றால் அடித்துத் துரத்தியதையும் அவன் அறிந்திருந்தான். அதற்கு இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகுதான் கங்காணி நிர்வாக இடத்தைச் சந்தித்து, விலியோனுடைய பெயரை வெட்டுவதற்கு உத்தரவு பெற்றதும் விலியோனுக்குப் பரகசியம்.

நடந்த உண்மைகளைத் தொழிலாளர்கள் மட்டுமே அறிந்திருந்தார்கள். ஆயினும், நிர்வாகி சீமெந்துப் பைகளைக் களவெடுத்து விற்றுப் பணம் எடுப்பது கங்காணிக்கும் தெரிந்திருந்தபடியால் கங்காணியினுடைய சொல்லை ஒருபக்கத்திலே தள்ளிப்போட அவரால் முடியவில்லை.

“..... நீங்கள் கற்பாரில் அடிபட்டு மண்டையைத் தூள் தூளாக நொறுக்க ஆயத்தப்படுத்துகிறீர்களா....?”

பாதைக்கு அருகில் கற்றரையில் ஓடிப்பாய்ந்து கொண்டிருந்த பையன்களைப்பார்த்துக் கத்திய கங்காணியினுடைய குரலில் விலியோன் திகிலடைந்து நின்றான். அவன் மீண்டும் மண்ணைக் குவித்துக் கொண்டிருந்தான். ஒன்றாகக் குவிக்கப்பட்டிருந்த சிறிய மண்குன்று ஒரு கணத்தில் குறைந்துகொண்டே போகிறது. மீண்டும் குவிந்துவிடுகிறது.

தனது சின்ன மகளின் வாடிய முகம் அவனுக்குத் திடீரென்று ஞாபகத்துக்கு வந்தது. இன்றும் தான் வேலை முடிந்து வீட்டுக்குப் போகும்வரை அவள் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டே வீட்டுத்திண்ணையில் குந்தியிருந்து எதிர்பார்த்துக்கொண்டே இருப்பாள். தூரத்திலே தன்னைக் கண்ட அப்பா... என்று சொல்லிக்கொண்டு இரண்டு கைகளிலும் தொங்குகிறமாதிரி அவனுடைய மனத்தில் ஒரேயொருமுறை பிரகாசிக்கின்ற நெருப்புச் சுவாலைபோல மனத்தில் தோன்றியது. கங்காணியிடம் சென்று மன்றாடத் திடீரென எண்ணினான். மண்வெட்டியை வைத்துவிட்டுச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்த அவனுடைய கண்களுக்கு ஒரு காளைக்குதிரைபோல இந்தப் பக்கமும் அந்தப் பக்கமுமாக ஓடிப் பாய்ந்துகொண்டிருந்த கங்காணியினுடைய பயங்கரமான தோற்றம் தென்பட்டது. மண்வெட்டி கல்லொன்றில் மோதும் ஒரு சத்தம் தூரத்திற் கேட்டது.

“சாப்பிட ஒன்றுமில்லாமல், அரைந்து தேய்ந்து, எரிந்து சவக் குழிக்குள் போனாலும் உந்த அயோக்கியப் பயலின் காலடியிற்போய் விழவேண்டியதில்லை...”

திடீரென்று மனைவியின் சொற்கள் விலியோனுக்கு ஞாபகம் வந்தன.

வறுமையின் காரணத்தால் நாங்களும் புண்ணியத்துக்கு விட்ட குளவிக்கூடு கட்டிய மரம் என்று அவர் நினைக்கலாம்.

அவன் திரும்பவும் மண்வெட்டியைப் பிடித்தான். குறுணிக் ‘கற்கள்’ கல் உருளையின் பெரிய சில்லுகளில் அகப்பட்டுத் தூள் தூளாகப் போயின.

முன்போல அடுத்த சில நாட்கள் ஓடின. கல் உருளையின் சத்தம் மேலெழுந்தது. தூசிகள் மேலெழுந்தன. தாரின் மணமும் புகைச் சுருளும் வெறிச்சென்றிருந்த ஆகாயத்திற் சேர்ந்தன. தொழிலாளர்களின் குரல்களும் தாச்சிகளினதும் மண்வெட்டிகளினதும் சத்தமும் மிகத் தூரத்திற்குப் பரந்து சென்றன. ஆனால் குறுணிக் கற்கள்மேல் நடந்து கொண்டிருந்தவர்களிடையே விலியோனுடைய கெட்டியான அடிகளை இன்னும் காணமுடியவில்லை.

மங்களமான ஒரு மாலை வேளையில் றணாவைத் தற்செயலாக விலியோன் சந்தித்தான். தரிசன வயற்கட்டு வரம்பில் உட்கார்ந்திருந்த அவர்கள் நீண்ட நேரமாகப் பேசாமல் இருந்தார்கள். இன்னும் புழுக்களைப் பொறுக்கிச் சாப்பிடும் நாகணவாயின் தனிச் சத்தம் மட்டும் இடைக்கிடை எழுந்து இல்லாமல் மறைந்து போனது. றணாதான் முதலிலே பேசினான்.

“என்ன நேற்றிரவு வீட்டுப் பக்கத்தில் ஏதோ கலகம் கேட்டுது?”

விலியோன் அசையவில்லை. அவன் மெல்லிருட்டில் தூரத்தே பார்வையைச்செலுத்த முயற்சி செய்தான். குழி விழுந்த இரண்டுகண்களும் பலவீனமான கை கால்களையும் பார்த்த றணாவினுடைய மனத்தில் விளங்காத சோகம் பற்றிக்கொண்டது.

நேற்றிரவுதான் மனைவியுடன் சண்டைபிடித்தது விலியோனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. உணவிற்காக ஏதாவது தேடுவதற்கு நேற்று முழுவதும் பாடுபட்டதும், அது முடியாதவிடத்தில் வெறுங்கையோடு திரும்பிவருகையில் இரண்டு இறுங்குப் பொத்திகளை மட்டும் அவித்து வைத்ததும் அவனுக்கு ஞாபகம்.

“எனக்குப் பொல்லாத கோபம் வந்தது றணா; எங்களுக்கு இல்லாவிட்டாலும் அந்தச் சின்னப் பெண் குழந்தைக்கு ஒரு பருக்கைச் சோறேனும் காய்ச்ச வேண்டாமோ.....?”

“.....இனி அந்த அப்பாவிப்பெண் சோற்றுக்கு எங்கே தேடிப்போறது?” என்றான்.

விலியோனும் இவ்வளவுநேரமும் அதை நினைத்துத்தான் மனவேதனைப்பட்டான். மனைவியை அடிக்கு முன் அதைப்பற்றி நினைத்துப் புலம்பினான்.

“நான் எடுத்தவுடன் பீங்கானை நிலத்தில் உடைத்தேன்”

“பிறகு....?”

“அவள் பீங்கானை மூடியிருந்த உலை மூடியை நிலத்தில் உடைத்தாள்”

றணாவினுடைய வாய் பிளக்க, மெல்லிய நிழல் உருவம் ஆனான்.

“அநியாயம்தானே....”

சின்னவள் பயமடைந்து கத்தினாள்..... அந்தச் சத்தந்தான் உங்களுக்கும் அப்படியென்றால் கேட்டிருக்கும்.”

விஹாரையில் கண்டாமணியின் நாதம் தூரத்திலிருந்து எழுந்தது. றணா இரண்டுரூபா நோட்டைச் சுருட்டி விலியோனுடைய சட்டைப்பையுள் தள்ளினான். இருட்டிலேயே அவர்கள் பிரிந்தார்கள்.

வீட்டுக்குச் சென்ற விலியோன் நேரத்துடனேயே பாயில் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்தான். யோசனை செய்து பார்ப்பதற்குப் பல விடயங்கள் இருந்தும் அவைகள் முறைப்படி வரவில்லை. எல்லாம் இருட்டிற் கையாற்றடவிய மாதிரித்தான் இருந்தன. எல்லா எண்ணங்களுக்கும் பின்னால் கோரப் பற்களைக்காட்டி எழுந்த பயங்கர நிழலால் அவனுடைய உடலும் மனமும் விறைத்துப் போயின.

மறுநாள் சூரியன் உதித்தது. கிழிந்த பாயிலிருந்த விலியோன் ஒருகணம் தனது இரண்டு கண்களையும் ஒரே இலக்கில் பறித்தான். அதிகாலையில் வேலைக்குப் போகிற தொழிலாளர்களின் சத்தம், உதயசூரியனின் கதிர்களின் கூட்டத்துடன் அறைக்குள் நுழைந்தது. கல் உருளையில் அகப்பட்டுத் தூள் தூளான குறுணிக்கற்களின் திக்கற்ற புலம்பல் ஓசைக்கு மேலாகச் சின்னமகள் பசியால் கத்துகிற சத்தம் எழுந்தது. பசியென்றுதானும் மனைவியும் அழுவது அவனுக்கு நினைவில் இல்லை. ஆயின் கங்காணியைப்பற்றியோ வேலை

நிற்பாட்டப்பட்டதையோ அறியாத மகளுக்குத் தெரிந்த ஒருவிடயம் பசியாகத்தான் இருக்கமுடியுமல்லவா?

விலியோன் தனது மூளை துண்டம் துண்டமாகப் பிளந்த மாதிரி துன்பத்தை உணர்ந்தான்.

“நேற்றுப் பின்னேரமும் அந்தப் பயல் வந்து இங்கே ஆட்டம் போட்டான்...”

மனைவியினுடைய குரல் தூரத்திலிருந்த மண்டபத்திலிருந்து கதைப்பதுபோல விலியோனுக்குக் கேட்டது. அவன் ஒரு கணத்தின் பின் மனைவியின் பக்கம் திரும்பினான்.

“யார்.....யாரடா?”

“அந்தப் பயல்.....கங்காணி”

“ஊ.....என்ன.....என்னத்திற்கு?.....ஏன் என்னிடம் சொல்லவில்லை.”

“எங்கே சொல்கிறது? நீங்கள் வந்ததும் வராததும் பாயில் விழுந்துவிட்டியள்.”

விலியோனால் தனது சொந்தக் கண்களையோ காதுகளையோ நம்பமுடியவில்லை.

“என்னுடைய கைகளையும் பிடித்தான் அல்லவா?.... கடன் வேண்டாமாம்....தொழிலும் வேணுமென்றால்....”

விலியோன் பாயிலிருந்து எழுந்து போனானோ என்று தெரியவில்லை. அவனுடைய தோற்றம் பயங்கர ரூபம் கொண்டது. பற்களை நெருடினான். இரண்டு கைகளையும் முஷ்டியாகப் பொத்தினான். இரண்டு கண்களும் பளிச்சிட்டன. மனைவிக்குக் கொடுத்த உதையால் அருகில் உட்கார்ந்திருந்த சின்னமகள் கத்தத் தொடங்கினாள்.

கால்கள் போட்டா போட்டி போட்டுக்கொண்டு முன்னுக்கு வீசி நடந்தன. புதுக்குகிற பாதையின் அருகில் வைக்கப்பட்டிருந்த அபாய அடையாளச் சிவப்புக் கொடி அவனது கண்களைக் கொள்ளைகொண்டன. சனக் கூட்டத்தில் இருந்த படுபாவியான கங்காணியின் முகத்தை அடையாளம் கண்டுகொள்வதற்கு விலியோனுக்கு அவ்வளவு அதிக நேரம் எடுக்கவில்லை. இரண்டு கண்களும் கங்காணியில் பட்ட அதே நேரத்தில் இரண்டு கைகளும் வாகைமரவடியிலிருந்த முள் மண்வெட்டியைப் பிடித்தன. எல்லா நாட்களும் தொழிலாளர்களின் வியர்வையால் மினுங்குகிற நெடுவீதி சிவப்புநிற இரத்தத்தால் தோய்ந்து போனது.

“எல்லாம் சரி..... இப்போ எல்லாம் சரி.....” விலியோன் பைத்தியக் குரலில் சிரித்துக்கொண்டு வீட்டை நோக்கி மெல்ல மெல்லமாக நடந்துகொண்டிருந்தான்.

—(1975)

லக்ஷ்மி போம்புவல

லக்ஷ்மி போம்புவல தேசிய வீடமைப்புத் திணைக்களப் பணியாளர். இவர் ஒரு வித்தியோதயாப் பல்கலைக்கழகப்பட்டதாரி.

சிறுவயதிலிருந்தே எழுத்துத் துறையில் ஈடுபட்டு, ஆர்வங்காட்டி வந்துள்ளார். பத்திரிகைகளிலும் வானொலியிலும் சிறுவர்க்குரிய கட்டுரைகள், கவிதைகள், நாடகங்கள் பல எழுதியுள்ளார்.

வானொலிச் சிறுகதைப் போட்டிகளிற் பங்குபெற்றுப் பல பரிசுகளைப் பெற்றுள்ளார். ஒளிபரப்பிற்குரிய நாடகங்களையும் (உதும்பரமல் பிப்பிலா, கெக்கத்தியமல்) எழுதியுள்ளார். வானொலியில் சங்கீத வேளைக்குரிய பாடல்களையும் ஆக்கியுள்ளார்.

இவரது கன்னிப் படைப்பாக வெளிவந்த சிறுகதைத் தொகுப்பு 'பிய புத்து' (அருமை மகன்) என்பதாகும்.

அந்நூலிலிருந்து 'மல் அம்மா' (பூக்காரி) என்ற இக்கதை தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

11

பூக்காரி

தூ ரத்திலே நமுனகுல இருளின் மலையின் பக்கமாகச் சிறியசந்திரன் உதயமாகி வருகிறது.

பனிப்புகார் பனியில் பள்ள நிலங்கள் ஊறின. இப்போது கொஞ்சம் குளிராயிருக்கின்றது. சிறிது காற்று ஒரு பூவில் அசைகிறது. ஒரு செவ்வந்திப்பூ நிலத்தில் விழுந்தது.

சிலிந்து ஹாமி நிலத்தைப் பார்த்தாள்.

இந்தத் தட்டு என்னவிலை.....?

இந்த மல்லிகைப் பூத்தட்டா அம்மா....? உம்.....

ஐம்பது சதம்.

ஐம்பது சதமா. . . .? அதிகம் அல்லவா அம்மா. இந்தத் தட்டுக்கு?

அம்மா முப்பது சதமாவது தாங்கோ.

எங்களுக்கு ஒரு தட்டுத் தாங்கோ...

சிலிந்து ஹாமியினுடைய கையிலும் பூத்த பூக்கள், சிலிந்துஹாமி சில்லறைக்காக முப்பது சதத்தை மரப்பெட்டியுள் போட்டாள்.

சிலிந்துஹாமி, தூரத்திலே போய்க்கொண்டிருக்கிற சோடியைப் பார்த்தவண்ணமே இருந்தாள். மெல்லிய நீலநிறத் தாவணிச் சேலையை அணிந்த சின்னப்பெண்; வெண்ணிற உடையணிந்த ஆடவன் புண்ணிய சீலருமாகி இருவரும் தான் அந்தச் சோடி.

தூரத்திலே போய்க்கொண்டிருக்கிற அவ்விருவரையும் பற்றித்தான் சிலிந்துஹாமி சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தாள். சிலிந்துஹாமியினுடைய கண்களினின்றும் மகிழ்ச்சி ஒளி கக்குகிறது. தூரத்திலே விஹாரை முற்றத்தில் மறையாதிருக்கும் சூனியத்தில் ஒன்றாகக் கலக்கும் அந்தச் சிறிய சோடியிலேதான் சிலிந்துஹாமியின் கண்கள் முதிந்திருக்கின்றன. பதியங்கணையில் கல்லில் மேல் பாய்ந்துவரும் நீரில் கால் கை அலம்பி, இருகைகளிலும் பூக்களை ஏந்தியவண்ணம், சிறியசோடி படிகளின் உச்சியில் மறைந்து போகிறது.

பர்ணசாலையில் (பாஞ்சாலையில்) தென்னை மரங்களின் உச்சிகளில் நாகணவாய்களின் சத்தம், முத்துபண்டா தென்னோலைத் தலைப்புகளை வெட்டிக்கொண்டு கொம்பன் யானைக்கொட்டிலுக்குச் செல்கிறான். கொம்பன் யானை என்றது முதியங்கணைப் பர்ணசாலைக்கு அண்மையில் காணிக்கை செய்யப்பட்ட இளம் யானைக்குட்டி, முதுகன்கல பண்டார வளவைச் சேர்ந்த முதியன்சே நிலைமையால் கடந்த யூலை மாதத்தில் காணிக்கையாகக் கொடுக்கப்பட்டது. சில நாட்களில் முத்துபண்டா ஆற்றின் அக்கரைக்குப் போயும் உணவு கொண்டு வருவான். யானை சாப்பிடுதற்கு வேண்டிய

கித்துள் சோத்தியைச் சிலவேளைகளில் அவ்வாறு
கொண்டுவருவான். காணிக்கையாக வழங்கப்பட்ட
யானையாகையால் முதிர்ந்த கித்துள் மரத்தை வெட்டிய நாளில்
கஷ்டமில்லாமல் யானைக்குச் சோத்தி கிடைக்கும்.

சிலிந்துஹாமியினுடைய சிந்தனைகள் ஒன்று சேர்ந்தன.
அவற்றுள் அநேக சிந்தனைகள் முதியங்கணையைப்பற்றி
எழுந்தவை. பிக்குகளின் பர்ணசாலையில் சின்னப் பிக்குவும்
நோய்வாய்ப்பட்டுக் கிடந்தார். முந்தநாள் கீணகலே
வைத்தியரும் மருந்து கொண்டுவந்ததாக முத்துபண்டா
சொன்னான். சின்னப்பிக்குவைப் பற்றி ஞாபகம் வரும்போது
சிலிந்துஹாமியினுடைய கண்கள் எரிந்து கலங்கும். கண்கள்
உறுத்தப்பட்டுக் கண்ணீர் வெளிவரும். சின்னப் பிக்கு,
சிலிந்துஹாமியினுடைய பேரப்பிள்ளை மாதிரி.
பேரனும் பாடசாலைக்குப் போகமுடியாது கிளித்தட்டுப்
பாய்கிறான். விலேசாமனிக்காவின் பெரியவன் சிறிசோமாவும்
முகத்தோற்றத்திலும் உயரம் பருமனிலும் அவனைப்
போலத்தான் இருப்பான்.

சிலிந்துஹாமியும் விலேசாவின் வீட்டுக்குச் செல்லும்
வேளைகளில் சிறிசோமாவைப் பர்ணசாலைக்கென்றாலும்
காணிக்கை செய்யும்படி பலமுறை சொல்லுவான்.

அவ்வளவு தூரம் புண்ணிய மூட்டை இல்லாவிட்டால்
காரியமில்லை அம்மா. உங்கே அந்தப் பெடியன் இருக்கிற
பாட்டிலே உண்டு உடுத்து இருக்கட்டும்.....

“அப்படியிருந்தும் இந்தக் காலத்திலே இலேசாக உயிர்
வாழ முடியாதே... பர்ணசாலைக்கென்றால் காலந்தவறாமல்...
தானங் கிடைக்கும்... பெடியனும்... உப்பியே இருந்து
பிடிவாதக்காரனாக மாறுவான்.”

“அம்மா, உங்களிடமிருந்தால் எனக்கு எவ்வளவென்றாலும் தாருங்கள் அம்மா.”

“விஸோ எனக்கென்று எங்கே கிடக்கு. போனகிழமையில் பூத்தட்டுக்கள் கொஞ்சமும் விலைப்படாம அப்படியே கிடக்கின்றன. இரவுச் சாமம் வரும்வரை. . . . பூத்தட்டுக்களை விற்பதற்கு நான் தெண்டித்துப் பார்த்தேனே மகனே..... அதுவும் எங்கே?”

“ஏன் இப்பொழுது யாத்திரிகர்கள் வந்திருக்கலாம்? அந்த யாத்திரிகர்கள் எல்லாம் எங்கே வாறார்கள்? சும்மா வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு போவதைத்தவிர, அநேகர் பத்தியோடு கோயில் கும்பிட வாறதில்லையல்லவா? ‘துங்கிந்த’விற்கும் போகிற வருகிற வழியில் முதியங்கணையிலும் இறங்குகிறார்கள்”.

“அம்மா இனி, அப்படி வந்தாலும் போதுந்தானே?”

“வந்தாலும் விஸோ. . . . அந்தத் துடியன்கள் இப்போது வழிபாடு செய்வதற்குத் தேவையான பூக்களை வாங்குகிறதில்லை”.

“போனகிழமையில் இரவு நடுச்சாமம்வரை நான் இருந்து பார்த்தேன். பூத்தட்டுகளுக்குக் கொஞ்சம் தண்ணீர் தெளித்து வைத்துக்கூடப் பார்த்தேன். அவைகளும் வாடிப்போய்விட்டன. வாடிப்போன அவைகளைப் பார்க்கப் பார்க்க ஒரே மனவருத்தம் விஸோ. என்னுடைய பூத்தட்டுகள் பக்தர்களுடைய கைகளுக்குப்போய் தண்ணீரிலே தோயப் புண்ணியம் செய்யவில்லை. அவைகள் வாடி வதங்கிப்போய்.... உதோ குப்பை கூளத்தோடு வீசப்பட்டுக் கிடக்கின்றன.

விஸோ இவையெல்லாம் உனக்குத் தெரியாது; கிழமை முடிவில் தட்டிலுள்ள பூக்களை வீசுகிறபோது நெஞ்சிலே பாதி

வெடித்து விழுந்தமாதிரி துக்கம். என்னுடைய இரண்டு கண்களிலும் கண்ணீர் பிய்த்துக்கொண்டு வந்தது மகளே.

போனகிழமை சிலிந்துஹாமியினுடைய பூத்தட்டுக்கள் கொஞ்சம் பிரயோசனமில்லாது போனவிதம்.....! இப்போதும் சிலிந்துஹாமிக்கு ஞாபகம். அதனாலே நட்டம் எவ்வளவு? 'செங்கல்லடி' காக்காவினுடைய கடையிலே பட்ட கடன் மேலும் கூடிவிட்டது.

சிலிந்துஹாமியினுடைய மனத்தில், மலையில் பனிப்புகார் குழ்ந்து வருகிறமாதிரி எண்ண அலைகள் பாய்ந்து வருகின்றன. எவ்வளவுதூரம் எவ்வளவு நேரம் பார்த்தாலும் நமுனகுலவிலுள்ள பனிப்புகார் மறையவில்லை. பனிப்புகார் பூத்துப் படர்ந்திருக்கிறது. வதுளைமலை மதில்கள் பனிப்புகாரினூடாகவே சிரிக்கின்றன.

முப்பத்திரண்டு வருடகாலம் முழுவதும் சிலிந்துஹாமி பூக்கடை வியாபாரமே செய்துவந்தாள். விஹாரகொட பாதை ஆரம்பிக்கிற இடத்தில்-வதுளைப் பட்டணத்துக்கும் சனங்கள் போகிற பாதைமுலையில்-யாத்திரிகர்களின் இளைப்பாறு மண்டபத்திற்கு எதிரே அதைப்பார்த்தபடி பூக்காரியின் சின்னக்குடிசை அமைந்திருக்கிறது.

சிலிந்துஹாமி காட்டுத் தோட்டங்களிலிருந்தும் வயல்சார்ந்த இடங்களிலிருந்தும் செடிகளுள்ள இடங்களிலிருந்தும் பூக்களைத் தேடிச் சேகரித்துக்கொண்டு வருவாள். அக்கம் பக்கத்தில் அறிந்தவர்கள் தெரிந்தவர்கள் வீடுகளிலிருந்துங்கூட சிலிந்துஹாமியினுடைய பூக்கடைக்குப் பூக்கள் கிடைக்கும். சிலநாட்களில் ஹேரத்ஹாமியினுடைய வீட்டிலிருந்தும் புஞ்சிநிலமை வளவிலிருந்தும்-அரசாங்க

அதிபர் வங்களாவிலிருந்தும் நீதிபதி வீட்டிலிருந்தும் மணிமேகலா நந்தவனத்திலிருந்தும் பூக்களைக் கேட்டுப் பறிக்கத்தக்கதாயிருக்கும். சின்னப் பிள்ளைகள் பின்னேர வேளைகளில் பட்டணத்துக்கு வரும்போது பர்ணசாலைக்கும் வருவார்கள். அவர்கள் அப்படி வருகிற பயணங்களில் ஏற்பட்ட சிநேகிதத்திற்காகக் குழந்தை ராஜினி, சிறிசேனாவின் கைகளுக்குப் பூக்களை அனுப்புவாள்.

இப்போது சிலிந்துஹாமியினுடைய கைவிரல்கள் குளிரான வாழைமடல்களைச் சரி சதுரமாக வெட்டிய பாணியில் பூக்களை அடுக்கப் பழகிவிட்டன. சிலிந்துஹாமியினுடைய விரல் நுனிகளில் ரேகைகள் ஓடியிருக்கின்றன. பூக்களுக்குத் தெளிக்கும் தண்ணீரில் குளிரும் அந்த ரேகைகளுக்குக் காரணம் செவ்வந்திப் பூக்களை வட்டமாகவும், மல்லிகைப் பூக்களை அலைவரிசையாகவும் வைத்து ஒரு பூத்தட்டை ஆக்குவாள். மல்லிகைப் பூக்கள்கொண்ட ஒரு தட்டு ஐம்பது சதம். மல்லிகைப் பூ மட்டுமாயின் முப்பத்தைந்து சதம்.

போயா நாட்களில் பக்தர்கள் வதுளையில் நானாபக்கங்களிலிருந்தும் வந்து முதியங்கணையிற் கூடுவார்கள். சுத்த வெண்ணிற ஆடை உடுத்த உபாசகர்கள் வெளிவீதியிலுள்ள மணற்பரப்பைக் கடந்து மேல் தாதுகோபத்தை நோக்கி நகர்வார்கள். நாலுதிசைகளிலுமிருந்து போயா தினத்திற்கு யாத்திரிகர்கள் கூட்டம்! 'சீயகிரி ரூவர்ஸ்'-ஐயவிமான உல்லாசப்பயணிகள்-தும்பறை யாத்திரிகர்கள் கூட்டம்-போயாவிற்கு-போசன் போயாவிற்கு-வெசாக்போயாவிற்கு வந்து வழிகின்றது.

வெசாக் காலத்தில் தாதுகோபத்தின் போதிகை-கற்பக விருட்சத்தின் சோபையை அள்ளிவீசுகிறது. அன்றைய தினம்

போதி வீதியைச் சுற்றிவர விளக்குகள் ஏற்றப்படுகின்றன. அந்தக்கிழமை முழுவதும் முதியங்கணையில் வெசாக் பூக்கள் மலர்கின்றன.

வருடம் முழுவதும் இரவும் பகலும் எரிந்துகொண்டிருக்கிற தூண்டாமணி விளக்குகளுக்கு ஒருதுளி தேங்காய்நெய் விடுவதற்காகச் சிலிந்துஹாமி அன்று உத்தரீய வஸ்திரத்தைத் தரித்துக்கொண்டு பூக்கடையைவிட்டு முதியங்கணை வீதிக்கே வருகிறாள்.

சட்டிவிளக்குகளை வரிசையாக ஏற்றும்போது ‘அரஹத்’ நிலையடைந்த பிக்குகள் வந்து கூடிய மாதிரியான ஓர் உணர்ச்சி சீலஅனுட்டான நறுமணத்தில் முதியங்கணை நிறைகிறது. சந்தன மலரின் நறுமணம்! கர்ப்பூரம் சாம்பிராணி ஆகியவற்றின் நறுமணம்! எங்கும் நிரம்புகின்றன. தேவாரம் ஒலிக்கிறது... தேசிய உடையணிந்து மணிக்கோபுரத்தில் ஏறிய நேமிஸ் அண்ணன் மணியை அடிக்கிறான். மேளம், தம்பட்டம் என்பனவற்றின் சத்தம்-ஹேவிஸி சங்கு ஆகியனவற்றை ஊதும் ஒலியுடன் கலக்கின்றது. முதியங்கணை, அடியார்களின் வாசனையில் நிறைகிறது. எங்கும் ஒரே வெண்மை.

சந்திரன் வெளிவீதியுள் வளைந்துகொண்டிருந்தான். போதிமர வீதியிலும் சந்திர கிரணங்கள்! முதியங்கணை பொற்கலசத்தின் மேலும் சந்திர ஒளிக்கதிர்கள்! சாது! சாது! என்ற ஓசை! தூர தூர இடங்களில் மலைக்காப்புகள்! வீதிகளில் ஆங்காங்கே விளக்குகளின் வெளிச்சம்! ஆகாயத்தில் நட்சத்திரங்களின் வெளிச்சம்! இவையெல்லாம் போயா நாட்களில் மிக அற்புதமான காட்சி. சிலிந்துஹாமியினுடைய வயதிலுள்ள உபாசகிகள் உருத்திராக்க மாலையைக் கொண்டுவந்து வீதியில் ஆங்காங்கே பரந்திருந்து தியானம்

பண்ணுகிறார்கள். அடுத்த உலகத்திற்குச் செல்கிற பாதையைக் கூட்டிச் சுத்தஞ்செய்கிறார்கள். முப்பாட்டன்-பாட்டன்-பூட்டன் எல்லாரும் சீலம் அனுட்டித்து 'சோவானபத்தி' நிலையை அடைந்த மாதிரிக் காட்சியளிக்கிறார்கள். எனினும், சிலிந்துஹாமி சீலம் அனுட்டிக்கவில்லை. போயா நாட்களுக்கு முன் சிலிந்துஹாமி இரவு பனிக்குளிரில் பூக்களைத் தேடிப் பத்துத் திசைகளிலும் செல்வாள். பூஞ்செடிகளுக்கெல்லாம் அலைந்து திரிந்து வாழைமடல்களைச் சீவி இரண்டு கைவிரல்களும் குளிர்ந்து, சிலிந்துஹாமியினுடைய போயாதினம் பகற்பொழுது கழிந்துபோகும். உபாசக தாய்மார்கள் அட்டசீலம் அனுட்டிக்கிற இரவில் சிலிந்துஹாமியினுடைய கையில் வெள்ளிச் சில்லறைக் காசுகள் கனக்கும். உபாசக தாய்மார்கள் உருத்திராக்க மாலையில் நூற்றெட்டுத்தரம் செபம் பண்ணிச் சீலத்தை முடிக்கிறசாமம் கிட்டும்போது சிலிந்துஹாமி பூக்கடையிலுள்ள காசுப்பெட்டியில் விழுந்த சில்லறைக் காசை மூன்று நாலு தடவை எண்ணி முடிப்பாள்.

இரவு 'பலா'ரென்று விடிவதுபோலச் சில போயா நாட்களில் சிலிந்துஹாமியினுடைய பூத்தட்டுக்களில் இருநூறு விலைப்பட்டுவிடும். இருபத்தைந்து சதம் ஐம்பது சதம் நாணயங்களாகப் பூக்கடையிலுள்ள காசுப்பெட்டியில் நிறைந்துவிடும்.

ஒரு தகரடப்பா மண்ணெண்ணெய் விளக்கு எரிகிறது. அது பிரகாசமாக எரிகிறது. அதிலிருந்து ஒழுகும் வெளிச்சம் பூக்கள்மேல் சிறிதாகப்படுகிறது.

ஒரு பூத்தட்டு...தாருங்கள் அம்மா!

அப்பனே ஐயா. பூஜை முடிந்து வெளியே வாறபோது தட்டைத் திருப்பிக்கொண்டுவாருங்கள்.. . . . போயாதினத்தில் சிலிந்துஹாமி முதியங்கணைக்கு வருவது அரசனுடைய முத்திரைக் கணையாழியை அணியக் கிடைப்பதுபோல ஒரு அதிட்டநாளாகும்.

விஸோவினுடைய கடைசிக் குழந்தைக்கு ஒரு தகரம் மாப்பால் எடுக்க, விஸோவிற்கு ஒரு சீத்தைத் துணி எடுக்க, சிலிந்துஹாமியினுடைய பீனிஜத்துக்கு மருந்தெண்ணெய் வாங்க-யானையைப் பார்த்துமேய்க்கிற விஸோவினுடைய கணவனாகிய முத்துபண்டாவிற்கு ஏதாவது கொடுக்க வேண்டிய சகல செலவுகளுக்கும் பூக்கடையிற்சேரும் பணந்தாள் பயன்படுகிறது. சிலிந்துஹாமியின் பூத்தட்டுக்கள் அதிகமாக விலைப்பட்டாற்றான் இரவிற்கு றொட்டி தட்டுவதற்கும் சங்கக்கடையில் அரிசி சாமான்கள் வாங்குவதற்கும் செங்கல்லடி காக்கா முதலாளியினுடைய பலசரக்குக் கடைக்கணக்குக் கடனைத் தீர்ப்பதற்கும் இயலும்.

இப்படியான நாட்களிலேதான் வெற்றிலை பாக்குக் காவிஏறித் தடித்த இரண்டு பற்களிலும் சிரிப்புத் தவழும்.

முதியங்கணை தாதுகோபத்திலுள்ள பூப்பலகைகளில் சிலிந்துஹாமியினுடைய கைப்பட்ட பூக்கள் இளைப்பாறுகின்றன. கார்ப்பக்கிருகத்தில் தூங்குகின்ற புத்தபகவானுடைய பாதங்களில் மலர்ந்து கிடக்கும் பூக்களும், சிலிந்துஹாமியினுடைய கைவிரல்களின் குளிர்ச்சியை அனுபவித்த பூக்களே. ஆனாலும், சிலிந்துஹாமிக்கு மலர்ப்பூசை செய்கிற 'காதா'வின் பாடலில் முதல்வரிகூடச் சரியாக ஞாபகமில்லை. விஸோவினுடைய இரண்டாவது

மகளாகிய பத்மினி குமாரி காமிக்கென்றால் இந்தப் பாடல் தெரியும். சிலிந்துஹாமிக்குப் பாடல்களின் சொற்கள் மெல்ல மெல்லமாக ஞாபகத்துக்கு வருகின்றன.

‘இதிப்பிஸோ பகவா. . . . அறஹங்’ இல்லை. இல்லை முப்பாட்டி. அதுபிழை.

அப்படியென்றால் ‘கணளாலப்ப தித்தேன. . . .’

அதுவா?

பிழை. முப்பாட்டி சீ! சீ!!

“பூஜேமி புத்தங் குஸுமேன. . . .” அப்படியல்லவா? இனி பூரணை போயா நாள் கிட்டியது.

முதியங்கணையில் சீல அனுட்டான வாசனை கமழும் பூரணை போயா நாள் கிட்டியது. அரசமர வீதியில் சந்திரனின் கிரணங்கள், மலர்களின் இதழ்கள் சிரிக்கின்ற போயா நாளுக்கு முன்னுள்ள நாள்களைச் சிலிந்துஹாமி எண்ணி எண்ணிப் பூக்கடையின் கூரையில் கிடந்த இலைகுழைகளைக் கூட்டினாள். கூரைத்தகட்டைச் சுத்தஞ் செய்தாள். தண்ணீர் வாளியையும் கழுவினாள்.

இப்போது சில தினங்களாக மழை பெய்து கொண்டேயிருக்கிறது. வெயிலும் எரிக்கிறது. மழை பொழிகிறது. ஒருக்கால் விட்டு விட்டுப் பெய்கிறது. மீண்டும் துளைக்கும் வெயில் உடம்பை எரிக்குமாப்போல் வெயில். எறிக்கிறதும் திரும்பவும் மழை. சித்திரை வைகாசி மாதங்களில் இந்த மாதிரி மழையும் புயலும் இல்லை. ஒரே நீட்டுக்கு விடாப்பிடியான

மழை பெய்கிறது. குளிரினால் உடம்பு முட்போல் சிலிர்த்து நிற்கிறது. பனிப்புகார் தோன்றுகிறது. பாதைகளும் மரங்களின் இலைகளும் பனிப்புகாரில் தோய்ந்திருக்கின்றன.

மூன்று நாட்களாகச் சிலிந்துஹாமியினுடைய நெஞ்சடைப்பு அதிகரித்தது. விலோவினுடைய கடைசி மகளுக்கு மீண்டும் வலிப்புநோய் கண்டது. குழந்தையினுடைய மருந்து வகைகளுக்காகத்தான் விலோ தனது கழுத்தான் காதான்களை அடகு வைத்தாள். இந்தப் பூரணை கழிந்து இரண்டு நாட்களில் அவற்றை மீட்கவும் வேண்டும். அப்பா இல்லாத நாட்டொட்டு நாட்டவர்களுக்குக் கடனை அடைக்கவோ விலோவைப் படைத்துவிட்டிருக்கு?

சிலிந்துஹாமியினுடைய சிந்தனைகள், வாடின பூக்களை ஒத்திருக்கின்றன. அவை மடிந்து போகாமல் தண்ணீர் தெளித்துத் தென்பூட்ட நினைக்கிறாள். இம்முறைப் போயா தினத்தில். . . . பூக்களை விற்று விலோவினுடைய அடகுகளை மீட்கமுடியும். சிலிந்துஹாமியினுடைய சிந்தனையில் புதிய எதிர்பார்ப்புகள் ஒன்றுசேர்ந்து வெளியில் வருகின்றன. பூக்கள் மலர்கின்றன.

*

*

*

போயும் போயும் முத்துபண்டாவுக்கும் இந்த நாட்களில்தான் வேலை இல்லாமற்போயிருக்கிறது. பர்ணசாலையில் உண்ண, குடிக்க கிடைக்கிறதே பெரிய காரியம். மிச்சமிருந்தால் அதை முத்துபண்டா விலோவிற்கும் கொண்டு வருவான். சிலிந்துஹாமியும் இடைக்கிடை இந்தவகையில் உணவை அருந்துவான்.

விஸோவினுடைய அப்பா இறந்தகாலந் தொடக்கம் சிலிந்துஹாமி தனது சீவியத்தை ஒரு குடிசையிலேயே கழித்து வந்தாள். அடுப்புச் சாம்பலடி உண்டியலில் இப்போது அந்த நாட்களைப்போல் காசுகள் இல்லை. போயா நாளுக்குப் பிறகுதான் மீண்டும் உண்டியல் காசால் நிறையும். அதனால், சிலிந்துஹாமியினுடைய மனம் பாரமிதைகளைச் சிந்தித்தவாறே போயாதினத்திற்கு ஆயத்தஞ் செய்யத்தொடங்கியது.

நேற்றிரவும் முந்தநாள் இரவும் சிலிந்துஹாமிக்கு நெஞ்சடைப்பு கண்டது. விஸோ இதற்காகவே வந்து வாதஎண்ணெயைச் சிலிந்துஹாமியினுடைய நெஞ்சிலே தடவிவிட்டாள்.

“அம்மா எவ்வளவுதான் சொல்லியும் கேட்டால்தானே! உந்தமாதிரிப் பூக்களைப் பறிக்கக் குளிரிலேயே போவது நல்லதா? பனி கூடாது கூடாது என்று சொன்னேனே! சிறிசோமாவையும் அனுப்பி பூப்பிடுங்குங்கோ அம்மா.”

“ஐயோ! உதைக் கொஞ்சம் செய்விக்கும்படி அவரிடம் சொல்ல முடியுமா?” முத்துபண்டாவிடம் அப்படிச் சொல்வதற்கும் சிலிந்துஹாமிக்கும் மனமில்லை..... மகனை முள்ளுப்பற்றைகளிடையே ஓடியாடவிடவும் மனமில்லை.

சிலிந்துஹாமி அந்நேரத்தில் ஒரு வார்த்தையும் பேசாமல் தட்டிக்கழிப்பாள். போயாநாளில் பரண்சாலைக்கு வந்துகூடுகிற ஒவ்வொருவரின் கைகளிலும் மலர்த்தட்டு காணப்படுகின்றது. ஒரு தட்டு முப்பத்தைந்து சதவீதம் இருநூறு பூத்தட்டுகள்! இந்தக் காசு முழுவதும் சிலிந்துஹாமியினுடைய

கொட்டப்பெட்டியில். . . ! இவ்வாறு சிலிந்துஹாமிக்குப் புதிய சிந்தனைகள் மலர்ந்தபோது வாதநோ மறைந்து புதிய சக்தி பிறந்தது.

நாளை, நாளை மறுநாள் பூரணைப் போயா உருத்திராக்க மணிமாலையில்-மும்மணிகளின் துணையினால், கதிர்காமக் கந்தன், விஷ்ணு, விபீஷணன் ஆகிய தேவர் காப்பாற்றுவாராக. முதியங்கணை தாதுகோபத்தின் புத்ததாது சின்னம் சிலிந்துஹாமிக்கு அருள்செய்வதாக.

மலைகளில் பனிப்புகார் சூழ்ந்தது. மலைவேளையில் கீணைகலை-நமுனகுல மலைகளின் சாரலிற் பூப்பறிக்கச் சிலிந்துஹாமி சென்றாள். மலைப்பக்கத்தில் கொஞ்சம் பூக்கள் பிடுங்கும்போது மாலைநேரம் விரைவாக நெருங்கி வருகிறது. நன்றாகப் பனிப்புகார் ஓடி ஒன்றுசேர்ந்து அவைகளும் முகில்களாகின்றன.

இப்போது திடீரென்று நமுனகுல மலையில் இருள் விரைவாகப் படிகிறது. பெரிய, இரைச்சலோடு மழை பொழிகிறது. மலைக்கு அப்பாலே இப்போது மழை பெய்வதாகவிருக்கலாம்.

ஓங். . . . கருமுகில்கள் உடைந்து அணை உடைந்தவாறு மழைச்சத்தம் கேட்கிறது. மழை-மழை. மலையெங்கும் மழை.

பூக்களின் மகரந்தத்தைச் சிதைத்துக்கொண்டும் பூக்களின் இதழ்களைப் பிடுங்கிவீசிக்கொண்டும் மழைபெய்கிறது. மலையின் இருபக்கங்களிலும் சோனாவாரி மழை கொட்டுகிறது. பூக்கூடை நிறைய மழைநீர் நிற்கிறது. வெசாக் கூடுகளில் ஓட்டப்பட்டிருக்கிற காக்காய்ப் பொன் தூள் தூளாகப்

போவதுபோல மின்னல் வரைகள் ஆகாயத்தில் நெளிகின்றன. மழையின் தனிமையை மின்னல் சேர்ந்துபோக்குகின்றது. சிலிந்துஹாமி போர்த்திருந்த மெழுகுச்சீலையில் மழைத்துளிகள் புன்னைக்காய்கள் போல 'படார் படார்' என்று விழுகின்றன. சிலிந்துஹாமியினுடைய விரல்நுனிகளைக் குளிர் கவ்விக்கொள்கிறது. அவை வாழைத்தண்டுபோல் விறைத்து குளிர்ந்து விடுகின்றன. உள்ளங்கால்களும் குளிரால் நன்றாக விறைக்கின்றன. அரசந்தளிர்கள்போல உடம்பு நடு நடுங்குகிறது. தலைமயிர் நனைகிறது; முகத்திலிருந்து மழைநீர் வடிகிறது.

செவ்வந்திப் பூக்கள், மல்லிகைப் பூக்கள், காட்டுப் பூக்கள் ஆகிய பல்வேறு இனப்பூக்களுக்கும் மழைநீர் ஓடுகிறது.

தூரத்திலுள்ள கால்வாயில் நீர் கதறிப் பாய்கிறது. மலைப்பக்கத்தில் கால்வாய்இருள் தனது கைகளைப் பரப்பிக்கொண்டு கண்ணாடிப் புள்ளிகள்போல் பீறிக்கொண்டு வருகிறது.

*

*

*

நேற்றுப் பெய்த பெரிய மழைக்கு முச்சந்தியிலுள்ள பூக்கடைக் கூரையிலுள்ள இரண்டு தகடுகள் உடைந்து விழுந்து கிடந்தன. லாம்பு விளக்கில் மழைநீர் நிறைந்திருந்தது. வாடிய பூக்களின் இதழ்கள் பலகையின் அடியில் சுற்றிக்கிடக்கின்றன.

பூரணைப்போயாத் தினத்தன்று முதியங்கணையில் பக்தர்கள் ஒன்றுகூடுகிறார்கள். ஆகாயம் முழுதும் சந்திரனில் ஒளி பரக்கிறது. நட்சத்திரங்கள் ஒளி வீசுகின்றன. பக்தர்களின்

சீல அனுட்டான நறுமணத்தில் முதியங்களை வெளிவீதி மூழ்கியிருக்கிறது.

இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு மேல் பழமையான பூக்கடைக் கூரைக்கு மேலே ஒரு வெள்ளைக்கொடி தொங்கவிடப்பட்டிருந்தது. முதியங்களைக் கோவிலைச் சேர்ந்த சின்னப்பிக்குதான் அதனைத்தொங்கவிட்டார்.

—(1979)

உ. உ. நாணயக்கார

“நமது ஈழநாடு பொன்னாடாகிய தேவநாடு ஆகவேண்டுமானால் மாகாணந்தோறும் அறிவறிந்த நாணயக்கார போன்றவர்களைக் கண்டுபிடித்து அவர்களை அன்பர்களாகிய தமிழ் மகாராகச் செய்தல்வேண்டும்” என்று பண்டிதமணி. திரு.சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களால் பாராட்டப்பட்டவர். மேலும் தமிழர்-சிங்களவர் மத்தியில் ஒரு கலாசாரத் தூதுவராக விளங்குவதால் சிங்கள-தமிழ் சேதுபந்தனம் என்றும் வியந்துரைக்கப்பட்டவர்.

இவர் தென்னிலங்கையிலுள்ள மீகம என்ற இடத்தில் 1910ஆம் ஆண்டிலே பிறந்தவர். ஆரம்பக்கல்வியை மீகம அரசாங்கப் பாடசாலையிற் கற்று ஒரு பிரபல ஆசிரியராகவும், கல்லூரி அதிபராகவும் விளங்கியவர். 43 வருடகால சேவையின் பின் 1970ல் இளைப்பாறிய பின் தமிழ்ப்பணியில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுவருகிறார். சிங்கள தமிழ் ஒற்றுமைக்காகவும் இலக்கியப் பரிவர்த்தனைக்காகவும் அல்லும் பகலும் அயராது பாடுபட்டு வருபவர்.

சிங்களம், தமிழ், ஆங்கிலம், பாளி, சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்.

இவரது பல கதைகள், கட்டுரைகள் ஈழநாடு, தினகரன், வீரகேசரி ஆகிய பத்திரிகைகளில் வெளிவந்துள்ளன. வானொலியிலும் மேடைகளிலும் தமிழிலும் சிறந்த சொற்பொழிவுகளை ஆற்றிவருகிறார். யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டில் சிறந்த ஆய்வுரை வழங்கிப் பல்லோரதும் பாராட்டைப் பெற்றவர்.

ராஜாஜி கதைகள், ஆறுமுகநாவலரின் சைவவினாவிடை, பொது உளர்ச்சார்பு என்பனவற்றைச் சிங்களத்தில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். முனீஸ்வரம் பற்றிய வரலாற்றையும் சிங்களத்தில் செய்துள்ளார்.

‘ஏன் முதலாளி’ என்ற இக்கதை ‘ஈழநாடு’ என்ற பத்திரிகையில் வெளிவந்தது.

12

ஏன் முதலாளி

“**ம**ற்றெல்லா நோட்டுகளிலும் வேண்டிய அளவுக்கு அதிகமாகப் பஸ் ஓடுகிறது. ஹோரணைக்கு மாத்திரமே பஸ் இல்லை”-இப்படிச் சொன்னார் புறக்கோட்டை பஸ் நிலையத்தில் ஹோரணை ‘பஸ்’ வரிசையில் நீண்ட நேரம் காத்திருந்த ஒரு மாணவன். வெள்ளைச் சாரமும் சேட்டும் அணிந்திருந்த அவரின் முகம் அவரது அவசர நிலையைக் காட்டியது. அவரது ‘டெரிலின்’ சேட் பையில் பல பத்து ரூபா நோட்டுக்களும், ஒரு பக்கட் சிகரெட்டும் காணப்பட்டன.

“பாருங்கோ, நான் இங்கே வந்து ஒரு மணித்தியாலத்துக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. இன்னும் பஸ் ஒன்றுகூட வரவில்லை. ஆனால், இங்கிரியா, பாணந்துறை, யோம்கம்வுக்கு எவ்வளவோ பஸ்கள் வந்துவிட்டன?” என்று அவர் என்னைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

நானும் பஸ் வரிசையில் வந்து கிட்டத்தட்ட அரைமணித்தியாலத்துக்கு மேல் இருந்ததுபோல உணர்ந்தேன். நான் வந்தபோது 'கியூ' வரிசையில் இருபது பிரயாணிகள் கூட நிற்கவில்லை. ஆனால், இப்பொழுது வரிசை இரு வளையங்களையும் பூர்த்திசெய்து மேலும் பெரும்பாதை அருகேயும் நீண்டிருந்தது.

“பஸ் ஒன்று வருகிறது” என்று சொல்லிப் பிரயாணி ஒருவர் தரையில் வைத்திருந்த தனது பொதியொன்றைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டார்.

பஸ் கண்டக்டர் 'கியூ' வரிசையின் முதலிலிருந்து பிரயாணச் சீட்டுகளை வழங்க ஆரம்பித்தார்.

“நமது துரதிர்ஷ்டம் கண்டக்டர் ஐயா புதியவராக இருக்கிறார். சூரிய அஸ்தமனம்வரை இவர் டிக்கட் வழங்குவார்” என்று நாளாந்தம் ஹொரணை பஸ்களில் பிரயாணம் செய்கிற வேறொரு பிரயாணி சொல்வதை நான் கேட்டேன்.

இடையில் 'டுவீட்' சேலையில் தைத்த தங்கப்பொத்தான் உள்ள கோட்டு அணிந்திருந்த முரட்டு ஆள் ஒருவர் அங்கே வந்து 'கியூ' வரிசையிலிருந்தவனுக்கு ஒரு ரூபாவைக் கொடுத்துவிட்டு தான் முதலில் நின்று பஸ் வண்டியில் நுழைந்துகொண்டார்.

“பாருங்கோ! அவர்செய்த இழிந்த வேலையை; நாம் பல மணித்தியாலங்கள் எங்கள் கால் கடுக்கும்வரை இங்கே நிற்க திடீர் என்று வந்த அந்த அயோக்கியன் உள்ளேபோய்ச் சொகுசாக 'சீட்' ஒன்றும் பிடித்துக்கொண்டான். இந்த அநியாயத்தைத் தடுப்பதற்கு யாருமே இல்லையே” என்றார் அந்தச் சினம் பிடித்த வாலிபர்.

“டிக்கட்” வாங்கின நான் உள்ளே போனதும் பஸ்ஸில் இருந்த எல்லா ஆசனங்களிலும் பிரயாணிகள் இருந்தார்கள். ஆனால், தெரிந்தவர் ஒருவர் உபகரித்த இடத்தில் எனக்கும் இடம் கிடைத்தது. முரட்டு ஆள் இருந்த ஆசனத்துக்குப் பின்னே நான் உட்கார்ந்தேன்.

இந்த அயோக்கியன் முதலாளிமாருள் ஒருவனாக இருக்கவேண்டும். இல்லாவிடில் இளைப்பாறிய ஆராச்சி ஒருவனாக இருக்கவேண்டும் என்று என் மனம் எண்ணியது. நானும் அவன்மேல் கோபம் அடைந்தேன். அந்த முரடன் அமர்ந்திருந்த ஆசனத்தில் வேறு ஒருவரும் இருக்கவில்லை. அவன் பக்கத்தில் கைக்குட்டையை வைத்திருந்தபடியால் உள்ளே போன யாரும் அங்கே உட்காருவதற்கு நினைக்கவில்லைபோலிருந்தது. மனிதனும் தொல்லை தரும் ஆளாக இருந்தபடியால் முழுச் ‘சீர்’றையும் தனியே உபயோகிப்பதற்கு அவனுக்கு வசதி வந்தது.

என்னோடு “டிக்கட்” வாங்கி உள்ளே வந்த வாலிபன் எங்கேயும் இடமில்லாததைக்கண்டு முரட்டு ஆசாமி இருந்த ஆசனத்தின்மேல் வைத்திருந்த கைக்குட்டையைத் தள்ளி அங்கே அமர்வதற்கு ஆயத்தம் செய்தான். “இங்கே ஒருவர் இருக்கிறார்” என்று அந்த முரட்டு மனிதன் சொல்லிச் சினத்தோடு அந்த வாலிபனைப் பார்த்தான். “கை லஞ்சம் கொடுத்து உள்ளே நுழைந்து மற்றவர்களுக்கும் இடம் ஒதுக்கி வைப்பதற்கு நீ யார்? கொஞ்சம் தள்ளி விடு” என்று சொல்லி வாலிபனும் பலாத்காரமாக அங்கே அமர்ந்தான். அந்த முரடன் கொஞ்சம்கூட அசையவில்லை. இடமும் கொடுக்கவில்லை.

“இந்த ஆசனம் இரண்டு பேருக்குப் போதும்; நாம் இருவரும் சுலபமாக உபயோகிக்கலாம். இடாம்பீகமாகப்

போகவேண்டுமானால் வாடகைக்காரொன்றில் போகலாமே” என்று கோபத்துடன் கூறிய வாலிபன் வசதியாக இடம் பெறுவதற்கு முயற்சி செய்தான். பயன்படவில்லை.

நூற்றுக்குக்கூடிய பிரயாணிகள் பஸ்ஸில் ஏறினார்கள். “கெஸ்பேவ வரையில் பஸ் நிற்கக்கூடாது” என்று உரத்துக் கூறினார் பஸ் கொண்டக்டர். பஸ்ஸும் பறக்க ஆரம்பித்தது.

“பஸ்” வேகமாக ஓடும்போது கஷ்டத்துடன் அங்கே இருந்த வாலிபன் ஒன்றிரண்டுமுறை விழும்படி ஏற்பட்டது. அங்கே உள்ள கைப்பிடி அவருக்கு உதவியாக இருந்தது. உயிரில்லாத அந்தக் கைப்பிடி, மனமில்லாத கெட்ட மனிதனைவிடச் சிறந்தது என்ற எண்ணம் என் மனதில் ஏற்பட்டது. அவ்வேளையில் முரட்டு மனிதன் வாலிபனை அவமானம் செய்வதைப்போல அசட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தான். கஷ்டப்பட்ட வாலிபனும் பலமுறை கோபத்துடன் அவனைப் பார்த்தான்.

“பஸ்” வண்டி கெஸ்பேவவையில் நிற்பாட்டப்பட்டது. வாலிபனும் பையிலிருந்து சிகரெட் பைக்கெட்டை எடுத்துச் சிகரெட் ஒன்றைப் பற்ற வைத்தான். வாலிபன் முரட்டு மனிதனோடு சிரிக்க முயற்சி செய்தாலும் அவன் வெறுப்புடன் மறுபுறம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

‘பொல்கஸ் ஓவிட்டை’ என்ற இடத்துக்கு பஸ்வண்டி வந்ததும் வாலிபன் தொக்கை மனிதனுக்கு ஒருவிதமாக வணக்கம் சொல்லி பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கினான். ‘பஸ்’ தொடர்ந்து ஓட ஆரம்பித்தது. ‘கஹதுடுவ’ என்ற இடத்துக்கு வந்த உடனே திடீரென்று முதலாளி இடுப்புப் பிரதேசத்தைக் காட்டிவிட்டு உரத்துப் பேச ஆரம்பித்தார். நடனம் ஆடத்தொடங்கினார்.

மற்ற பிரயாணிகளுக்கு இது வேடிக்கையாக இருந்தது. “ஏன் முதலாளி? என்ன நடந்தது?” என்று கேட்ட அவர்களுக்கு முதலாளி சொன்னது மேலும் நகைப்பைக் கொடுத்தது.

“பாருங்கோ, அந்த வாலிபன் போகும்போது ‘சிகரெட்’ துண்டை நெருப்புடன் எனது ‘கோட்’ பையில் போட்டுவிட்டுப் போனபடியால் கோட்டும் சூட்டும் மட்டுமல்ல, எனது இடுப்பும் எரிந்துபோனது’ என்றார் திகைத்த முதலாளி.

மௌனமாக ஆனால் உற்சாகத்துடன் நான் சிரிக்காமல் இருந்தேன்.

— (1972)

மொழிபெயர்ப்பாளர்

யாழ்ப்பாணத்தில் கீரிமலையைச் சார்ந்த மயிலங்கூடல் என்னும் ஊரைப் பிறப்பிடமாகக்கொண்டவர் த. கனகரத்தினம்; இவர் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்திலே தமிழ்ப்பாடநூல் எழுத்தாளர் குழுவின் தலைவராகவும், கல்வியமைச்சரின் சிங்கள-தமிழ் இணைப்பு மொழி நூற்குழுத் தலைவராகவும் இருந்து பதவிகளுக்குப் பெருமை சேர்ப்பவர். தமிழ், ஆங்கிலம், சிங்களம், சமஸ்கிருதம், பிராகிருதம், பாளி ஆகிய பல மொழிகளிற் பாண்டித்தியம் பெற்றவர். இவர் சிறந்த எழுத்தாளர், பேச்சாளர், கவிஞர், நடிகர். பல பேச்சுப் போட்டிகளிற் பரிசுகளைப் பெற்றுள்ளார், ஜனாதிபதியின் பாராட்டுச் சான்றிதழ்களையும் பதக்கங்களையும் பரிசாகப் பெற்றவர்.

இலங்கைச் சாரணர் சங்கத்தின் தலைமை அலுவலக ஆணையாளர், 'இலங்கைச் சாரணன்' பத்திரிகையின் தமிழ்ப் பத்திராதிபர், கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஆயுள், செயற்குழு உறுப்பினர், உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் (IATR) உறுப்பினர், ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார்.

'இலங்கைப் பாசறைத் தரம்' என்ற நூலை எழுதியுள்ளார். திரு. கே. ஏ. ஜயதிலகாவின் 'சரித துணக்' என்ற நாவலை முதன் முதலிலே தமிழில் மொழிபெயர்த்தவரும் இவரே. தமிழிலிருந்து சிங்களத்திற்கும் பலசிறுகதைகளை மொழிபெயர்த்துள்ளார். எனது மொழிபெயர்ப்பு நூல்களுக்குப் பல்வகைகளிலும் உதவிய நண்பரும் தமிழ் ஆசிரியருமாவார்.

ம. ம. நாணயக்கார